Un
principe
cuceritor
NORA
ROBERTS

SERIA „FAMILIA REGALĂ DIN CORDINA"

Aflată într-o misiune sub acoperire la palatul regal din Cordina, Lady Hannah Rothchild a fost aleasă să contracareze planurile unei organizații criminale care și-a propus să ucidă familia regală. Pericolul o pândește la fiecare pas, așa că însăși viața ei depinde de cât de bine reușește să își păstreze deghizarea de persoană rezervată și timidă – atribute care nu îi sunt deloc caracteristice în realitate.

Un playboy obișnuit ca femeile să-i cadă la picioare, prințul Bennett este fascinat de la bun început de Lady Hannah, căci niciodată n-a putut rezista provocării de a cuceri o femeie aparent inaccesibilă. Lady Hannah pare să se fi înconjurat de o armură invizibilă... iar Bennett este decis să afle ce se află dincolo de ea. Pentru el, dragostea a fost mereu un joc; de aceea, faptul că se îndrăgostește fără să vrea de această tânără misterioasă îl ia cu totul prin surprindere. Surprizele nu se vor opri aici, mai ales când află că, de fapt, Hannah este spion și agent dublu, lucrând pentru tatăl lui.

Cu toate că Hannah și Bennett sunt conștienți că pasiunea ce se aprinde între ei îi face vulnerabili în fața primejdiilor care îi înconjoară, amândoi consideră că o dragoste ca a lor merită orice sacrificiu.?

Nora Roberts a scris peste 225 de romane și majoritatea au intrat în topurile de vânzări ale *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2827-5
9 786063 328275
Lira

NORA ROBERTS

Un principe cuceritor

The Playboy Prince
Nora Roberts
Copyright © 1987 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.
Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

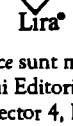

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Un prinț cuceritor
Nora Roberts

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Un prinț cuceritor / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2827-5

1. Rogojan, Alina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS
Un principe cuceritor

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

LITERA
2018

Pentru Tara,
cu speranța că dorințele i se vor îndeplini

capitolul 1

Armăsarul se năpusti peste coama dealului, înfigându-şi brutal copitele în pământ şi ridicând praful. Ajuns în vârf, se cabră, izbind aerul cu picioarele puternice din faţă. Preţ de o secundă calul şi călăreţul se profilară pe fundalul cerului luminos de după-amiază. Arătând şi unul şi celălalt la fel de periculos.

Chiar în clipa în care copitele atinseră din nou pământul, genunchii călăreţului se înfipseră în coastele armăsarului, iar omul şi animalul se năpustiră împreună într-o goană nebună pe panta abruptă. Aici terenul era neted, dar nicidecum iertător, mărginit pe de-o parte de un perete de stâncă şi pe cealaltă de o cădere în gol. Cei doi îl parcurseră la viteză maximă, savurându-l. Doar un nebun ar fi fost în stare să dovedească o asemenea nepăsare arogantă faţă de viaţa şi integritatea sa corporală. Doar un nebun sau doar un visător.

– Înainte, Dracula!

Rosti comanda grav şi sfidător şi la fel fu şi râsul care urmă. Tonul era al unui om care se desfăta cu senzaţia de teamă şi se îmbăta cu fiorul vitezei.

Păsările, speriate de tropotul furtunos al copitelor în ţărână, se ridicară în zbor din copacii şi tufele de pe stânca de deasupra lor, umplând văzduhul cu ţipetele lor. Zgomotul rămase în scurt timp în urmă. Când drumul coti spre stânga, armăsarul luă curba fără să ezite. Aici drumul era mărginit doar de stânci care se revărsau în pante abrupte, cei douăzeci de metri până la bolovanii albi şi marea albastră. Pietricele mai mari sau mai mici zburau din pământ, prăbuşindu-se fără un sunet în golurile dimprejurul lor.

Călăreţul aruncă o privire în jos, dar nu încetini. Nici măcar nu se gândi să o facă.

La înălțimea la care se aflau nu ajungea mirosul mării. Chiar și sunetul valurilor spărgându-se era vag, ca bubuitul unui tunet îndepărtat și încă neprimejdios. Dar, de la înălțimea aceea, marea avea ea însăși un aer amenințător și mistic. În fiecare an își lua prinosul în vieți omenești. Călărețul înțelegea acest lucru, îl accepta, căci așa fusese de la începutul vremurilor. Și așa avea să fie și în continuare. În astfel de momente, se lăsa în voia sorții, susținut doar de propria îndemânare.

Armăsarul nu avea nevoie nici de bici, nici de pinteni pentru a goni tot mai repede. Ca de fiecare dată, entuziasmul și încredere stăpânului său erau de-ajuns. Străbătură fulgerător drumeagul șerpuit, până când mugetul mării le inundă urechile și auziră într-un sfârșit țipătul pescărușilor.

Privit de pe margine, călărețul ar fi putut părea că fie fugea din calea unor diavoli, fie se grăbea să ajungă la o iubită. Însă oricine i-ar fi văzut chipul ar fi știut că nu era nici una, nici alta.

Dacă îi scânteia ceva în ochii întunecați, nu era nici teamă, nici nerăbdare. Era provocare. Trăită în acel moment și doar de dragul acelui moment. Viteza biciuia părul negru al bărbatului la fel de dezlănțuit cum zgâlțâia coama întunecată a calului.

Armăsarul era o bestie de un metru jumătate, negru cărbune și plesnind de energie, lat în piept și cu gâtul puternic. Pielea calului lucea de sudoare, însă suflul îi era calm și plin de forță. În șaua lui, călărețul se ținea drept, cu fața bronzată și îngustă radiindu-i. Gura lui, voluptoasă și frumos sculptată, era curbată într-un zâmbet care trăda în același timp nepăsare și plăcere.

Când drumul deveni mai plat, armăsarul lungi pasul. Aici trecură pe lângă colibe văruite, cu rufe întinse la uscat zbătându-se în bătaia brizei. Peluzele minuscule erau ticsite de flori, iar ferestrele erau deschise și neacoperite. Soarele, încă tronând pe cerul după-amiezii, potopea totul cu lumina sa orbitoare. Fără a încetini, fără a avea nevoie de mâinile ușoare ale stăpânului său

pe frâie pentru a-l călăuzi, armăsarul se năpusti spre un gard viu înalt până la brâul unui om.

Împreună, zburară peste el.

În depărtare se vedeau grajdurile. Iar dacă primejdia şi farmecul mortal al stâncilor rămăsese în urma lor, în scena dinaintea lor îi aştepta doar pace şi ordine. Roşu cu alb, şi la fel de îngrijite ca pajiştile din jurul lor, clădirile adăugau un plus de încântare peisajului alcătuit din stânci şi verdeaţă. Între gardurile încrucişate care formau padocuri se aflau alţi cai, plimbaţi într-o manieră mult mai puţin dramatică decât cea care îi fusese rezervată lui Dracula.

Unul dintre grăjdari, care plimba o iapă tânără în cercuri ţinând-o de căpăstru, se opri când auzi armăsarul apropiindu-se. Era nebun de legat, îşi spuse el – însă nu fără o notă de respect şovăitor. Acest cal şi călăreţul său, contopiţi într-o strălucire de viteză ameţitoare, erau o privelişte frecventă. Chiar şi aşa, doi grăjdari luară poziţia de drepţi, pregătiţi să ia armăsarul în primire odată ce se oprea.

– Alteţa Voastră.

Alteţa Sa Prinţul Bennett de Cordina coborî din şaua lui Dracula cu un hohot de râs în care se regăsea aceeaşi notă de nepăsare.

– Mă ocup eu să îl dezmorţesc, Pipit.

Bătrânul grăjdar care şchiopăta uşor făcu un pas în faţă. Chipul bătut de vreme îi era impasibil, însă îşi trecu privirea atât peste prinţ, cât şi peste armăsar, verificând să nu fi fost cumva răniţi.

– Îmi cer iertare, domnule, dar a sosit un mesaj de la palat cât aţi fost plecat. Prinţul Armand doreşte să vă vadă.

Nu fără o doză de regret, Bennett puse frâiele în mâna grăjdarului care aştepta. O parte din plăcerea plimbării călare era ora pe care în mod normal şi-o petrecea plimbându-şi şi ţesălându-şi armăsarul. Dacă tatăl lui trimisese după el, nu avea ce altceva să facă decât să renunţe la plăcere pentru a-şi face datoria.

– Plimbă-l bine, Pipit. Am gonit mult.

– Da, domnule, spuse grăjdarul, care își petrecuse trei sferturi din viață printre cai. Printre sarcinile sale se numărase și cea de a-l așeza pe Bennett în șaua primului său ponei. La șaizeci de ani, cu un picior schilodit de o trântă, Pipit încă își mai amintea energia tinereții. Și pasiunea. Îl bătu pe Dracula pe gât și constată că era umed. Am să mă ocup de asta personal, Alteța Voastră.

– Așa să faci, Pipit. Însă Bennett mai zăbovi cât să desfacă chingile. Mulțumesc.

– Nu e cazul să îmi mulțumiți, domnule. Cu un geamăt mut, Pipit luă șaua de pe spinarea armăsarului. Nu e pe-aici nimeni altul care să îndrăznească să strunească diavolul ăsta, murmură în franceză când calul începu să tropăie pe loc.

În câteva clipe Dracula se liniști din nou.

– Și nu e pe-aici nimeni altul în mâinile căruia să îmi încredințez cel mai bun cal. Nu i-ar strica o măsură de cereale în plus în seara asta.

Pipit acceptă complimentul ca pe ceva cuvenit.

– Cum spuneți dumneavoastră, domnule.

În continuare agitat, Bennett întoarse spatele grajdurilor și se îndepărtă. I-ar fi prins bine o oră în plus să se răcorească puțin și el. Goana călare, goana nebunească, îi potolea doar parțial setea. Avea nevoie de mișcare, de viteză, dar, mai presus de orice, aveam nevoie de libertate.

Timp de aproape trei luni fusese legat ferm de palat și de protocol, de pompa și ceremoniile inevitabile. Fiind al doilea în ordinea succesiunii la tronul Cordinei, îndatoririle lui erau uneori mai puțin publice decât cele ale fratelui său, Alexander, dar rareori mai puțin dificile. Îndatoririle și obligațiile făcuseră parte din viața lui încă de la naștere și de regulă fuseseră acceptate ca ceva de la sine înțeles. Bennett nu ar fi fost în stare să-și explice nici măcar lui însuși, cu atât mai puțin oricui altcuiva, de ce, la un moment dat anul trecut, începuse să se zbată și să se răzvrătească împotriva lor.

Gabriella vedea ceea ce se petrecea. Bennett își spuse că sora lui poate chiar îl înțelegea. Și în ea existase dintotdeauna o sete de libertate și intimitate. Câștigase o doză din acestea cu doi ani în urmă, când Alexander se căsătorise cu Eve, iar greul responsabilității se mutase pe umerii acesteia din urmă.

Chiar și așa, Gabriella nu se eschiva niciodată, își spuse Bennett, intrând pe porțile grădinii palatului. Dacă era nevoie de ea, era prezentă. În continuare își dedica șase luni pe an fundației de Ajutor pentru Copiii cu Handicap, între timp păstrându-și căsnicia însuflețită și crescându-și copiii.

Bennett își înfipse mâinile în buzunar în timp ce urcă scările care aveau să-l ducă la biroul tatălui său. Ce era în neregulă cu el? Ce se întâmplase în ultimele câteva luni de îl făcuse să-și dorească să se strecoare în tăcere afară din palat într-o noapte și să fugă? Oriunde.

Nu reuși să se scuture de această stare de spirit, însă reuși să o înfrâneze când bătu la ușa tatălui său.

– *Entrez.*

Prințul nu se afla în spatele mesei de scris, așa cum se așteptase Bennett, ci era așezat lângă o tavă de ceai la fereastră. În fața lui se afla o femeie care se ridică în picioare la intrarea lui Bennett.

Fiind un bărbat care aprecia femeile indiferent de vârstă și siluetă, Bennett o studie scurt înainte de a-și îndrepta atenția spre tatăl său.

– Îmi cer scuze dacă întrerup. Mi s-a spus că dorești să mă vezi.

– Da. Armand se mulțumi să soarbă din ceai. Cu ceva vreme în urmă. Prinț Bennett, doresc să ți-o prezint pe Lady Hannah Rothchild.

– Excelență.

Coborî privirea în pământ și făcu o reverență.

– Încântat, Lady Hannah. Bennett îi luă mâna, analizând-o în doar câteva secunde.

Era atrăgătoare într-o manieră discretă. El prefera mai puțină subtilitate în materie de femei. Englezoaică,

judecând după accent. El nutrea o afecțiune deosebită față de franțuzoaice. Zveltă și cuminte. Invariabil privirea lui era atrasă de formele mai voluptoase.

– Bun venit în Cordina.

– Mulțumesc, Excelență.

Vocea îi trăda într-adevăr originea britanică, fiind calmă și rafinată. Bennett îi întâlni privirea pentru o clipă și văzu că ochii îi erau de un verde intens și radiant.

– Aveți o țară superbă.

– Te rog, ia loc, draga mea. Armand îi făcu semn să se așeze din nou pe scaun înainte de a lua de pe tavă o altă ceașcă în care să toarne. Bennett.

Hannah, încrucișându-și mâinile în poală, observă când Bennett aruncă o privire rapidă de dezgust spre ceainic. Dar se așeză și acceptă ceașca.

– Mama lui Lady Hannah a fost o verișoară îndepărtată de-a ta, începu Armand. Eve a cunoscut-o cu ocazia vizitei recente pe care ea și fratele tău au făcut-o în Anglia. La invitația lui Eve, Lady Hannah a acceptat să stea la noi pentru a-i ține companie lui Eve.

Bennett nu putu decât să spere că nu avea să i se ceară să o escorteze pe tânără. Era destul de drăguță, deși se îmbrăca asemenea unei călugărițe, purtând o rochie gri, cu guler înalt, care cobora cu modestie până la cinci centimetri sub genunchii ei. Culoarea nu îi avantaja deloc tenul palid, tipic englezesc. Culoarea ochilor îi împiedica chipul să fie șters, însă cu părul ei blond-închis pieptănat atât de sever de pe față îi evoca o doamnă de companie sau o guvernantă din epoca victoriană de demult. Anostă. Însă își aminti bunele maniere și îi oferi un zâmbet senin, prietenos.

– Sper să găsești șederea la noi la fel de plăcută precum vom găsi noi compania ta.

Hannah îi răspunse cu o privire solemnă. Se întrebă dacă Bennett era conștient, și își spuse că probabil da, de cât de încântător arăta în ținuta relaxată de călărie.

– Sunt sigură că îmi va plăcea enorm, domnule. Mă simt flatată că prințesa Eve m-a invitat să stau cu ea cât

timp aşteaptă venirea pe lume a celui de-al doilea copil al ei. Sper să îi ofer compania şi ajutorul de care are nevoie.

Deşi mintea îi era la altele, Armand întinse o tavă cu fursecuri glazurate.

– Lady Hannah a avut deosebita generozitate de a ne oferi timpul ei. E o adevărată savantă şi lucrează în prezent la o serie de eseuri.

Nici nu era de mirare, îşi spuse Bennett, şi sorbi din detestatul ceai.

– Fascinant.

Un zâmbet minuscul apăru pe buzele lui Hannah.

– Îl citiţi pe Yeats, domnule?

Bennett se foi în scaun, dorindu-şi să fi fost înapoi la grajduri.

– Nu deosebit de mult.

– Cărţile mele ar trebui să sosească până la sfârşitul săptămânii. Vă rog să vă serviţi după pofta inimii din ele. Se ridică din nou, păstrându-şi mâinile împreunate. Dacă veţi binevoi să mă scuzaţi, Excelenţă, aş dori să mă ocup de restul despachetatului.

– Firește. Armand se ridică să o conducă la uşă. Ne vom revedea la cină. Sună neapărat dacă ai nevoie de ceva.

– Mulţumesc, domnule. Făcu o reverenţă, apoi se întoarse să îl salute şi pe Bennett. O zi bună, Excelenţă.

– *Bonjour*, Lady Hannah. Bennett aşteptă ca uşile să se închidă în urma ei, apoi se trânti pe braţul fotoliului. Ei bine, mă aştept că o va plictisi pe Eve de moarte în decurs de o săptămână. Ignorând ceaiul, luă o mână de mici fursecuri glazurate. Oare ce-o fi fost în mintea lui Eve?

– Eve a ajuns să o îndrăgească nespus pe Hannah în cele două săptămâni pe care le-a petrecut în Anglia. Armand se duse la un dulap decorat cu volute şi, spre uşurarea lui Bennett, scoase o carafă. Hannah e o tânără cu educaţie aleasă, provenind dintr-o familie excelentă. Tatăl ei e un membru respectat al Parlamentului Britanic.

Brandy-ul avea o culoare intensă şi bogată. Armand îl turnă cu măsură.

– Toate astea sunt cât se poate de bune, dar... Bennett se opri brusc, cu mâna întinsă spre paharul de brandy. O, Dumnezeule bun, tată, doar nu te gândeşti să mi-o bagi pe gât ca soţie, nu? Nu e nicidecum genul meu.

Gura fermă a lui Armand se îmblânzi într-un zâmbet.

– Cred că mi-e destul de clar asta. Pot să te asigur că Lady Hannah nu a fost adusă aici pentru a te ispiti pe tine.

– Oricum nu prea ar putea s-o facă. Bennett plimbă licoarea prin pahar, apoi sorbi din ea. Yeats?

– Există unii care cred că literatura înseamnă şi altceva decât cărţi despre cai.

Armand îşi scoase o ţigară. Simţea un nod de tensiune la baza gâtului. Îl forţă să rămână concentrat acolo, nepermiţându-i să se răspândească.

– Prefer să citesc lucruri utile, nu poezii despre iubiri neîmpărtăşite sau frumuseţea unei picături de ploaie. Când aceste cuvinte îl făcură să se simtă meschin şi răutăcios, Bennett se înduplecă. Dar, în orice caz, voi face tot ce îmi e cu putinţă ca noua prietenă a lui Eve să se simtă bine-venită.

– Nici nu m-am îndoit de asta.

Odată conştiinţa împăcată, Bennett trecu la probleme mai importante.

– Iapa arabă ar trebui să fete până la Crăciun. Pun rămăşag că va fi mânz. Dracula ne va da urmaşi puternici. Am trei cai care ar trebui să fie gata de prezentat la primăvară şi un altul care, consider eu, ar trebui dus la probele pentru Olimpiadă. Aş dori să mă ocup de asta în următoarele câteva săptămâni, ca să le dau mai mult timp călăreţilor să lucreze cu animalul.

Armand dădu distrat din cap şi continuă să îşi plimbe brandy-ul prin pahar. Bennett simţi tresărirea familiară de nerăbdare crescând în el şi se forţă să şi-o înăbuşe. Era perfect conştient că grajdurile nu se aflau în fruntea listei de priorităţi a tatălui său. Cum ar fi putut fi când

era preocupat de probleme interne, probleme cu străinătatea şi jocurile politice extrem de delicate din cadrul Consiliului Coroanei?

Şi totuşi, nu ar fi trebuit să existe ceva mai mult de atât? Caii nu doar ofereau plăcere, ci şi adăugau un anumit prestigiu, în condiţiile în care Casa Regală de Cordina deţinea una dintre cele mai nobile crescătorii de cai din Europa. În ceea ce-l privea pe el personal, crescătoria era singurul lucru pe care îl considera a fi contribuţia lui reală la binele familiei şi al ţării sale.

Muncise la acele grajduri la fel de asiduu, şi îndeplinind sarcini la fel de mărunte, ca orice grăjdar sau ajutor de grăjdar. De-a lungul anilor studiase tot ceea ce putuse despre creşterea cailor. Spre încântarea lui, descoperise în el însuşi un talent înnăscut care îi însufleţise educaţia. În scurt timp Bennett transformase o crescătorie de cai bună într-una dintre cele mai bune. Peste alţi zece ani era convins că avea să devină fără egal.

Erau momente când Bennett avea nevoie să discute despre caii lui şi despre ambiţiile lui cu altcineva decât un lucrător de la grajduri sau un alt crescător. Chiar şi aşa, era conştient, cum fusese dintotdeauna, că tatăl lui rareori avea să fie interlocutorul potrivit.

– Înţeleg că nu e momentul potrivit pentru a discuta despre asta.

Bennett mai luă o înghiţitură măruntă din brandy şi aşteptă ca tatăl lui să-i dezvăluie ce anume îl măcina.

– Îmi pare rău, Bennett, mă tem că nu e. Tatăl simţea regret. Prinţul nu îşi putea permite. Programul tău pe săptămâna asta. Poţi să-mi spui care e?

– Nu prea. Sentimentul că nu-şi găsea locul reapăruse. Ridicându-se, Bennett începu să măsoare încăperea de la o fereastră la alta. Cât de aproape părea marea şi totuşi cât era de departe. Îşi dori pentru o clipă să se fi aflat din nou pe un vas în largul mării, la sute de kilometri de ţărm în orice direcţie, cu o furtună pregătindu-se la orizont. Ştiu că trebuie să merg la Le Havre la sfârşitul săptămânii. Urmează să sosească nava *Independence*.

Mă aşteaptă o întâlnire cu membrii Asociaţiei Fermierilor şi câteva prânzuri de protocol. Cassell mă informează în fiecare dimineaţă. Dacă e important, pot să-i cer să îţi tipărească o listă cu cele mai relevante evenimente. Sunt sigur că am de tăiat cel puţin o panglică.

– Te simţi strâmtorat, Bennett?

Ridicând din umeri, Bennett dădu pe gât ce mai rămăsese din brandy. Apoi zâmbetul relaxat reapăru. În fond, viaţa era prea scurtă pentru a te plânge de ea.

– Treaba cu panglicile mă termină. Restul, cel puţin, par activităţi în care merită să îmi investesc timpul.

– Poporul nostru aşteaptă de la noi mai mult decât o simplă guvernare.

Bennett se întoarse de la fereastră. În spatele lui soarele scânteia arzător în înaltul cerului. Indiferent ce şi-ar fi dorit vreodată în taina sufletului său, nobleţea regală cu care fusese înzestrat de la naştere îl învăluia şi acum.

– Ştiu, *Papa*. Problema e că eu nu am răbdarea lui Alexander, seninătatea lui Brie sau autocontrolul tău.

– S-ar putea să ai nevoie de toate acestea în scurt timp. Armand îşi puse jos paharul şi se întoarse spre fiul său. Deboque va fi eliberat din închisoare peste două zile.

Deboque. Chiar şi numele îi stârnea lui Bennett o furie care îi întorcea stomacul pe dos. François Deboque. Bărbatul la ale cărui ordine fusese răpită sora lui. Bărbatul care plănuise tentative de asasinat vizându-l atât pe tatăl lui, cât şi pe fratele lui.

Deboque.

Bennett îşi presă cu un deget cicatricea aflată imediat sub umărul stâng. Acolo încasase un glonţ, iar trăgaciul fusese apăsat de amanta lui Deboque. Pentru Deboque. De către Deboque.

Bomba plantată cu puţin peste doi ani în urmă în clădirea ambasadei din Paris îi fusese destinată tatălui său. În schimb îi curmase viaţa lui Seward, un asistent loial, lăsând o femeie văduvă şi trei copii orfani de tată. Şi această crimă fusese înfăptuită tot de Deboque.

Şi în toţi aceşti ani care se scurseseră de atunci, aproape zece deja de la răpirea Gabriellei, nimeni nu demonstrase implicarea lui Deboque nici în acea răpire, nici în restul conspiraţiilor şi a crimelor. Cei mai buni anchetatori din Europa, inclusiv cumnatul lui Bennett, fuseseră recrutaţi pentru acest caz, dar nici unul dintre ei nu reuşise să demonstreze că Deboque fusese cel care orchestrase totul.

Acum, peste doar câteva zile, avea să fie eliberat.

În mintea lui Bennett nu exista nici urmă de îndoială că Deboque avea să încerce în continuare să se răzbune. Acesta vedea în familia regală un duşman de moarte din simplul motiv că fusese întemniţat într-o închisoare din Cordina timp de mai bine de zece ani. La fel cum nu încăpea îndoială că în acea perioadă îşi continuase operaţiunile ilicite cu droguri, arme şi femei.

Nu exista nici urmă de îndoială, dar nici de dovadă.

Aveau să suplimenteze gărzile. Aveau să înăsprească măsurile de securitate. Interpolul avea să îşi continue eforturile, la fel şi Sistemul Internaţional de Securitate. Însă atât Interpolul, cât şi SIS aveau ani buni de când se străduiau să îl înfunde pe Deboque pentru crimele şi conspiraţiile criminale al căror autor fusese. Până nu se reuşea aducerea lui sub control şi retezarea tuturor legăturilor acestuia cu organizaţia sa, Cordina şi tot restul Europei aveau să rămână vulnerabile.

Îndesându-şi mâinile în buzunare, Bennett ieşi agale în grădină. Cel puţin luaseră cina *en famille* în seara aceea. Ceea ce mai îndulcise puţin atmosfera apăsătoare, chiar dacă nu îşi permiseseră să spună prea multe în faţa noii prietene a lui Eve. Se îndoia că cineva atât de cuminte şi discret ar fi fost capabil să perceapă tensiunea din jurul mesei. Aceasta vorbise doar întrebată şi întinsese de un singur pahar de vin pe toată durata cinei.

I-ar fi urat în gând nu o dată să se întoarcă în Anglia dacă nu ar fi văzut cât de benefică era cu adevărat prezenţa ei pentru Eve. Cumnata lui era însărcinată în trei

luni cu cel de-al doilea copil al ei şi nu avea nevoie de tensiunea suplimentară pe care ar fi provocat-o subiectul Deboque. Cu doi ani în urmă aproape îşi pierduse viaţa protejându-l pe Alexander. Dacă Lady Hannah reuşea să abată gândurile lui Eve de la Deboque, chiar şi pentru câteva ore pe zi, avea să merite deranjul de a o avea în palat.

Trebuia să discute cu Reeve. Bennett îşi împinse adânc în buzunare mâinile încleştate în pumni. Reeve MacGee era mai mult decât soţul surorii sale. În calitate de şef al serviciului de securitate, avea să îi poată oferi câteva răspunsuri. Iar Bennett în mod cert avea întrebări - cu zecile. Se luau şi alte măsuri în afară de suplimentarea gărzilor. Bennett refuza să înfrunte impasibil următoarele câteva săptămâni, în timp ce alţii ar fi făcut eforturi pentru a-l proteja pe el şi familia lui.

Înjurând încet, ridică privirea spre cer. Luna scânteia netulburată de nori, pe jumătate plină. Altădată, învăluit de parfumurile grădinii adiind în jurul lui, ar fi tânjit să aibă o femeie lângă care să privească cerul. Acum, încărcat de frustrare, prefera solitudinea.

Când auzi câinii lătrând, tot trupul i se încordă. Se crezuse singur; ba chiar fusese sigur că aşa era. În orice caz, câinii lui de vânătoare, care începuseră deja să îmbătrânească, nu lătrau niciodată la cineva din familie sau la servitorii cu care erau obişnuiţi. Sperând pe jumătate că era cineva cu care să se poată lupta, Bennett porni în tăcere în direcţia sunetului.

O auzi râzând, iar sunetul o surprinse. Nu era discret şi cuminte, ci bogat şi încântat. Sub ochii lui, Hannah se aplecă să mângâie câinii, care se lipiseră de picioarele ei.

- Gata, fiţi cuminţi, frumoşilor.

Zâmbind, se aplecă şi mai mult pentru a-i dezmierda cu obrazul. Lumina lunii se revărsă pieziş peste faţa şi gâtul ei.

Ochii lui Bennett se îngustară instant. Nu arăta nicidecum ştearsă şi neinteresantă în clipa aceea. Lumina

lunii îi accentua adâncimile şi contururile feţei, dând o nuanţă mai bogată tenului ei palid de englezoaică şi intensificând şi mai mult verdele deja intens al ochilor ei. Ar fi putut jura că deslușea atât forţă, cât şi pasiune în ei. Iar el era un bărbat capabil să le recunoască pe ambele într-o femeie.

Râsul ei pluti din nou în aer, luminos ca razele soarelui, senzual ca ceaţa.

– Nu, să nu cumva să săriţi, îi avertiză ea pe câinii care se învârteau în jurul ei. O să mă mânjiţi cu noroi din cap până în picioare şi cum o să explic asta?

– De regulă cel mai bine e să nu explici deloc.

Ea ridică brusc capul la auzul cuvintelor lui Bennett. El văzu surprindere, sau cel puţin aşa i se păru, însă dispăru repede. Când se ridică, redevenise Lady Hannah cea calmă şi neinteresantă. Bennett îşi spuse că pasiunea pe care i se păruse că o văzuse fusese probabil o iluzie creată de lumină.

– Bună seara, Excelenţă.

Hannah nu îşi permise decât o singură clipă pentru a se blestema în sinea ei că se lăsase luată prin surprindere.

– Nu ştiam că mai e cineva în grădină.

– Nici eu. Şi ar fi trebuit să ştie. Îmi cer iertare.

– Nu e cazul. Zâmbi pentru a o face să se simtă în largul ei. Am considerat dintotdeauna că grădinile nu sunt exploatate nici pe departe atât cât ar trebui. Nu poţi dormi?

– Nu, domnule. Sunt întotdeauna agitată când călătoresc. Câinii o părăsiseră pentru a merge la Bennett. Ea se opri lângă iasomia înflorită şi îl privi mângâindu-i cu mâinile lui puternice şi capabile. Era perfect conştientă că numeroase doamne nobile se bucuraseră de aceeaşi atingere relaxată. Am văzut grădinile de la fereastră şi mi-am spus că aş putea să mă plimb o vreme.

La drept vorbind, parfumul florilor, exotic şi ispititor, fusese ceea ce o îndemnase să mai zăbovească după ce studiase configuraţia curţii.

– Şi eu prefer să le vizitez tot noaptea. Adesea lucrurile arată diferit noaptea, continuă el, studiind-o din nou. Nu crezi?

– Fireşte.

Îşi împreună mâinile imediat sub talie. Bennett era o adevărată încântare pentru ochi, ziua sau noaptea. Când intrase agale în biroul tatălui său, în după-amiaza aceea, îşi spusese că ţinuta de călărie îi venea cel mai bine. Câinii se întoarseră să îşi lipească boturile de mâinile ei înlănţuite.

– Te plac.

– Animalele mi-au fost dragi dintotdeauna. Îşi desfăcu mâinile pentru a mângâia. Bennett observă pentru prima dată că avea mâini delicate, lungi şi subţiri ca trupul ei. Cum îi cheamă?

– Boris şi Natasha.

– Nume potrivite pentru nişte ogari ruseşti.

– Mi-au fost oferiţi când erau căţelandri. I-am botezat după două personaje dintr-un serial american de desene animate. Spionii.

Mâinile ei ezitară doar o fracţiune de secundă.

– Spioni, Excelenţă?

– Spioni ruşi incapabili care vânau neobosiţi un elan şi o veveriţă.

I se păru că deslusi din nou acea sclipire de umor care dădea un farmec anume chipului ei.

– Înţeleg. Eu nu am fost niciodată în America.

– Nu? Veni mai aproape, însă nu văzu nimic în afară de o tânără cu oase sănătoase şi o purtare discretă. E o ţară fascinantă. Cordina a legat legături strânse cu aceasta de când doi membri ai familiei regale s-au căsătorit cu americani.

– Un detaliu care a stârnit dezamăgire printre numeroşi europeni însufleţiţi până atunci de speranţă, sunt convinsă. Hannah se relaxă suficient cât să-şi permită un zâmbet prudent. Am cunoscut-o pe prinţesa Gabriella cu ani buni în urmă. E o femeie superbă.

– Da, aşa e. Ştii, am fost în Anglia de mai multe ori. E ciudat că nu ne-am întâlnit niciodată.

Hannah îşi lăsă zâmbetul să se prelungească.

– Dar ne-am întâlnit, Excelenţă.

– Boris, jos, comandă Bennett când câinele ridică o labă spre rochia lui Hannah. Eşti sigură?

– Cât se poate de sigură, domnule. Pe de altă parte, nici nu e de mirare că nu vă amintiţi. S-a întâmplat cu mai mulţi ani în urmă, la un bal caritabil găzduit de prinţul de Wales. Regina Mamă ne-a prezentat pe mine şi pe verişoara mea, Lady Sara. Cred că Sara v-a devenit ceva mai... apropiată.

– Sara? Mintea lui se întoarse în trecut şi se concentră pe acel eveniment. Memoria lui, întotdeauna bună, era impecabilă în materie de femei. Da, desigur. Deşi pe Hannah şi-o amintea doar ca o umbră vagă pe lângă scânteietoarea şi îndrăzneaţa ei verişoară. Cum e Sara?

– Foarte bine, domnule. Dacă în răspunsul ei se strecurase şi o notă de sarcasm, acesta fusese temeinic învelit în politeţe. Se bucură de o căsnicie fericită pentru a doua oară. Să îi transmit salutările dumneavoastră?

– Dacă doreşti. Îşi îndesă din nou mâinile în buzunare, continuând să o studieze. Purtai o rochie albastră, un albastru atât de deschis încât era aproape alb.

Hannah ridică o sprânceană. Nu avea nevoie să i se spună că n-o observase aproape deloc. Faptul că nu o făcuse, dar totuşi îşi amintea culoarea rochiei ei o făcu să încremenească pentru o clipă. O astfel de memorie se putea dovedi folositoare – sau periculoasă.

– Mă măguliţi, Excelenţă.

– Mă străduiesc să nu uit niciodată o femeie.

– Da, asta pot să cred.

– Reputaţia mi-a luat-o înainte. O expresie de încruntare îi apăru pentru o clipă pe chip, apoi se risipi, iar locul ei fu luat de un zâmbet nepăsător. Te îngrijorează gândul de a te afla singură în grădină, la lumina lunii, cu...

– Desfrânatul Regal? încheie Hannah în locul lui.

– Chiar că citeşti, murmură Bennett.

– Neîncetat. Şi nu, Excelenţă, mă simt cât se poate de în largul meu, mulţumesc.

Bennett deschise gura, apoi râse şi o închise din nou.

– Lady Hannah, rareori am fost pus la punct atât de temeinic.

Deci era ager – un alt detaliu pe care avea să fie nevoită să îl memoreze.

– Îmi cer iertare, domnule. În mod cert nu aceasta a fost intenţia mea.

– Ba bine că nu, şi ai făcut-o excelent. Îi luă mâna şi constată că era răcoroasă şi fermă. Poate că avea să se dovedească a fi cu mult mai puţin anostă decât anticipase el. Eu ar trebui să-mi cer iertare pentru că am încercat să te prind în capcană, dar nu am s-o fac din moment ce e atât de limpede că te descurci de minune să te aperi singură. Încep să înţeleg de ce a dorit Eve să îi ţii companie aici.

Hannah învăţase cu mult timp în urmă să îşi înăbuşe orice urmă de remuşcare. O făcu şi acum.

– Am ajuns să o îndrăgesc în scurt timp şi m-a încântat oportunitatea de a petrece câteva luni în Cordina. Mărturisesc, deja m-am îndrăgostit de micuţa prinţesă Marissa.

– De-abia a împlinit un an şi deja are palatul la picioare. Privirea lui Bennett se îmblânzi când se gândi la întâiul născut al fratelui său. Probabil deoarece seamănă cu Eve.

Hannah îşi retrase mâna dintr-a lui. Auzise zvonurile cum că Bennett fusese pe jumătate îndrăgostit, sau poate chiar mai mult de jumătate îndrăgostit, de soţia fratelui său. Nici măcar nu era nevoie de un observator atât de talentat ca ea pentru a auzi afecţiunea din vocea lui. Îşi spuse să pună informaţia deoparte. Era posibil să se dovedească sau nu utilă mai târziu.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule, ar trebui să mă întorc în camera mea.

– E încă devreme.

Descoperi că nu prea voia s-o lase să plece. Nu se aşteptase să îi vină atât de uşor să converseze cu ea, nici să descopere că simţea nevoia să o facă.

– Obişnuiesc să mă retrag la culcare devreme.

– Te conduc înapoi.

– Vă rog, nu vă deranjaţi. Ştiu pe unde să merg. Noapte bună, Excelenţă.

Se făcu rapid una cu umbrele, în timp ce câinii scâncirăputin şi îşi izbirăcozile de picioarele lui.

Ce anume avea deosebit? se întrebă Bennett, aplecându-se să îşi liniştească animalele. La prima vedere părea aproape suficient de ştearsă cât să se piardă în decor şi totuşi... Nu ştia. Însă când porni înapoi spre palat însoţit îndeaproape de câini, hotărî să afle. În cel mai rău caz, dacă încerca să exploreze puţin ce se afla dincolo de educaţia cuminte a lui Lady Hannah avea să îşi distragă gândurile de la Deboque.

Hannah nu aşteptă să vadă dacă o urmărea, ci trecu rapid pe porţile grădinii. Se născuse cu talentul de a se mişca fără un sunet, atât de discret încât ar fi putut cu uşurinţă să treacă neobservată într-un grup de trei persoane. Era un talent pe care şi-l desăvârşise până devenise o abilitate profesională şi care îi prindea foarte bine.

Urcă scările fără zgomot şi fără a arunca măcar o privire peste umăr. Când te vedeai nevoit să verifici dacă erai urmărit se chema că aveai deja probleme. Odată ajunsă în camera ei, Hannah încuie uşa şi se descălţă de pantofii practici. Pentru că femeia care pretindea a fi nu şi-ar fi lăsat niciodată hainele împrăştiate, Hannah îi luă şi, cu doar o scurtă privire de dezgust, îi puse frumos în dulap.

Verificând doar cât să se asigure că draperiile îi erau trase, se dezbrăcă de rochia de seară care nu o avantaja deloc.

Deşi considera că locul acesteia ar fi fost la gunoi, o atârnă cu grijă pe un umeraş îmbrăcat în satin.

Rămase acum doar într-un body sumar, cu dantelă pe margini, o femeie cu rotunjimi discrete, pielea albă ca spuma laptelui şi picioare lungi. Smulgându-şi agrafele care îi strângeau părul, şi-l lăsă să îi cadă greu până la brâu, cu un oftat de plăcere pură.

Oricine o cunoştea pe Lady Hannah Rothchild ar fi fost uluit de acea transformare, atât de desăvârşit îşi intrase în pielea personajului pe care îl juca de aproape zece ani.

Lady Hannah era pasionată de mătase şi de dantela franţuzească fină, însă le limita la lenjeria de corp şi ţinutele de noapte. Pânzeturile şi stofele tweed se potriveau mai bine cu imaginea pe care se străduise din greu să şi-o creeze.

Lui Lady Hannah îi plăcea să citească un thriller clocotitor într-o baie cu spumă aburindă, însă pe noptieră ţinea un volum de Chaucer şi, dacă era întrebată, era capabilă să discute o mână de pasaje obscure din acesta.

Nu era o problemă de personalitate multiplă, ci de necesitate. Dacă ar fi stat să reflecteze în profunzime, Hannah ar fi putut să afirme că se simţea în largul ei în ambele roluri. La drept vorbind, de cele mai multe ori îi plăcea sincer Hannah cea ştearsă, politicoasă şi doar o idee drăguţă. Altfel nu ar fi putut nicidecum să îndure acei pantofi atât de plicticoşi perioade îndelungate de timp.

Însă mai exista o latură neştiută în Lady Hannah Rothchild, unica fiică a lordului Rothchild, nepoată a contelui de Fenton. Acea latură nu era tăcută şi rezervată, ci vicleană şi uneori nesocotită. Mai mult, acea latură aprecia pericolul şi era înzestrată cu o minte care observa şi reţinea chiar şi cele mai mărunte detalii.

Luate împreună, aceste laturi ale lui Lady Hannah Rothchild făceau din ea un agent excelent şi deosebit de abil.

Ignorând halatul, Hannah deschise sertarul de sus şi scoase o cutie alungită, încuiată. Înăuntru se afla un şirag de perle moştenit de la străbunica ei, asortat

cu cercei pe care tatăl ei pusese să li se refacă montura, oferindu-i în dar când împlinise douăzeci şi unu de ani. În sertarele cutiei se aflau alte câteva bijuterii potrivite unei femei de seama ei.

Hannah scoase un caieţel din fundul dublu şi, ducându-l la masa de scris din lemn de trandafir, începu să îşi scrie raportul zilnic. Nu coborâse în grădină doar pentru a mirosi trandafirii, deşi din cauza lor zăbovise prea mult. Acum cunoştea în întregime amplasamentul grădinilor şi nu mai era nevoită să se bazeze pe informaţiile oferite de alţii. Avu grijă să deseneze pe îndelete o schiţă a palatului, inclusiv uşile şi ferestrele la care era cel mai uşor de ajuns. Până a doua zi, sau în maxim două zile, avea să cunoască şi programul gărzilor.

Îi luase foarte puţin timp să creeze un sentiment de apropiere între ea şi Eve. Pentru a obţine o invitaţie la palatul din Cordina nu avusese altceva de făcut decât să o ceară. Eve îi simţea lipsa surorii ei şi îi era dor de familiaritatea propriei ei ţări. Avusese nevoie de o prietenă, cineva cu care să poată discuta şi care să fie la fel de încântată ca ea de fiica ei.

Hannah o făcuse bucuroasă.

Simţi din nou uşoara tresărire de remuşcare şi o ignoră. Munca era muncă, îşi aminti singură. Nu putea permite ca afecţiunea pe care o nutrea faţă de Eve să stea în calea unui obiectiv la care începuse să lucreze cu doi ani în urmă.

Clătinând din cap, îşi notă primele observaţii despre Bennett. Nu era pe de-a întregul aşa cum se aşteptase ea, îşi spuse Hannah acum. Oh, era într-adevăr atât de fermecător şi atrăgător cum citise în dosarul lui, însă îi acordase timp şi atenţie anostei Lady Hannah.

Era un bărbat afemeiat şi egoist, îşi aminti singură Hannah. La această concluzie ajunsese personal după ce se documentase în privinţa lui. Poate că era vag plictisit şi îl bătea gândul să se distreze cu o femeie vulnerabilă si accesibilă.

Îngustându-şi ochii, Hannah rememoră felul în care îi zâmbise. Un bărbat cu frumuseţea, poziţia socială şi experienţa lui Bennett ştia cum să folosească acel zâmbet sau un cuvânt tandru pentru a fermeca o femeie indiferent de vârsta şi clasa ei socială. Faptul că o făcuse adesea, cu o regularitate năucitoare, era bine documentat. Poate că avea să încerce să îşi adauge o nouă piatră preţioasă în colecţia de pe coroană seducând-o şi pe ea.

Îşi aminti cum arătase în lumina lunii, cum i se încălzise privirea când ea intrase în jocul lui glumeţ. Mâna lui fusese fermă şi tare când o luase pe a ei – mâna unui bărbat care nu se mulţumea doar să o fluture într-un gest regal spre poporul său.

Clătinând din cap, îşi impuse să se dezmeticească. Nu avea de ce să se gândească la o escapadă cu Bennett pentru plăcerea ei personală, ci doar pentru utilitate. Cu un aer gânditor, bătu cu creionul în carneţel. Nu, o aventură amoroasă cu Bennett nu ar fi făcut decât să ducă la complicaţii, oricât ar fi fost de avantajoasă pe termen lung. Avea să rămână cu privirea plecată şi mâinile împreunate cuminte.

Cu multă grijă, Hannah ascunse din nou caieţelul şi puse la loc fundul fals al cutiei. Aceasta era încuiată, însă lăsată la vedere în cazul în care cineva i-ar fi scotocit prin comodă.

Reuşise să se infiltreze, îşi spuse ea, cuprinsă de o nerăbdare tot mai fierbinte când îşi plimbă privirea prin încăpere.

Când Deboque avea să iasă din închisoare, peste două zile, avea să fie extrem de mulţumit.

capitolul 2

- Oh, Hannah, mă bucur atât de mult că ai acceptat să vii în vizită pentru o vreme.

Cu braţul petrecut pe după cel al noii sale prietene, Eve păşi agale în spatele fundalului de teatru. Trupul îi rămânea subţire în primele luni de sarcină, însă rochia îi era inteligent croită astfel încât să ascundă chiar şi cea mai mică creştere în greutate.

- Alex nu mai simte nevoia să mă sufoce cu atenţie acum că eşti aici. Te găseşte atât de conştiincioasă.

- Sunt conştiincioasă.

Chicotul discret al lui Eve se contopi cu accentul ei lenes de texan.

- Ştiu, tocmai asta este grozav, dar tu nu mă sâcâi într-una să stau jos şi să-mi ridic picioarele.

- Uneori bărbaţii privesc sarcina şi naşterea ca pe o boală traumatizantă, nu ca un dat al vieţii.

- Exact aşa e.

Încântată de umorul sec al lui Hannah, Eve o trase în biroul ei. Cum Gabriella era atât de des plecată în America, iar propria soră nu o vizita decât rar, Eve tânjise într-adevăr după compania unei alte femei alături de care să se relaxeze.

- Alex se tot aşteaptă să leşin sau să mă las copleşită de emoţii. Eu nu m-am simţit mai bine în viaţa mea, poate doar când eram însărcinată cu Marissa.

Dându-şi pe spate cascada de păr negru, Eve se cocoţă pe marginea mesei de scris. Aici, cel puţin, îşi putea oferi într-o oarecare măsură ceva din intimitatea la care renunţase când se căsătorise cu un prinţ. Deşi nu regreta niciodată sacrificiul, îi făcea plăcere să îşi răpească pentru ea puţin din acea intimitate.

– Dacă nu ai fi venit, aş fi fost nevoită să duc o luptă aprigă cu el ca să lucrez în continuare. Singurul motiv pentru care a acceptat a fost fiindcă era convins că vei sta tu atent cu ochii pe mine cât timp e el ocupat.

– Atunci nu îl voi dezamăgi.

Hannah studie rapid biroul. Nu avea fereastră sau alt acces spre exterior. Zâmbind, îşi alese un scaun.

– Ştii, Eve, te admir sincer. Centrul de Arte Vizuale a avut dintotdeauna o reputaţie bună, dar de când ai preluat tu frâiele teatrul acesta a devenit unul dintre cele mai importante din Europa.

– E ceea ce mi-am dorit dintotdeauna. Eve coborî privirea spre verigheta cu diamante de pe degetul ei. Chiar şi după doi ani încă i se mai întâmpla uneori să se simtă uluită când îl vedea acolo. Ştii, Hannah, în unele dimineţi aproape că mi-e teamă să mă trezesc; mă gândesc că poate voi descoperi că a fost totul un vis. Apoi mă uit la Alex şi Marissa şi îmi spun, sunt ai mei. Cu adevărat ai mei. Privirea îi fu umbrită pentru o clipă atât de teamă, cât şi de hotărâre. Nu am să las pe nimeni sau nimic să le facă rău.

– Nu le va face nimeni rău.

Gândurile lui Eve probabil se îndreptau spre Deboque, presupuse Hannah. Prinţesa era obligată de statutul ei să îşi păstreze unele temeri doar pentru sine.

– Acum, nu vreau să te sufoc de grijă, dar cred că ne-ar prinde bine amândurora puţin ceai, după care poţi să-mi arăţi cu ce anume aş putea să te ajut pe aici.

Eve făcu un efort pentru a se concentra din nou pe prezent. Coşmarurile cu Deboque, un bărbat pe care nu îl întâlnise niciodată, o bântuiau în continuare.

– Un ceai ar fi o idee minunată, dar nu te-am adus la Centru ca să lucrezi. M-am gândit pur şi simplu că ţi-ar plăcea să-l vezi.

– Eve, tu ar trebui să înţelegi mai bine decât oricine că am nevoie de o ocupaţie, altfel am să mor de plictiseală.

– Dar eu sperasem că asta ar putea fi ca o vacanţă pentru tine.

Remuşcările se aprinseră din nou pentru o clipă.

– Unii oameni nu sunt făcuţi să-şi ia vacanţă.

– În regulă atunci. Ce-ar fi să urmăreşti repetiţiile cu mine, o oră sau două, şi să-mi spui o părere sinceră?

– Mi-ar plăcea foarte mult.

– Grozav. Îmi fac griji în privinţa scenelor de la început. Nu mai avem decât câteva săptămâni să ne pregătim şi până acum am avut doar probleme cu dramaturgul ăsta.

– Oh, cine e?

Eve se ridică şi trase adânc aer în piept.

– Eu.

Hannah îşi bău ceaiul şi avu grijă să se piardă în fundal. Nu îi luă mult să observe că Eve era respectată nu doar ca soţie a prinţului moştenitor, ci şi pentru cunoştinţele ei de teatru. Remarcă şi că existau în permanenţă gărzi, neagasanţi, dar în forţă, şi mereu pe aproape. Când prinţesa se afla în clădirea teatrului, toate intrările erau blocate şi toate uşile din interior păzite dublu. Hannah ştia şi că exista o unitate de securitate specială care verifica în fiecare zi Centrul, căutând eventuali explozibili.

Aşezată în mijlocul sălii cu Eve, Hannah urmări repetiţiile. Nutrise dintotdeauna afecţiune şi respect faţă de actori şi înţelegea efortul şi talentul de care era nevoie pentru a crea personaje. Acum, în timp ce se repetau replicile şi se pregăteau decorurile, se ocupă să asocieze fiecare membru al trupei cu informaţiile pe care le strânsese deja despre ei.

Erau în mod cert talentaţi, îşi spuse Hannah, trezindu-se captivată de ritmul şi emoţia piesei lui Eve. Decorurile erau încă incomplete, dar pentru actori erau suficiente cuvintele lui Eve şi propria lor îndemânare pentru a transmite ceva. Fiecare dintre actori avea o reputaţie solidă în teatru şi trecuse printr-o verificare de securitate completă.

Însă tot un actor – Russ Talbot – fusese cel care aproape dusese la îndeplinire planul de răzbunare al lui

Deboque cu doi ani în urmă. Hannah nu își putea permite să uite că exista o posibilitate reală să mai fi fost infiltrat și altcineva în afară de ea. Se știa că Deboque nu miza totul pe un singur om.

- E minunată, nu-i așa?

Readusă în prezent, Hannah o privi pe Eve.

- Poftim?

- Chantel O'Hurley. E superbă. Foindu-se în scaun, Eve se sprijini pe spătarul din fața ei. Apare rareori în spectacole de teatru, așa că avem noroc că joacă în piesa noastră. Sunt sigură că i-ai văzut filmele în Anglia.

- Da.

Hannah își îndreptă întreaga atenție asupra blondei voluptuoase din mijlocul scenei.

Chantel O'Hurley. Hannah își lăsă răgaz să rememoreze tot ceea ce citise în dosarul actriței. Douăzeci și șase de ani. Vedetă americană de film. Reședință, Beverly Hills. Fiica lui Frances și Margaret O'Hurley, artiști ambulanți. Surori, Abigail și Madelaine. Frate, Trace.

Hannah se încruntă și rămase cu privirea ațintită asupra scenei. Deținea informații complete despre întreaga familie O'Hurley, mai puțin despre fratele lui Chantel. Acolo sursele ei tăcuseră cu încăpățânare. În orice caz, Chantel O'Hurley era o actriță talentată, cu o listă impresionantă de apariții pe marele ecran și neavând nici o afiliere cunoscută cu vreun grup politic sau altul. Chiar și așa, Hannah avea să stea cu ochii pe ea.

- A găsit esența, murmură Eve. Eu terminasem piesa și încercam să-mi iau inima în dinți să o produc, când am văzut-o pe Chantel în ultimul ei film. Mi-am dat seama imediat că ar fi fost perfectă în rolul Juliei. Expirând prelung, Eve se lăsă pe spate, tolănindu-se moale într-o poziție deloc demnă de o prințesă. Nu-mi vine să cred că e aici, recitând replicile mele. Nu există nici o emoție pe care vocea aia să nu o poată reda.

- Sunt sigură că se simte onorată să joace într-o piesă scrisă și produsă de către prințesa Eve a Cordinei.

Râzând ușor, Eve clătină din cap.

– Dacă piesa ar fi fost proastă, aș fi putut fi Împărăteasa Europei, iar Chantel tot nu ar fi acceptat rolul. De asta mă agăț.

– Un membru al familiei regale nu scrie piese proaste.

La auzul vocii din spatele ei, Eve sări în picioare și întinse brațele.

– Alexander! Ce cauți aici?

– Sunt și eu interesat de ce se întâmplă la Centru. Sărută mâna pe care o ținea într-a lui, apoi se întoarse spre Hannah. Te rog, ia loc, nu am vrut să te deranjez.

– Nu. Eve oftă și aruncă din nou o privire spre scenă, unde continuau repetițiile. Ai vrut să mă verifici.

Era, firește, adevărat, dar Alexander se mulțumi să ridice din umeri. În lumina difuză, Hannah îi văzu privirea alunecând peste capul soției lui înspre gărzile amplasate în mai multe puncte strategice.

– Uiți, draga mea, că sunt în continuare președintele Centrului. În plus, pe scenă se desfășoară repetițiile pentru piesa soției mele. Și acest lucru prezintă un oarecare interes pentru mine.

– Și ai venit să te asiguri că nu stau în picioare. Dincolo de frustrare, Eve auzi glasul iubirii. Se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta. Mulțumesc. Hannah, spune-i Excelenței Sale că am avut grijă de mine în cele patru ore și patruzeci de minute de când nu m-a mai văzut.

– Excelență, începu Hannah îndatoritoare, prințesa a avut o deosebită grijă de ea însăși.

Un zâmbet îi îndulci trăsăturile, însă rămase protector lângă soția lui.

– Mulțumesc, Hannah. Sunt sigur că meritul îți revine ție.

Râzând încet, Eve își strecură mâna sub brațul lui Alexander.

– Hannah, după cum vezi, nu glumeam când ți-am spus că Alexander consideră că am nevoie de paznic. Dacă nu ai fi venit tu, nu mă îndoiesc că ar fi angajat un luptător de o sută de kilograme și plin de tatuaje.

– Mă bucur că am putut să te salvez de asta.

Ce-o fi fost asta? se întrebă Hannah. O scăpărare de invidie? Oricât i s-ar fi părut de ridicol, recunoscu emoţia când îi studie pe Alexander şi Eve. Erau atât de îndrăgostiţi, îşi spuse. Forţa iubirii lor aproape că proiecta o aureolă în jurul lor. Înţelegeau oare, erau capabili să înţeleagă, cât de rar era acest lucru pe care îl descoperiseră?

– Acum că v-am întrerupt, îl auzi pe Alexander spunând, speram să te conving să mă însoţeşti la prânzul pe care trebuie să-l iau cu senatorul american.

– Yankeul din Maine.

Cu un zâmbet, Alexander o mângâie pe obraz.

– Draga mea, în continuare mă fascinează felul în care se fragmentează singură ţara ta. Dar da, yankeul din Maine. Ar trebui să terminăm până la trei şi să ajungem înapoi la palat pe când se trezeşte Marissa din somnul ei de după-amiază.

– Dar aveai o întâlnire în după-amiaza asta.

– Am anulat-o. Îi ridică mâna la buze. Voiam să îmi petrec puţin timp cu familia.

Zâmbetul radiant de încântare aproape că ilumină tot teatrul.

– Lasă-mi cinci minute să îmi strâng lucrurile. Hannah, vrei să ne însoţeşti?

– Dacă nu ar fi un deranj pentru tine, mi-aş dori foarte mult să rămân şi să urmăresc restul repetiţiei.

Mintea ei deja plănuia fulgerător următorii paşi. Rămasă singură ar fi putut să facă o plimbare inofensivă prin complex. Dacă existau vulnerabilităţi, avea să le găsească.

– Fireşte, stai oricât doreşti. Eve se aplecă să o sărute pe obraz. Vom lăsa o maşină care să te aştepte la intrarea actorilor. Cinci minute, îi repetă lui Alexander înainte de a dispărea în viteză.

– Ce părere ai despre piesă? o întrebă Alexander pe Hannah, aşezându-se lângă ea.

– Nu sunt nicidecum expertă în teatru, Excelenţă.

– În privat te rog să-mi spui Alexander.

– Mulţumesc, murmură ea, conştientă că astfel i se acorda o intimitate de care prea puţină lume se bucura. Găsesc în dialog o intensitate şi o urgenţă care face spectatorul să se aşeze profund de personaje. Nu cunosc deznodământul, dar nutresc speranţa că Julia va ieşi victorioasă, chiar dacă îmi e teamă că nu va fi aşa.

– Eve s-ar bucura să audă asta. Spectacolul acesta – precum şi alte lucruri – o stresează foarte mult în momentul de faţă.

– Îţi faci griji pentru ea. Într-un gest pur instinctiv, Hannah îşi puse o mână peste a lui. E foarte puternică.

– Ştiu asta, mai bine decât majoritatea. Dar nu reuşise niciodată să îngroape amintirea momentului în care trupul ei înţepenise, apoi devenise complet moale în braţele lui când fusese lovită de un glonţ. Nu ţi-am spus până acum cât îţi sunt de profund recunoscător că ai venit să îi ţii companie. Are nevoie de prietenie. Eu i-am dat viaţa peste cap, şi poate a fost egoist din partea mea, pentru că nu puteam să trăiesc fără ea. Voi face tot ceea ce e posibil pentru a-i asigura un sentiment de normalitate, un sentiment de pace. Tu înţelegi obligaţiile inerente regalităţii. Limitările. Chiar şi riscurile.

– Da, înţeleg. Hannah îşi lăsă mâna să zăbovească peste a lui încă o clipă, apoi şi-o retrase. Şi recunosc o femeie fericită când o văd.

Când se întoarse spre ea atunci, Hannah văzu cât de mult semăna cu tatăl lui. Acelaşi chip îngust, cu un aer aproape savant, aceleaşi trăsături aristocratice, aceeaşi gură cu o expresie fermă.

– Mulţumesc, Hannah. Cred că s-ar putea să fii o influenţă benefică pentru noi toţi.

– Aşa sper. Aruncă din nou o privire spre scenă, studiind actorii şi personajele. Aşa sper, sincer.

Rămasă singură, Hannah urmări repetiţiile încă o jumătate de oră. Da, piesa era bună, decise ea, chiar captivantă, dar ea avea alte lucruri de pus în scenă.

Gărzile erau tot acolo, însă acum că nu se mai afla prin preajmă nici un membru al familiei regale rolul lor era mai degrabă să împiedice intrarea cuiva din afară decât să îi supravegheze pe cei aflaţi deja înăuntru. Lady Hannah îşi câştigase deja statutul de confidentă şi companioană a prinţesei. Cum se bucura de încrederea prinţului Armand în persoană, nu fu urmărită când se ridică şi se strecură pe o uşă laterală.

Avea o cameră în miniatură ascunsă într-o cutiuţă pentru ruj, dar nu o folosi acum. În cursul pregătirii pe care o urmase învăţase să se bazeze în primul rând pe puterea ei de observaţie şi doar în al doilea rând pe echipament.

O clădire de dimensiunile imensului Centru nu era uşor de securizat. Hannah se trezi dând din cap cu respect faţă de Reeve MacGee în timp ce o străbătu la pas. Senzori de temperatură corporală, precum şi camere ascunse. Însă senzorii erau activaţi doar când Centrul era închis.

Atât membrii trupei de actori, cât şi tehnicienii aveau nevoie de permise de acces pentru a intra în clădire. Însă în seara spectacolului accesul avea să fie deschis oricui dispus să plătească biletul. Deboque avea să iasă din spatele gratiilor peste o zi.

Explorând clădirea, trecând de pe un coridor pe altul, Hannah îşi schiţă un plan detaliat în minte. Studiase dinainte planul de amplasament al Centrului, pe hârtie, dar prefera să o străbată personal, să îşi concentreze atenţia asupra ei, să îi atingă pereţii şi podeaua.

Prea multe unghiuri moarte, îşi spuse ea. Prea multe încăperi mici folosite ca spaţii de depozitare. Prea multe locuri în care s-ar fi putut ascunde cineva. Chiar şi cu expertiza lui Reeve, clădirea putea fi vulnerabilă cu planul de atac potrivit. Pe de altă parte, Hannah considera că orice clădire ar fi putut fi vulnerabilă.

Coti spre garderobă, prefăcându-se vag interesată de costume. Paznicul de la uşă îi ştia pe toţi din vedere? Cât de uşor ar fi fost de înlocuit unul dintre tehnicieni?

Permisul cuprindea şi o fotografie a posesorului, dar acest detaliu putea fi rezolvat cu machiaj şi peruci. De câte ori reuşise chiar ea, sau alţii ca ea, să obţină acces într-un loc sau altul folosindu-se de o legitimaţie falsă sau deghizându-se abil?

Odată ajuns înăuntru, ar fi fost uşor pentru un om să dispară. Dacă exista posibilitatea de a cumpăra sau a înlocui pe cineva din structura de securitate, cu atât mai bine.

Da, avea să includă acest scenariu în raportul ei şi să-i lase pe superiorii ei să reflecteze o vreme asupra lui. Şi avea să adauge şi faptul că nu îi verificase nimeni poşeta. O mică încărcătură de exploziv plastic ar fi fost uşor de transportat înăuntru şi plantată undeva.

De la garderobă trecu la o sală de repetiţii cu pereţii îmbrăcaţi în oglinzi. Fu uşor şocată când îşi privi reflexia din toate părţile. Apoi, la fel cum făcuse în grădină, lăsă să-i scape un hohot de râs discret, relaxat.

Oh, Hannah, spuse ea, cât de mizerabil de ştearsă arăţi. Întorcându-se din lateral, clătină din cap. Nu, cafeniul nu o avantaja deloc, iar jacheta cu guler înalt, la care se adăuga o curea voluminoasă, avea darul de a o face să pară neplăcut de slabă. Fusta îi cobora mult sub genunchi, ascunzându-i picioarele. În acea zi îşi împletise părul într-o coadă strânsă, apoi şi-o încolăcise la baza gâtului.

Fiind o parte din ea, fusese cea mai bună deghizare pe care ar fi putut să şi-o imagineze. Fusese prea slabă în copilărie, cu un păr imposibil de aranjat şi genunchi în permanenţă juliţi. Oasele feţei îi fuseseră proeminente încă de pe atunci, dar pe chipul ei de copilă păruseră prea tăioase, prea ascuţite.

Apoi, când celelalte fete începuseră să se dezvolte şi să se rotunjească, trupul lui Hannah se încăpăţânase să rămână liniar. Fusese o tânără inteligentă, veselă şi cu o constituţie atletică. Băieţii o bătuseră pe spate şi o trataseră ca pe unul de-al lor, dar nu fuseseră interesaţi să o invite la vreun bal.

Învățase să călărească, să înoate, să tragă în obiecte de argilă aruncate în aer și să tragă la țintă cu arcul, nimerind exact în mijloc de la optzeci de metri, însă nu ieșise la întâlniri cu băieți.

Învățase să vorbească rusă și franceză și suficientă cantoneză cât să îl surprindă chiar și pe tatăl ei, însă se dusese singură la propriul bal de absolvire.

Când împlinise douăzeci de ani, trupul ei se schimbase, însă Hannah își ascunsese formele târziu rotunjite sub haine anoste. Își alesese deja calea în viață. Frumusețea se făcea remarcată, iar în domeniul ei de activitate era mai bine să treci neobservat.

Acum studie rezultatele în zidul de oglinzi și fu satisfăcută. Nu avea să trezească poftele nici unui bărbat. Stătea în firea omului să privești carcasa exterioară și să îți inspire emoție cu mult înainte să încerci să pătrunzi dincolo de ea, pentru a ajunge la intelect sau la suflet. Nici nu avea să stârnească invidie printre femei. În fond, a fi ștearsă te punea la adăpost de toate.

Nimeni nu ar fi bănuit-o pe femeia anostă, savantă, cu origini sociale excelente și maniere discrete în societate, de înșelăciune sau violență. Erau foarte puțini și foarte atent selectați cei care știau că femeia din spatele fațadei era capabilă de amândouă.

Dintr-un motiv pe care nu știu să-l identifice, acest gând o făcu să întoarcă spatele imaginii din oglindă. Înșelăciunea fusese în permanență nelipsită din viața ei de adult și totuși nu reușea să se scuture cu totul de scăpărările de remușcare pe care le simțea de fiecare dată când Eve o trata ca pe o prietenă.

Era o misiune, își aminti Hannah singură. Nu își putea permite să se atașeze sau să se implice emoțional. Aceasta era cea dintâi și cea mai importantă regulă a jocului. Nu-și putea permite să-și dea voie să o placă pe Eve, nici măcar să se gândească la ea altfel decât ca la un simbol politic. Dacă ar fi făcut-o, risca să piardă tot progresul pentru care muncise.

Şi de invidie trebuia să se descotorosească, îşi aminti Hannah. Era o scăpare periculoasă să-şi dea voie să privească iubirea dintre prinţ şi Eve şi să îşi dorească şi pentru ea însăşi ceva similar. Nu exista loc de iubire în profesia ei. Existau doar obiective, angajamente şi riscuri.

Ei nu îi era sortit nici un prinţ, nici regal, nici de altă natură.

Dar înainte să apuce să se stăpânească, gândurile ei se întoarseră la Bennett şi la felul în care îi zâmbise în lumina lunii.

„Idioato", îşi spuse în sinea ei şi începu să-şi strângă câteva agrafe care slăbiseră. Bennett era ultimul om din lume la care ar fi trebuit să se gândească într-un mod atât de personal. Dacă nu din alte motive, măcar pentru că îi cunoştea dosarul şi lista năucitoare de femei care făcuseră deja parte din viaţa lui.

Foloseşte-te de el, desigur, continuă mintea ei. Dar nu cumva să îl priveşti altfel decât ca pe un instrument prin care să îţi atingi scopurile. Pentru ea fanteziile romantice se sfârşiseră la şaisprezece ani. Zece ani mai târziu, în toiul celei mai importante misiuni a ei, nu era nicidecum momentul potrivit pentru a începe din nou să viseze. Ar fi făcut bine să nu uite că înţepata şi rezervata Lady Hannah nu l-ar fi privit niciodată pe Alteţa Sa Prinţul Bennett de Cordina într-o lumină romantică.

Însă femeia din ea se cufundă în vise şi pentru o clipă se zbătu împotriva limitărilor pe care şi le impusese singură.

Hannah se întoarse să se privească din nou în oglinzi, dar în momentul acela auzi zgomot de paşi.

Intrând imediat în alertă, coborî privirea în podea şi ieşi din sală.

– Ah, aici erai.

Auzind vocea lui Bennett, Hannah blestemă în gând, dar făcu o reverenţă.

– Excelenţă.

– Faci turul de onoare?

Veni mai aproape, întrebându-se de ce arăta ştearsă ca o mătuşă rămasă fată mare şi totuşi continua să îl intrige.

– Da, domnule. Sper că nu e o problemă.

– Fireşte că nu. O prinse de mână, impunându-i să îl privească în faţă. Era ceva în ochii ei... Sau poate era ceva legat de vocea ei, de acel ton rece şi întotdeauna stăpânit, tipic britanic. Am avut ceva treabă în oraş. Alexander mi-a sugerat să trec pe aici după ce termin şi să văd dacă nu cumva eşti gata să te întorci.

– Asta e foarte generos din partea dumneavoastră.

Şi oh! cum ar fi preferat un şofer anonim şi mut, care i-ar fi dat ocazia să îşi formuleze raportul în minte pe drum înapoi.

– Eram în zonă. Bennett simţi un nor de nelinişte lăsându-se peste el când ea îşi retrase mâna, lipindu-şi-o de corp. Dacă doreşti să mai vezi şi altceva, mi-ar face plăcere să te conduc prin restul Centrului.

Hannah cântări argumentele pro şi contra în doar câteva secunde. Poate că ar fi descoperit informaţii noi aruncând încă o privire rapidă, dar trecuse deja de două ori prin sala principală a teatrului, o dată cu Eve şi o dată singură. Poate avea să înceapă să dea de bănuit dacă trecea din nou pe acolo cu Bennett.

– Nu, mulţumesc. E un loc fascinant. Nu am mai văzut niciodată un teatru din perspectiva asta.

– E teritoriul lui Eve. Mărturisesc că eu prefer să stau în public. Luă braţul lui Hannah şi porni cu ea pe coridor. Dacă stai pe lângă ea suficient timp, o să-ţi găsească sigur ceva de făcut. Pe mine, de regulă, mă pune să mut cutii. Cutii grele.

Râzând, Hannah îi aruncă o privire piezişă.

– Asta e una dintre cele mai bune întrebuinţări pe care i le poate da o femeie unui bărbat.

– Înţeleg de ce s-a ataşat Eve de tine. Venise pur şi simplu pentru a-i face o favoare cumnatei lui, dar acum descoperi că îi părea bine că o făcuse. Lăsând deoparte aspectul exterior, Lady Hannah nu era nicidecum

anostă. Poate pentru prima dată în viaţă, Bennett începea să privească dincolo de fizic. Ai apucat să vizitezi mult din Cordina, Hannah?

Ea observă că renunţase la a-i mai folosi titlul, dar decise să închidă ochii.

- Doar pe bucăţele până acum, domnule. Odată ce mă voi fi familiarizat o idee cu rutina lui Eve, intenţionez să explorez puţin. Am auzit că muzeul de aici cuprinde câteva exponate de excepţie. Clădirea în sine e considerată un exemplu excelent de arhitectură postrenascentistă.

Bennett nu era interesat de exponate, ci de ea.

- Îţi place apa?

- Fireşte. Aerul marin e foarte benefic pentru constituţie.

Râzând doar pe jumătate amuzat, Bennett se opri în capul scărilor.

- Dar îţi place?

Avea un talent neobişnuit de a privi o femeie ca şi cum atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Şi de a o privi ca şi cum ar fi fost importantă. În ciuda pregătirii ei, Hannah îşi simţi pulsul accelerând.

- Da. Bunica mea are o casă lângă Cornwall. În copilărie mi-am petrecut mai multe veri acolo.

Bennett se întrebă cum ar fi arătat cu părul despletit şi briza mării jucându-se în el. Ar fi râs aşa cum o auzise râzând în grădină? I-ar fi văzut din nou acea lumină scânteindu-i în ochi? Apoi îşi dădu seama că nu conta cum arăta. Acţionă din impuls, ştiind că s-ar putea să o regrete.

- Eu trebuie să merg la Le Havre peste câteva zile. Drumul urmează linia ţărmului. Vino cu mine.

Hannah nu ar fi fost mai surprinsă nici dacă i-ar fi cerut să intre cu el în magazie pentru a se săruta şi dezmierda drăgăstos. Surprinderea se transformă în prudenţă, iar prudenţa în gândire strategică. Însă dincolo de toate acestea rămase plăcerea că Bennett îşi dorea compania ei. Iar această plăcere o îngrijora.

– E frumos din partea dumneavoastră să mă invitaţi, Excelenţă, dar s-ar putea ca Eve să aibă planuri.

– Atunci o vom întreba mai întâi pe ea. Îşi dorea ca Hannah să accepte invitaţia. Descoperi că deja aştepta cu nerăbdare să petreacă alături de ea câteva ore departe de palat. Poate că ceea ce îl motiva era inaccesibilitatea ei, provocarea de a o dezbrăca treptat de acel exterior cuminte şi modest şi de a descoperi ce anume şi dacă exista ceva dincolo de el. Indiferent care ar fi fost motivul, Bennett nu zăbovi să îl analizeze. Ţi-ar plăcea să vii?

– Da, mi-ar plăcea.

Hannah îşi spuse că accepta pentru că astfel avea să i se ofere ocazia de a-l studia mai îndeaproape, în scopuri profesionale. Îşi spuse că avea să poată vedea cu ochii ei cât de bine funcţiona securitatea departe de palat şi de capitală. Dar adevărul era la fel de simplu ca răspunsul ei. Îşi dorea să meargă.

– Bun, atunci ne vom organiza, şi poţi să înduri îndelungata şi pompoasa ceremonie de bun venit alături de mine.

– Deteşti să te plictiseşti singur, nu-i aşa?

Râzând, Bennett îi luă din nou mâna.

– Da, mi-e clar de ce te-a adus Eve la noi.

Mâna ei era la doar doi centimetri de buzele lui când de jos se auzi murmur de voci. Coborând privirea, considerabil iritat, Bennett o văzu pe Chantel.

– Furia trebuie să fie vizibilă, insista ea, mergând atât de rapid încât regizorul fu nevoit să lungească pasul pentru a nu rămâne în urmă. Julia nu e o femeie pasivă. Ea nu ascunde ceea ce simte, indiferent de consecinţe. Fir-ar să fie, Maurice, voi şti să o fac subtil. Îmi cunosc meseria.

– Fireşte că da, *chérie*, asta nu pun la îndoială. Pur şi simplu...

– *Mademoiselle*.

Din capul scărilor Bennett coborî privirea. Hannah avu astfel ocazia să vadă personal cum îi zâmbea unei

femei cu adevărat frumoase. Fără a reflecta, își retrase mâna dintr-a lui și își împleti degetele laolaltă.

Chantel, ridicând o mână pentru a-și împinge la o parte părul blond deschis, își dădu capul pe spate. Cu toată indiferența ei, Hannah nu putu să nu admită că puține femei se puteau lăuda cu o asemenea combinație de eleganță scânteietoare, frumusețe și sexualitate. Buzele i se curbară într-un zâmbet. Ochii ei, într-o nuanță intensă și feerică de albastru, zâmbiră la rândul lor.

- Excelență, spuse Chantel cu vocea ei răsunătoare și senzuală, plecându-se într-o reverență formală. Începu să urce scările, iar Bennett începu să le coboare. La mijloc se opriră amândoi, iar Chantel se întinse să îl atingă pe față înainte de a-l trage mai aproape pentru un sărut apăsat. Deasupra lor Hannah se trezi scrâșnind din dinți. Nu ne-am mai văzut de mult.

- De prea mult. Bennett îi prinse mâna între ale lui. Ești mai frumoasă ca niciodată. E uluitor.

- E datorită genelor, susținu Chantel, și îi rânji. Dumnezeule, Bennett, ce bărbat chipeș ai devenit. Dacă nu aș fi atât de cinică, te-aș cere în căsătorie.

- Dacă nu aș fi înspăimântat de moarte de tine, aș accepta. Se îmbrățișară din nou cu naturalețea unor prieteni vechi. Chantel, mă bucur să te revăd. Eve a făcut tumbe de bucurie când ai acceptat acest rol.

- E o piesă bună. Chantel ridică din umeri cu un aer pragmatic. Chiar dacă te ador, nu aș fi bătut atâta drum ca să joc într-o piesă execrabilă. Cumnata ta e o femeie talentată. Chantel îi aruncă o privire peste umăr regizorului care aștepta respectuos la baza scărilor. Ai putea să îi spui că mă lupt să păstrez integritatea Juliei pe care a creat-o. Când se întoarse din nou, o observă pe Hannah stând pe palier. E o prietenă de-a ta?

Aruncând și el o privire în spate, Bennett întinse o mână.

- Hannah, vino să faci cunoștință cu incomparabila Chantel.

Rigiditatea cu care începu să coboare scările se potrivea cu personajul pe care îl juca, își spuse Hannah, punându-se în mișcare. Toate femeile neremarcabile deveneau încordate când erau izbite în față de o frumusețe ieșită din comun. Se opri pe treapta pe care se afla și Bennett, dar păstră aproape jumătate de metru distanță între ei.

- Lady Hannah Rothchild, Chantel O'Hurley.

- Încântată de cunoștință.

Cu un aer oficial și politicos, Hannah îi întinse o mână. Chantel i-o luă, păstrându-și o expresie impasibilă.

- Plăcerea e de partea mea.

Ca femeie și ca actriță care înțelegea perspective și roluri, Chantel se întrebă de ce o persoană cu o structură osoasă atât de frumoasă și un ten impecabil ar fi ales să își creeze intenționat un aspect șters.

- Lady Hannah îi ține companie lui Eve pentru câteva luni.

- Ce drăguț! Cordina e o țară superbă. Sunt sigură că te vei simți foarte bine aici.

- Da, deja mă simt. Mi-a făcut plăcere să vă privesc la repetiții.

- Mulțumesc, dar mai avem mult de lucru. Chantel bătu cu un deget în balustradă și se întrebă de ce fusese lovită atât de brusc de un sentiment de neîncredere. Hotărând că era doar efectul muncii în exces, își îndreptă din nou atenția spre Bennett. Eu trebuie să fug. Încearcă să-ți faci puțin timp pentru mine, scumpule.

- Firește. Vii sâmbătă la cină cu restul actorilor din distribuție?

- Nu aș lipsi pentru nimic în lume. Ne vedem acolo, Lady Hannah.

- La revedere, domnișoară O'Hurley.

După ce îl salută pe Bennett cu o bătaie ușoară pe obraz, Chantel coborî din nou scările și îl lăsă pe regizor să vină din urma ei.

- E o femeie pe cinste, murmură Bennett.

- Da, e foarte frumoasă.

– E și asta, da. Fără a o privi, Bennett o luă din nou pe Hannah de braț. Cred că i-am admirat dintotdeauna voința și ambiția. E hotărâtă să fie cea mai bună și nu ezită să muncească pentru asta. De fiecare dată când o văd pe ecran, mă năucește.

Hannah își înfipse unghiile în poșetă și își aminti că rolul ei îi impunea să rămână discretă.

– Sunteți un admirator al ambiției, Excelență?

– Nimic nu s-a schimbat niciodată, nici în bine, nici în rău, fără ea.

– Unii bărbați găsesc ambiția nepotrivită la o femeie, sau, cel puțin, îi face să se simtă stingheriți.

– Unii bărbați sunt idioți.

– Vă dau perfectă dreptate, spuse Hannah sec, atât de sec încât îl făcu să arcuiască o sprânceană și să-și îndrepte privirea spre ea.

– Cum se face că nu știu niciodată sigur dacă nu cumva mă insulți, Hannah?

– Vă rog să mă iertați, domnule, nu făceam decât să vă dau dreptate.

Bennett se opri din nou. Dinspre scenă se auzea murmur de voci, însă holul era pustiu. Prinse bărbia lui Hannah în mână, ignorând tresărirea ei șocată, și îi studie chipul.

– Hannah, cum se face că, atunci când te privesc, nu sunt convins că văd tot ceea ce ar fi de văzut?

În mintea ei se declanșă un întreg sistem de alarmă. Păli ușor. Își dădu seama că o făcuse, dar își spuse, speră, că el avea să o considere o reacție normală. În rest nu își trădă îngrijorarea nici prin cel mai mărunt gest.

– Nu știu la ce vă referiți.

– Stau și mă întreb. Desenă cu degetul mare conturul bărbiei sale, apoi și-l mută mai jos, unde pielea era chiar mai moale și mai caldă. Da, îmi pun multe întrebări despre tine, Hannah, mai multe decât ar trebui. Poți să îmi explici asta?

Ochii lui erau însuflețiți de picături de culoarea ambrei, care transformau nuanța de cafeniu în rest

comună în ceva roşiatic şi seducător. Avea o gură de poet şi mâini de fermier. Hannah se întrebă cum era posibilă o asemenea alăturare, iar inima ei, întotdeauna atât de calmă, începu să i se zbată furtunos între coaste.

- Excelenţă...

Atât rolul de Lady, cât şi sufletul ei de femeie o făcură să se poticnească.

- Poţi, Hannah?

Îi văzu buzele întredeschizându-se. Era bizar că nu mai observase până atunci cât de atrăgătoare era gura ei - moale, doar o idee largă şi frumos conturată chiar şi fără cosmetice. Se întrebă dacă gustul ei ar fi fost la fel de rece ca vocea ei sau la fel de intens ca ochii ei.

Hannah îşi spuse că trebuia să înăbuşe din faşă ceea ce se petrecea. Dorinţa fierbinte care începuse să crească în ea nu putea fi decât distructivă. Chiar dacă tânjea să se apropie de el, coborî privirea în pământ.

- Nu, domnule, doar că de multe ori bărbaţii se simt intrigaţi de o femeie pur şi simplu pentru că e diferită de cele cu care sunt ei obişnuiţi.

- Vom vedea. Se dădu înapoi, deşi fu surprins de cât de greu îi veni să o facă. Am să te duc acasă acum, Hannah, şi o să reflectăm amândoi la asta.

capitolul 3

Hannah avea voie să se plimbe după pofta inimii prin palat şi prin curte. Era suficient să ceară şi i se pregătea o baie sau i se făcea patul. Dacă i se făcea poftă de ciocolată caldă la trei noaptea, putea să pună mâna pe telefonul de lângă pat şi să ceară să i se aducă. În calitate de oaspete al familiei regale, i se ofereau toate facilităţile disponibile în palat.

Şi, în calitate de oaspete al familiei regale, i se acordară propriile gărzi.

Hannah îi considera doar o piedică măruntă. Era destul de simplu pentru cineva cu talentele ei să îi facă să creadă că era instalată la adăpost în apartamentul ei, când ea de fapt era cu totul altundeva. Însă faptul că era păzită îi crea dificultăţi în a stabili o întâlnire cu persoana ei de contact din exterior.

Să folosească telefoanele din palat nici nu se punea problema. Erau prea multe numere de interior şi exista riscul ca până şi o conversaţie codată, aparent lipsită de importanţă, să fie auzită de urechi străine. Se gândise pentru scurtă vreme să aducă pe furiş înăuntru un transmiţător radio, apoi respinsese ideea. Sursa transmisiilor radio putea fi identificată. Nu îşi petrecuse doi ani din viaţă pentru a ajunge în acest punct, doar ca să îşi vadă toate eforturile năruindu-se din cauza unei încurcături de natură electronică. În orice caz, prefera ca întâlnirile de o asemenea importanţă să aibă loc faţă în faţă.

La două zile după ce ajunse în Cordina, trimise o scrisoare. Aceasta îi era adresată unui vechi prieten de familie din Sussex care nu exista. Urma să ajungă la una dintre numeroasele filiere ale lui Deboque din Europa. Dacă dintr-un motiv sau altul scrisoarea ar fi fost interceptată şi deschisă, cititorul nu ar fi găsit în ea nimic

mai interesant decât un bilețel amical descriind Cordina și vremea de aici.

Odată ce scrisoarea ajungea la destinație și era decodată, mesajul avea să fie cu totul altul. Hannah își indicase numele și poziția în cadrul organizației și solicitase o întâlnire, detaliind ora, data și locul. Ulterior informația avea să îi fie transmisă persoanei de contact din Cordina. Tot ce avea ea de făcut era să ajungă la locul stabilit - singură.

O săptămână, își spuse Hannah după ce trimise scrisoarea. Peste o săptămână avea să înceapă cu adevărat să ducă la îndeplinire ceea ce plănuia de atât de multă vreme. Iar până atunci avea destule lucruri cu care să își umple timpul.

În seara aceea prințesa Gabriella avea să vină cu familia în vizită la palat. Întregul personal își petrecuse cea mai mare parte din zi alergând încoace și încolo, mai mult, ghici Hannah, pentru a se pregăti pentru năvala copiilor. Hannah auzise că neprețuita colecție de ouă Faberge avea să fie pusă undeva la adăpost.

Pentru Hannah ziua trecu destul de liniștit; le vizită pe Eve și Marissa în camera copiilor, luă prânzul cu mai mulți membri ai Societății Istorice, iar în orele moarte dinspre sfârșitul după-amiezii exploră pivnițele pentru a identifica eventuale vulnerabilități.

Acum își puse perlele și se pregăti să se alăture familiei în salonul principal. Avea să fie interesant să îi vadă pe toți împreună, își spuse ea. Astfel avea să poată evalua și interacțiunile dintre ei, nu doar persoanele. Avea nevoie ca, în cel mai scurt timp posibil, să ajungă să îi cunoască pe toți la fel de bine cum se cunoștea pe ea însăși. O singură greșeală, o singură eroare de judecată, și risca să piardă totul.

- Vino înapoi, demon mic!

Hannah auzi un hohot de râs răsunător, o bufnitură, apoi zgomot de pași grăbiți. Înainte să apuce să deschidă ea ușa pentru a vedea ce se petrecea, aceasta se deschise singură, fulgerător. Iar în încăpere dădu buzna un băiețel

cu o claie de păr de culoare închisă despre care nu puteai să-ţi dai seama dacă fusese sau nu pieptănată în ultima săptămână. Băiatul îi oferi lui Hannah un rânjet năucitor, cu o gură din care lipseau mai mulţi dinţi, apoi se furişă sub patul ei.

– *Cachez-moi, s'il vous plaît!*

Îi auzi vocea înăbuşită de marginea cuverturii, apoi îl văzu dispărând.

Hannah deschise din nou gura, însă o închise când în prag apăru Bennett.

– Ai văzut cumva un băieţel cu maniere execrabile?

– Dacă am... nu, decise ea pe loc şi îşi împreună mâinile. Dar mi s-a părut într-adevăr că am auzit pe cineva trecând în fugă pe lângă cameră. Ce cauţi...

– Mulţumesc. Dacă îl vezi, încuie-l într-un dulap sau ceva de genul. Porni din nou pe coridor. Dorian, hoţoman mic şi rău, nu te poţi ascunde la nesfârşit.

Hannah se duse la uşă şi, aruncând o privire, aşteptă să îl vadă pe Bennett dispărând după colţ înainte de a o închide.

– Cred că poţi ieşi acum, îi spuse Hannah în franceză.

Primul care apăru fu capul brunet, apoi un băieţel solid îmbrăcat în pantaloni scurţi şi o cămaşă de pânză albă, ambele mânjite cu dâre de mizerie. Dacă Hannah nu l-ar fi văzut deja într-o fotografie, l-ar fi luat drept unul dintre copiii servitorilor. Dar era de sânge regal.

– Eşti englezoaică. Vorbesc o engleză excelentă.

– Aşa e.

– Mulţumesc că m-ai ascuns de unchiul meu. Tânărul prinţ Dorian făcu o plecăciune. Deşi nu avea încă nici cinci ani, o execută perfect. Era furios, dar îi va trece repede. Eu sunt prinţul Dorian.

– Excelenţă. Hannah făcu o reverenţă. Sunt încântată să vă cunosc. Eu sunt Lady Hannah Rothchild. Apoi, neputând să se abţină, se aplecă la nivelul lui. Ce ai furat?

Dorian aruncă o privire spre uşa închisă, apoi spre Hannah, după care rânji. Scotocind prin buzunarul

de la spate, scoase un yoyó. Părea să fi fost cândva albastru, dar acum era cenuşiu ca lemnul învechit, cu doar câteva pete de vopsea mai viu colorată rezistând ici-colo. Hannah îl studie cu respectul cuvenit.

– Este al lui Bennett – al Excelenţei Sale? se corectă Hannah.

– *Merveilleux, n'est-ce pas?* Îl are de când avea cinci ani. Dorian întoarse jucăria în mână, minunându-se că fusese cândva nouă şi lucioasă, pe vremea când unchiul lui avusese aceeaşi vârstă pe care o avea el acum. Se înfurie când intru în camera lui şi mă joc cu el, dar cum altfel să îl fac să funcţioneze?

– Ai dreptate. Hannah îşi stăpâni cu greu impulsul de a zbârli creştetul regal. Şi e îndoielnic că el personal se joacă prea des cu acest yoyó.

– Îl ţine pe un raft. La drept vorbind, nu îl deranjează când mă uit la el, îi explică Dorian, loial până în măduva oaselor. Doar că atunci când încerc să îl fac să funcţioneze, sfoara se încâlceşte şi se înnoadă.

– Trebuie să exersezi puţin.

– Ştiu. Rânji din nou. Şi nu pot să exersez decât dacă îl fur.

– Logica ta e impecabilă, Excelenţă. Mi-l arăţi?

Dorian ezită doar o clipă, după care i-l înmână cu generozitate.

– Fetele de obicei nu sunt interesate de astfel de obiecte. Se schimonosi într-o grimasă de dezgust masculin. Surorile mele se joacă doar cu păpuşi.

– Lumea are gusturi diferite, presupun.

Hannah îşi strecură un deget în bucla de sfoară, întrebându-se cât timp trecuse de când degetul lui Bennett nu mai încăpuse acolo. Sfoara nu era la fel de veche ca jucăria în sine. După cum i se părea ei, probabil fusese înlocuită de mai mult de o duzină de ori de-a lungul anilor. Dintr-un impuls de moment, lăsă yoyóul să coboare şi să oscileze, apoi îl ridică frumos la loc.

– Oh, excelent.

Fermecat, Dorian o privi cu ochi mari.

– Mulţumesc, domnule. Cândva am avut şi eu unul. Era roşu, îşi aminti ea cu un zâmbet vag. Asta până mi l-a ros câinele.

– Ştii să faci trucuri cu el? Eu am încercat o dată să fac un cerc complet şi am spart o lampă. Unchiul Bennett m-a certat, dar apoi a aruncat personal cioburile ca să nu afle nimeni.

Pentru că îşi putea imagina cu atâta uşurinţă scena, Hannah zâmbi. Părea ameninţător, dar era de fapt inofensiv, decise ea, dorindu-şi să nu fi găsit în acest detaliu un plus de farmec.

– Trucuri? Reflectă, plimbând yoyóul în sus şi în jos.

Apoi, cu o smucitură rapidă din încheietură, execută un cerc complet. Când jucăria se întoarse în palma ei, Dorian râse şi se urcă pe pat.

– Mai fă unul, te rog.

Scotocindu-şi prin memorie, Hannah coborî yoyóul şi îl făcu să se plimbe pe podea, ceea ce îl determină pe tânărul prinţ să ţopăie vesel pe pat şi să îi ceară şi alte trucuri.

– Excelent, Lady Hannah, spuse Bennett din uşă. În mod evident ai talente ascunse.

Hannah fu nevoită să îşi înăbuşe o înjurătură şi ridică yoyóul la loc.

– Excelenţă. Cu jucăria în mână, făcu o reverenţă. Nu v-am auzit bătând la uşă.

– Nu am bătut.

Bennett se desprinse de canatul uşii, de care stătuse rezemat, şi veni la pat. Fără a arătă cea mai mică urmă de căinţă, Dorian îi rânji.

– Nu-i aşa că e minunată, unchiule Bennett?

– Despre însuşirile lui Lady Hannah vom discuta mai târziu. Răsuci scurt urechea lui Dorian înainte de a se întoarce spre ea. Returnează-mi proprietatea, te rog.

Străduindu-se să nu pufnească în râs, Hannah i-o întinse.

– Poate ai impresia că e o simplă jucărie de copil, începu Bennett, strecurând-o în buzunarul lui. Dar e de fapt o moştenire de familie.

– Înţeleg. Îşi drese vocea pentru a încerca să ascundă hohotul de râs, dar îi scăpă oricum. Luând un aer spăşit – spera ea –, îşi aţinti privirea în podea. Regret nespus, domnule.

– Ba vezi să nu te cred. Iar Dorian a fost aici de la bun început, nu-i aşa? Bennett îşi îmbrânci uşor nepotul, făcându-l să cadă pe spate pe pat şi să izbucnească în chicote. M-ai lăsat să alerg prin tot palatul căutându-l pe hoţul ăsta mic, când el de fapt se ascundea după fustele tale.

– După cuvertura de pe pat, la drept vorbind, domnule. Fu nevoită să îşi dreagă din nou vocea, dar reuşi să păstreze un ton calm. Când aţi trecut pe aici în fugă şi mi-aţi oferit acea descriere atât de vagă, habar nu aveam că pe prinţul Dorian îl căutaţi.

– Admir o persoană care ştie să mintă convingător, murmură Bennett, venind mai aproape de ea. Pentru a doua oară îi prinse bărbia în mână. Dar pentru prima dată Hannah îi văzu întreaga aroganţă de care era în stare şi simţi pe deplin cât îl făcea de atrăgător. Iar asta nu face decât să îmi stârnească şi mai mult curiozitatea.

– Lady Hannah ştie să facă un cerc complet dublu cu yoyóul.

– Fascinant. Bennett îşi retrase încet mâna şi se întoarse din nou spre nepotul lui. Dacă ar fi ciulit urechea, poate că ar fi auzit suspinul de uşurare al lui Hannah. Credeam că noi doi am ajuns la o înţelegere, Dorian.

Dorian îşi lăsă capul să cadă, dar Hannah observă că sclipirea din ochii copilului nu pălise câtuşi de puţin.

– Îmi pare rău, unchiule Bennett.

– Sigur că da. Bennett îl ridică prinzându-l de la subsuoară, îl privi mânios, apoi îl sărută temeinic. Mama ta e jos. Nu patina pe coridoare până în salon.

– Bine. Văzându-se din nou pe picioare, Dorian făcu o plecăciune în fața lui Hannah. A fost o plăcere să vă cunosc, Lady Hannah.

– Și pentru mine, domnule.

Dorian îi oferi din nou un zâmbet știrb, apoi o luă la goană.

– E un maestru al cuvintelor meșteșugite, murmură Bennett. O, poate că tu îl găsești fermecător, dar are un suflet hain.

– E bizar că mi-am amintit de dumneavoastră.

Arcuind o sprânceană, Bennett își lăsă greutatea pe călcâie.

– Chiar că e bizar, doamna mea.

– E un ticălos, nu încape îndoială. Și îl iubiți.

– Asta e mai puțin relevant. Bennett își întinse mâna în buzunar. Iar în ceea ce privește yoyóul...

– Da, domnule?

– Încearcă să aștepți până mă îndepărtez un metru înainte să îmi râzi în față.

– Cum doriți, Excelență.

– Mi-a fost oferit în dar de mama mea într-o vară când am fost bolnav. I-am cumpărat diavolului ăsta mic zeci de astfel de yoyóuri, dar el se încăpățânează să îl fure pe al meu. Știe că dacă nu voi ajunge să am eu însumi un fiu până să împlinească el zece ani, am să i-l ofer cadou.

– Eu am avut o păpușă cu părul roșcat pe care mama mea mi-a dat-o când mi-am fracturat încheietura căzând. Am păstrat-o și după ce, crescând, am renunțat la toate celelalte.

De-abia când el o luă de mână își dădu seama că îi spusese ceva ce nu ar fi fost cazul ca el să știe, ceva ce nu mai spusese nimănui altcuiva. Chiar în clipa în care se avertiză singură că astfel de scăpări erau periculoase, buzele lui atinseră delicat degetele ei.

– Lady Hannah, ai nu doar o limbă ageră, ci și o inimă bună. Haide, vino jos cu mine și fă cunoștință cu restul familiei mele.

*

Reeve MacGee avea să se dovedească un obstacol formidabil. Hannah avusese această impresie şi înainte, dar acum că îl văzu alături de familie, se convinse definitiv. Îi cunoştea istoricul din momentul în care intrase în poliţie ca boboc şi până ajunsese să lucreze, mai departe de ochii publicului, pentru Guvernul Statelor Unite.

Povestea care îl adusese în Cordina şi în familia regală avea o notă romantică, dar Reeve nu era nicidecum poet. Se retrăsese din activitate din proprie iniţiativă, dar apoi revenise la rugămintea prinţului Armand când fusese răpită Gabriella. Deşi aceasta scăpase în cele din urmă, timpul pe care şi-l petrecuse în captivitate îşi lăsase amprenta. Fusese lovită de amnezie, iar Reeve fusese angajat să o protejeze şi să ancheteze ceea ce se petrecuse.

Nu încăpuse nici urmă de îndoială că sforile fuseseră trase de către Deboque, dar chiar dacă amanta lui fusese capturată şi aruncată în închisoare, aceasta refuzase să îl denunţe. La fel ca alţi bărbaţi puternic, Deboque inspira loialitate. Sau teamă.

În perioada în care Gabriella se zbătuse să îşi recapete memoria, ea şi Reeve se îndrăgostiseră. Deşi Reeve refuzase să accepte un titlu când se căsătoriseră, acceptase să treacă la cârma serviciului de securitate din Cordina. Dar cu toată experienţa şi talentul lui Reeve, cineva reuşise din nou să se infiltreze în palat.

Cu doi ani în urmă Alexander scăpase ca prin urechile acului de a fi asasinat. Din momentul acela Reeve reuşise să împiedice absolut orice alte tentative asupra membrilor familiei regale. Dar Deboque urma să iasă curând din închisoare. Iar libertatea avea să îl facă şi mai puternic.

Hannah îl studie pe Reeve acum şi văzu un bărbat discret, introvertit, care în mod evident îşi adora soţia şi copiii. Avea să folosească orice mijloc pe care îl avea la dispoziţie pentru a-i feri de rele. Cu atât mai bine.

Cu mâinile împreunate şi fusta aranjată cuminte, Hannah stătu şi ascultă.

– Ştim cu toţii că piesa ta va fi un succes răsunător. Gabriella, cu mâna odihnindu-i-se în mâna lui Reeve, îi zâmbi lui Eve. Părul ei de un roşcat intens era coafat într-un stil relaxat, dar şic, încadrând un chip care rămânea delicat şi frumos. Ceea ce nu înseamnă că nu înţelegem că e inevitabil să-ţi faci griji.

– Sunt deja în punctul în care mi-aş dori doar să se fi terminat odată, spuse Eve, mutând-o pe Marissa în poala ei.

– Dar te simţi bine?

– Sunt în regulă. Eve o lăsă pe Marissa să se dea jos din nou. Alex mă cocoloşeşte, iar Hannah mă păzeşte cu ochi de vultur, aşa că nu pot să ridic un deget fără certificat medical.

– A fost drăguţ din partea ta să vii. Gabriella îi zâmbi lui Hannah, apoi bău puţină apă minerală. Ştiu din proprie experienţă câtă alinare găseşti în a avea un prieten aproape. Reuşim să te facem suficient de fericită cât să nu ţi se facă dor de casă?

– Sunt foarte fericită în Cordina.

Hannah îşi ţinu spatele drept şi lipit de spătarul canapelei.

– Sper că vei veni să ne vezi la fermă cât eşti aici.

– Am auzit multe despre ea. Acolo fusese răpită Gabriella, într-o vreme când era doar o bucată de pământ năpădită de buruieni. Mi-ar plăcea foarte mult să o văd cu ochii mei.

– Atunci ne vom organiza să vii, spuse Reeve încet, aprinzându-şi o ţigară. Îţi face plăcere vizita până acum?

– Da. Îi întâlni privirea şi i-o susţinu. Cordina e o ţară fascinantă. Are o atmosferă care aduce a basm, poate, dar e cât se poate de reală. Mă interesează în mod deosebit să vizitez muzeele.

– Cred că vei descoperi că avem câteva exponate foarte neobişnuite, interveni Armand.

– Da, domnule. M-am documentat puțin înainte de a pleca din Anglia. Nu mă îndoiesc că ședereа mea în Cordina va fi o experiență educativă.

Marissa veni împleticindu-se la ea, încă puțin nesigură pe picioruşele de copil de un an, și întinse brațele spre ea. Hannah își puse copila în poală.

– Tatăl tău e bine? o întrebă Reeve printr-un nor de fum.

Hannah își scutură perlele pentru a distra copilașul.

– Da, mulțumesc. Mi se pare adesea că pe măsură ce eu îmbătrânesc, el întinerește.

– Familiile, indiferent cât sunt de mari sau de mici, sunt adesea miezul existenței noastre, spuse Reeve încet.

– Da, asta e adevărat, murmură Hannah, jucându-se cu micuța din brațele ei. E păcat că familiile, și viața, nu sunt la fel de simple cum par când suntem copii.

Bennett stătea relaxat în scaunul lui și se întreba de ce avea impresia că, dacă ar fi reușit să citească printre rânduri, ar fi descoperit în acel dialog mai multă substanță decât într-o simplă conversație politicoasă.

– Nu știam că îl cunoști pe tatăl lui Hannah, Reeve.

– Doar vag. Când se lăsă din nou pe spate, zâmbi relaxat. Am auzit că Dorian iar ți-a furat yoyóul.

– Ar fi trebuit să îl încui în seif când am aflat că vine. Bennett se bătu cu palma peste ușoara umflătură din buzunar. L-aș fi făcut pe micul diavol să regrete amarnic, dar a fost ajutat de un complice.

Întoarse capul pentru a o privi pe Hannah.

– Va trebui să-mi cer iertare pentru fiul meu. Buzele Gabriellei se curbară într-un zâmbet în timp ce ridică din nou paharul. Pentru că te-a târât și pe tine în fărădelegile lui, Lady Hannah.

– Din contră, mi-a făcut plăcere. Prințul Dorian este fermecător.

– Acasă avem alte epitete pentru el, murmură Reeve. Femeia aceea era un mister, își spuse el. Cu cât căuta mai înverșunat vulnerabilități, cu atât găsea mai puține

cusururi. Şi dacă tot veni vorba, cred că am să ies să caut toată trupa. Adrienne e la vârsta la care nu poţi şti sigur dacă va avea grijă de ei sau îi va îndemna să se bage în fântână.

Bennett aruncă o privire spre uşile terasei.

– Doar Dumnezeu ştie câtă distrugere e posibil să fi provocat în ultimele douăzeci de minute.

– Stai să vezi când vei avea propriii copii. Eve se ridică şi o luă pe Marissa din braţele lui Hannah. Ai să-i răsfeţi nespus. Vă rog să mă scuzaţi, vreau să urc să-i dau de mâncare Marissei.

– Vin cu tine. Gabriella îşi puse paharul deoparte. Mă gândeam că am putea discuta planurile pentru Balul de Crăciun. Ştii că vreau să te ajut cât de mult pot.

– Slavă Domnului că nu sunt nevoită să cerşesc ajutor. Nu, Hannah, te rog stai jos şi relaxează-te, continuă Eve când Hannah dădu să se ridice. N-o să ne ia mult.

– Aveţi grijă să nu vă întindeţi. Bennett scoase yoyóul şi începu să şi-l plimbe dintr-o mână într-alta. Cina se serveşte într-o oră.

– Îţi cunoaştem cu toţii priorităţile, Ben.

Eve se aplecă să îl sărute pe obraz înainte de a ieşi din încăpere.

– Şi mie mi-ar prinde bine o plimbare. Ridicându-se, Alexander îi făcu un semn din cap lui Reeve. Te ajut să îi strângi pe copii.

Abia ieşiseră pe uşile terasei când în prag apăru un servitor.

– Vă rog să mă iertaţi, Excelenţă. Aveţi un apel telefonic de la Paris.

– Da, îl aşteptam. Am să răspund din biroul meu, Louis. Te rog să mă scuzi, Lady Hannah. Luându-i mâna, Armand se aplecă deasupra ei. Sunt sigur că Bennett te poate întreţine câteva momente. Bennett, poate că lui Lady Hannah i-ar plăcea să vadă biblioteca.

– Dacă îţi face plăcere să te uiţi la pereţi întregi ticsiţi de cărţi, spuse Bennett odată tatăl lui plecat, greu ai găsi un loc mai bun în care să o faci.

– Îndrăgesc nespus cărţile.

Luând de bune cuvintele lui, Hannah se ridică.

– În regulă atunci.

Deşi ar fi putut găsi o duzină de alte modalităţi mai plăcute de a petrece o oră, Bennett o luă de braţ şi o conduse pe coridoare.

– E greu de crezut că la muzeu aş putea vedea picturi mai frumoase decât aveţi aici la palat, prinţ Bennett.

– Le Musée d'Art are o sută cincizeci şi două de exemplare de picturi impresioniste şi post-impresioniste, printre care două lucrări Corot, trei Monet şi un Renoir cu totul deosebit. Recent am achiziţionat un Childe Hassam din Statele Unite. În schimb familia mea a donat şase lucrări George Complainier, un artist cordinian care a pictat pe insulă în secolul nouăsprezece.

– Înţeleg.

Remarcând expresia ei, Bennett râse.

– Întâmplarea face să mă număr printre membrii consiliului de administraţie al muzeului. Chiar dacă prefer caii, Hannah, asta nu mă împiedică să îndrăgesc şi arta. Ce părere ai despre asta?

Se opri în faţa unei mici acuarele. Palatul Regal era redat superb, aproape mistic. Zidurile şi turlele extrem de albe se înălţau în spatele unui voal de ceaţă trandafirie care, în loc să ascundă clădirea, îi dădea un aer magic. Probabil fusese pictată la răsărit, îşi spuse Hannah. Cerul era de un albastru atât de delicat în contrast cu nuanţa mai intensă a mării. Recunoştea elementul de vechime, fantezia şi realitatea. În fundal se vedeau porţile înalte de fier şi zidurile solide de piatră care protejau incinta palatului.

– E superbă. Se vede în ea şi iubire şi un vag sentiment de uluire. Cine a fost artistul care a pictat-o?

– Stră-străbunica mea. Încântat de reacţia ei, Bennett îi trase mâna în scobitura braţului său. A realizat sute de acuarele şi le-a pus deoparte. Pe vremea ei, femeile pictau sau desenau ca hobby, nu ca profesie.

– Unele lucruri se schimbă, murmură Hannah, apoi își îndreptă din nou privirea spre acuarelă. Iar altele nu.

– Acum câțiva ani i-am găsit lucrările într-un cufăr dintr-una dintre mansarde. Atât de multe dintre ele fuseseră deteriorate. Mi s-a frânt inima. Apoi am găsit-o pe asta. Atinse rama cu un gest care lui Hannah i se păru plin de respect. Își mută privirea de pe mâna lui pe chipul lui și se trezi captivată de el. A fost ca și cum aș fi pășit înapoi în timp, sărind peste câteva generații, și m-aș fi descoperit pe mine însumi. Și să fi fost pictată azi, tot la fel ar fi arătat.

Hannah își simți inima zvâcnind spre el. Ce femeie ar fi putut fi imună la mândrie și sensibilitate? Pentru a se apăra, făcu un pas mărunt în spate.

– În Europa înțelegem că succesiunea câtorva generații valorează doar cât o clipă. Avem înaintea noastră o întreagă istorie, secole întregi de istorie. Devine responsabilitatea noastră să oferim același dar fiecărei noi generații.

Bennett o privi și constată că ochii îi erau aproape imposibil de profunzi.

– Asta e într-adevăr ceva ce avem în comun, nu-i așa? În America există un sentiment de urgență care poate fi palpitant, chiar contagios, dar aici știm cât durează să construiești și să creezi baze solide. Politica se schimbă, guvernele se succed, dar istoria rămâne neclintită.

Hannah fu nevoită să îi întoarcă spatele. Nu ar fi făcut decât să își piardă din claritate dacă ar fi început să vadă în el un bărbat sensibil și afectuos în loc de o misiune.

– Mai sunt și altele? întrebă ea, arătând din cap spre acuarelă.

– Doar câteva, din păcate. Majoritatea erau ireparabile. Din motive pe care nu le putea înțelege decât pe jumătate, simțea nevoia să îi împărtășească lucruri care erau importante pentru el. Mai este unul în salonul de muzică. Restul se află în muzeu. Vino să vezi.

Luând-o din nou de braţ pentru a o conduce, porni cu ea pe coridor spre aripa învecinată, paşii lor răsunând cu ecou pe podeaua de mozaic.

Poftind-o să intre pe o uşă deschisă, Bennett o duse într-o încăpere care părea să fi fost amenajată în exclusivitate pentru a pune în valoare pianul alb cu coadă din centru.

Într-un colţ se afla o harpă care la fel de bine ar fi putut fi folosită cu o sută de ani în urmă sau săptămâna trecută. Într-o vitrină de sticlă se aflau instrumente de suflat antice şi o liră fragilă. Şi aici florile erau proaspete, ca în toate celelalte încăperi din palat. Lujeri grei de iasomie se revărsau din urne chinezeşti roşii, lucioase. Şemineul mic de marmură fusese măturat şi lustruit, iar în vatră aştepta o grămăjoară de vreascuri, parcă cerşind să fie aprinse.

Însoţită de Bennett, traversă un covor Aubusson şi se trezi proiectată în trecut. Pictura din faţa ei reprezenta un bal, festiv graţie culorilor vii şi trăsăturilor de penel îndrăzneţe. Femeile, glorios de feminine în rochiile lor de mijloc de secol nouăsprezece, se învârteau pe podeaua scânteietoare în braţele unor bărbaţi răpitori. Dansatorii erau înconjuraţi de oglinzi care îi dublau, în timp ce deasupra capetelor lor ardea un trio de candelabre. Studiind pictura, Hannah aproape că auzi muzica de vals.

– Cât este de frumos! Încăperea asta se află aici, în palat?

– Da. S-a schimbat prea puţin. Acolo se va organiza Balul de Crăciun luna viitoare.

Mai avea doar o lună, îşi spuse ea. Şi erau atâtea de făcut. În doar câteva ore Deboque avea să iasă din închisoare, iar ea avea să descopere dacă eforturile ei de până atunci avuseseră efectul scontat.

– Camera asta e superbă. Hannah se întoarse. Păstrează conversaţia la subiecte uşoare, se avertiză singură. Concentrează-ţi gândurile la subiecte uşoare, deocamdată. În casa noastră de la ţară există un mic salon

de muzică. Nimic atât de grandios ca acesta, firește, dar mi s-a părut dintotdeauna un loc foarte relaxant. Se duse lângă pian, nu atât pentru a-l examina, cât pentru a se distanța puțin. Cântați, Excelență?

– Hannah, suntem singuri. Nu e necesar să mi te adresezi atât de formal.

– Am considerat dintotdeauna că folosirea titlurilor e o problemă de bună cuviință mai degrabă decât de formalitate.

Nu își dorea așa ceva, își spuse ea rapid. Nu își dorea ca Bennett să anuleze acea prăpastie dintre ei creată de rangul lui.

– Eu am considerat-o dintotdeauna deranjantă între prieteni. Veni în spatele ei și o atinse ușor pe umăr. Credeam că asta suntem.

Hannah îi simți mâna chiar și prin pânza perfect întinsă a rochiei și prin breteaua îngustă și mătăsoasă de dedesubt, i-o simți pe piele. Purtând în suflet o luptă neștiută, rămase cu spatele spre el.

– Ce anume suntem, domnule?

Bennett râse, apoi își puse mâinile pe umerii ei și o întoarse spre el.

– Prieteni, Hannah. Găsesc în tine o companie plăcută. Asta e una dintre condițiile necesare pentru o prietenie, nu-i așa?

Ea îl privea cu ochii solemni și cu doar o urmă foarte palidă de roșeață de-a lungul pometilor. Umerii ei păreau atât de puternici sub mâinile lui, însă își amintea cât de moale și cât de delicată păruse pielea de pe bărbia ei.

Rochia îi era cafenie și anostă, chipul nefardat și complet dezgolit. Nici cea mai mică șuviță de păr nu scăpase de la locul ei, dar mintea lui Bennett și-o imagină pentru o clipă râzând, cu părul despletit și umerii goi. Iar râsul ar fi fost doar pentru el.

– Ce naiba e cu tine? murmură Bennett.

– Pardon?

– Stai. Pierzându-şi răbdarea, în egală măsură iritat de el însuşi şi de ea, Bennett veni mai aproape. Când ea se crispă, ridică mâinile, cu palmele deschise spre exterior, ca pentru a o asigura că nu voia să-i facă nimic rău. Stai nemişcată o clipă, bine? îi ceru el şi, plecându-şi capul, îşi lipi gura de a ei.

Nu reacţiona, nu cumva să reacţionezi. Hannah îşi repetă acest lucru în minte, din nou şi din nou, ca pe o rugăciune. El nu insistă, nu încercă să o convingă sau să se impună. Se mulţumi doar să o guste, cu mai multă blândeţe decât se aşteptase să găsească la un bărbat. Iar gustul lui se strecură în ea până aproape o îmbătă.

Ochii lui rămaseră deschişi, privindu-i pe ai ei. Era aproape de ea, atât de aproape încât îi simţea mirosul săpunului pe piele. Ceva ce îi evoca imagini cu marea. Hannah îşi înfipse unghiile în palme şi se străduí să nu îi arate furtuna pe care i-o stârnea în suflet.

Dumnezeule, tânjea. Cum tânjea.

Bennett nu ştia nici el la ce se aşteptase. Însă ceea ce găsi fu moliciune, alinare şi dulceaţă, fără fierbinţeală sau pasiune. Şi totuşi le văzu pe amândouă în ochii ei. Nu simţi nevoia incontrolabilă de a o atinge sau de a forţa sărutul să devină mai profund. Nu acum, prima dată. Poate că ştia deja că aveau să urmeze şi altele. Dar acest prim sărut îi oferi o lejeritate şi o relaxare pe care nu le mai căutase niciodată într-o femeie.

Era suficient de bărbat şi avea suficientă experienţă pentru a-şi da seama că exista un vulcan în ea. Dar, oricât ar fi fost de bizar, nu îşi dorea să îl provoace să erupă, nu încă.

Bennett se smulse din sărut făcând pur şi simplu un pas în spate. Hannah rămase perfect neclintită.

– Nu am făcut asta ca să te înspăimânt. I-o spuse încet, căci era adevărat. A fost doar un test.

– Nu mă înspăimânţi.

Nu o înspăimânta pe femeia pe care o avea în faţa ochilor, însă cea care se ascundea înăuntru era speriată de moarte.

Nu era tocmai răspunsul pe care şi l-ar fi dorit.

– Atunci ce îţi fac?

Încet, atent, ea îşi descleştă mâinile din pumni.

– Mă tem că nu înţeleg la ce vă referiţi, Excelenţă.

Bennett o studie încă o clipă, apoi se răsuci pe călcâie.

– Poate că nu. Îşi frecţionă spatele gâtului, întrebându-se cum era posibil ca o femeie atât de ştearsă şi potolită să îl facă atât de tensionat. Înţelegea dorinţa fizică. Dumnezeu îi era martor că o cunoscuse şi altădată. Dar nu în felul acesta. Niciodată exact în felul acesta. Fir-ar să fie, Hannah, nu se petrece nimic în tine?

– Fireşte că da, domnule, foarte multe lucruri.

Nu putu să nu râdă. Ar fi trebuit să ştie că avea să se folosească de logică pentru a-l pune la punct.

– Spune-mi pe nume, te rog.

– Cum doreşti.

Se întoarse din nou spre ea. Stătea în faţa pianului alb scânteietor, cu mâinile împreunate şi ochii calmi şi cuminţi aţintiţi asupra lui. Bennett îşi spuse că era cel mai ridicol lucru posibil, dar avea impresia că era foarte aproape de a se îndrăgosti.

– Hannah...

De-abia apucase să facă doi paşi spre ea când în încăpere intră Reeve.

– Bennett, te rog să mă scuzi, dar tatăl tău doreşte să te vadă înainte de cină.

Datorie şi dorinţă. Bennett se întrebă dacă avea să reuşească vreodată să le contopească pe deplin.

– Mulţumesc, Reeve.

– O conduc eu înapoi pe Lady Hannah.

– În regulă. Chiar şi aşa, se opri şi o privi din nou. Aş dori să discut cu tine mai târziu.

– Desigur.

Avea să facă tot ceea ce-i stătea în putinţă pentru a evita acest lucru.

Hannah rămase nemişcată până plecă Bennett. Reeve aruncă o privire peste umăr, apoi se apropie de ea.

- E vreo problemă, Lady Hannah?

- Nu. Trase adânc aer în piept, dar nu se relaxă. De ce ar trebui să fie?

- Bennett poate avea darul de... a-ţi distrage atenţia.

De data aceasta când îi susţinu privirea avu grijă să îşi strecoare în ochi o expresie uşor amuzată. Un singur strat, cel mai subţire dintre toate, din masca ei fu dat la o parte.

- Atenţia mea nu e uşor distrasă, în special când lucrez.

- Aşa am auzit şi eu, spuse Reeve pe un ton destul de calm. Încă îi căuta vulnerabilităţi şi se temea că tocmai descoperise una în felul în care îl privea pe Bennett. Dar nu ai mai avut niciodată o misiune de o asemenea amploare.

- În calitate de agent cu vechime în cadrul SIS sunt capabilă să îmi îndeplinesc misiunea. Vocea îi era tăioasă din nou, nu vocea unei femei care fusese tulburată, aproape sfâşietor, de un sărut. Vei primi raportul meu pe mâine. Acum cred că ar fi bine să mă alătur restului lumii.

Dădu să treacă pe lângă el, însă Reeve o prinse de braţ şi o opri.

- Miza e importantă - foarte multe depind de asta. De tine.

Hannah se mulţumi să dea din cap.

- Sunt conştientă de asta. Ai cerut cei mai buni oameni şi iată-mă aici.

- Poate. Dar cu cât se apropia momentul, cu atât creştea şi îngrijorarea lui. Ai o reputaţie a naibii de impresionantă, Hannah, dar nu ţi-ai mai măsurat niciodată forţele cu cineva de talia lui Deboque.

- Nici el cu cineva de talia mea. Aruncă din nou o privire pe coridor, apoi coborî vocea. Am ajuns acum membru în toată regula al organizaţiei lui. Mi-a luat doi ani să mă infiltrez atât de adânc. L-am salvat de o pierdere de două milioane jumătate acum şase luni când am avut grijă ca vânzarea aia de muniţie să meargă strună.

Un om ca Deboque apreciază spiritul de inițiativă. În ultimele câteva luni am pregătit terenul pentru a putea să îl discreditez pe locotenentul lui.

- Sau pentru a te alege cu beregata tăiată.

- Cu asta e treaba mea să-mi bat capul. Peste doar câteva săptămâni voi ajunge mâna lui dreaptă. Iar atunci am să ți-l servesc pe tavă.

- Încrederea este o armă excelentă câtă vreme nu faci exces.

- Nu fac exces. Se gândi la Bennett și își făcu și mai mult curaj. Nu am dat greș niciodată, în nici o misiune, Reeve. Nu am de gând să încep cu aceasta.

- Ai grijă doar să păstrezi legătura. Sunt sigur că înțelegi când îți spun că nu am încredere în nimeni.

- Înțeleg perfect, pentru că nici eu. Mergem?

capitolul 4

Planurile lui Hannah de a evita să îl însoţească pe Bennett la Le Havre fură spulberate metodic. Îşi justificase decizia convingându-se singură că avea să poată obţine informaţii mai utile concentrându-se pe palat. Pentru a i se permite să rămână acasă inventase scuza credibilă, chiar dacă lipsită de originalitate, că o durea capul.

Hannah aşteptase intenţionat până când Alexander terminase de luat micul dejun cu familia, pentru a putea să discute cu Eve între patru ochi. Dar Eve avu nevoie de mai puţin de zece minute pentru a întoarce scuza împotriva ei.

– Nici nu-i de mirare că nu te simţi în apele tale. Instalată la soare în camera copiilor, Eve sorbi din ceai şi îşi studie programul. Te-am ţinut tot închisă în casă de când ai venit.

– Nu vorbi prostii. Palatul ăsta e cât un orăşel în miniatură. Nu se poate spune nicidecum că am stat închisă.

– Oricât ar fi de mare, are totuşi pereţi. O plimbare plăcută cu maşina de-a lungul coastei e exact ceea ce-ţi trebuie. Bernadette. Ridică privirea spre dădaca tânără care tocmai se pregătea să o scoată pe Marissa la plimbarea ei de dimineaţă. Verifici te rog ca Marissa să poarte pălărie? E cam răcoare afară.

– Da, doamnă.

Eve întinse braţele spre fiica ei.

– Distracţie plăcută, scumpo.

– Flori, spuse Marissa şi râse la auzul propriei voci.

– Da, culege nişte flori. O să le punem aici, în camera ta. O sărută pe Marissa pe obraji, apoi îi dădu drumul. Detest că nu pot să o scot eu la plimbare în dimineaţa asta, dar am o întâlnire la Centru peste o oră.

– Eşti o mamă minunată, Eve, murmură Hannah când văzu îngrijorarea din privirea lui Eve.

– O iubesc atât de mult. Cu un oftat prelung, îşi luă din nou ceaşca de ceai. Ştiu că e o prostie, dar când nu sunt cu ea mă gândesc la zeci de lucruri care s-ar putea întâmpla, care mai că nu aşteaptă să se întâmple.

– Eu consider că e normal.

– Poate. Faptul că suntem cine suntem, ceea ce suntem, pur şi simplu amplifică totul. Fără a-şi da seama, îşi puse mâna pe locul unde în momentul acela dormea cel de-al doilea copil al ei. Îmi doresc cu atâta ardoare să îi ofer o impresie de normalitate şi totuşi... Eve clătină din cap. Pentru toate există un preţ.

Hannah îşi aminti că Alexander spusese aproape acelaşi lucru referindu-se la soţia lui.

– Eve, Marissa e un copil minunat, sănătos şi fericit. Nu sunt sigură că există ceva mai normal de atât.

Eve o fixă cu privirea pentru o clipă, apoi îşi sprijini bărbia în palma deschisă.

– Oh, Hannah, nu sunt sigură cum m-am descurcat în ultimii doi ani fără tine. Ceea ce mă aduce înapoi la discuţia noastră. Cu mişcări vioaie, Eve umplu din nou ceaşca lui Hannah. Ai venit aici să vizitezi, iar până acum nu ţi-am lăsat nici o clipă liberă altfel decât legată de mine. Asta mă face să mă simt foarte egoistă.

– Motivul pentru care mă aflu aici e ca să îţi ţin ţie companie, îi aminti Hannah lui Eve, simţind că pierdea rapid teren.

– Motivul pentru care te afli aici e că suntem prietene. Fă-mi favoarea şi rezervă-ţi ziua asta pentru tine, relaxează-te, bucură-te de aerul mării. Îţi dau cuvântul meu că Ben poate fi o companie minunată. Îţi garantez că la cinci minute după ce te vei fi urcat în maşină o să-ţi dispară durerea de cap.

– Suferă cineva de durere de cap? întrebă Ben intrând cu paşi mari.

Purta uniforma de gală albă cu însemnele care indicau gradul lui de ofiţer în Marina Cordiniei. Pe buzunarul

stâng de la piept avea pecetea regală care îl proclama prinţ. Hannah dispreţuise dintotdeauna ideea că femeile erau înnebunite după bărbaţii în uniformă. Până acum.

Arăta atât de... răpitor, recunoscu ea, deşi latura ei practică încercă să găsească un epitet mai puţin dramatic. Jacheta albă ca zăpada îi accentua bronzul şi brunetul contrastant al părului său. Bennett îi rânji, dezvăluindu-i lui Hannah că era conştient de efect. Se ridică din reflex să facă o reverenţă.

– Bennett, uitasem că arăţi ca un adevărat crai în uniforma albă de gală. Eve îşi ridică faţa spre el pentru a fi sărutată. Poate ar trebui să-i spun lui Hannah să ia o aspirină şi să rămână totuşi acasă.

– Cred că Lady Hannah e capabilă să aibă grijă de ea însăşi. Nu-i aşa, *chérie?*

Hannah decise pe loc că, dacă tot trebuia să se împungă cu el, avea să-şi mânuiască abil floreta.

– Aşa a fost dintotdeauna.

– Eşti puţin palidă. Îşi puse un deget pe obrazul ei. Chiar nu te simţi bine?

– Nu e nimic grav. Se întrebă dacă îi simţise sângele tresărind la acea atingere atât de simplă. Iar Eve mă asigură că o plimbare cu maşina pe malul mării este exact ceea ce-mi trebuie.

– Bun. Am s-o aduc înapoi cu bujori în obraji.

– Dacă binevoieşti să mă scuzi o clipă, mă duc să-mi iau geanta.

– Bennett. Eve îl opri înainte să apuce să o urmeze pe Hannah. Mă înşel sau tocmai am văzut ceva?

El nu se obosi să pretindă că nu înţelesese.

– Nu sunt sigur.

– Hannah a dus o viaţă foarte ferită. Presupun că nu e cazul să-ţi spun eu să fii... ei bine, prudent?

Deşi lumina soarelui se revărsa în spatele lui, în ochii lui apăru o expresie de răceală.

– Nu, nu e cazul să mi se aducă aminte cu cine poate sau nu un bărbat de rangul meu să aibă o aventură.

– Nu am spus asta pentru a te enerva. Eve fu instant în picioare şi îi luă mâinile. Am fost prieteni cu mult înainte să devenim familie, Ben. Te rog asta doar pentru că Hannah mi-e dragă şi ştiu cât de irezistibil poţi fi.

El se înmuie, aşa cum făcea întotdeauna cu Eve.

– Tu ai reuşit întotdeauna să-mi rezişti.

– Tu întotdeauna m-ai tratat ca pe-o soră. Eve ezită din nou, sfâşiată între doi oameni cărora le era loială. Mi-aş forţa norocul dacă aş spune că nu e genul care te atrage pe tine de obicei?

– Nu, nu e. Poate că tocmai asta mă derutează. Încetează să-ţi mai faci griji. Se aplecă să o sărute pe frunte. N-am să-i fac nimic rău cuviincioasei tale prietene din Anglia.

– Se prea poate să fiu în egală măsură îngrijorată pentru tine.

– Atunci nu fi. Dezmierdând-o pe obraz cu o atingere distrată, porni spre uşă. Spune-i Marissei că am să-i aduc nişte scoici.

Calmă şi resemnată cu decizia ei, Hannah îl întâmpină în capul scărilor.

– Sper că nu te-am făcut să aştepţi.

– Avem timp suficient. Îţi promit că drumul cu maşina va face să merite să înduri pompa şi discursurile de la capătul lui.

– Nu mă deranjează pompa şi discursurile.

– Înseamnă că avem noroc. Claude.

Bennett îl salută din cap pe bărbatul înalt şi solid care aştepta lângă intrarea principală.

– Bună dimineaţa, Excelenţă. Lady Hannah. Maşina vă aşteaptă, domnule.

– Mulţumesc, Claude.

Bennett o conduse pe Hannah afară, ştiind că acea simplă afirmaţie însemna că drumul între Cordina şi Le Havre fusese securizat.

Hannah văzu maşina în clipa în care puseră piciorul afară. Decapotabila mică şi rapidă de producţie

franceză se afla la baza treptelor, flancată de două berline solide.

– Aia se poate conduce?

– Arată ca o mașinuță cu cheiță, nu-i așa? Bennett puse mâna pe capota roșie și lucioasă într-un gest plin de afecțiune. Răspunde la comenzi ceva de vis. Am dus-o până la o sută nouăzeci de kilometri pe oră în linie dreaptă.

Hannah se gândi cum ar fi fost să gonească pe malul mării, cu fața biciuită de vânt. Apoi împinse deoparte astfel de dorințe și se strădui să adopte o expresie neliniștită.

– Sper că nu intenționezi să îți bați propriul record azi.

Râzând, Bennett îi deschise personal portiera.

– De dragul tău am să conduc ca un moșneag.

Hannah se strecură pe banchetă și aproape oftă de plăcere.

– E cam înghesuită.

– E suficient spațiu pentru două persoane.

Bennett ocoli mașina prin față. Claude deja îi ținea portiera deschisă.

– Dar cu siguranță nu te deplasezi fără pază sau fără un asistent.

– Ori de câte ori este posibil. Secretarul meu se va afla în mașina din spatele nostru. Hai să-i facem să alerge după noi, bine?

Puse contactul și porni. Judecând după torsul zgomotos de sub capotă, Hannah decise că mașina era plină de mușchi. Înainte să apuce să tragă aer în piept, Bennett făcu mașina să țâșnească pe aleea lungă și liniștită din curtea palatului. Conducea la fel cum călărea. La viteză maximă.

– Deja au început să bombănească, îmi închipui. Le oferi un salut relaxat gărzilor de la poartă. Dacă ar fi după Claude, n-aș merge niciodată cu mai mult de treizeci de kilometri pe oră. Și aș fi închis într-o limuzină blindată, purtând o armură completă.

– E treaba lui să te protejeze.

– Păcat că dovedeşte atât de puţin simţ al umorului în a o face.

Bennett schimbă într-o treaptă de viteză inferioară, apoi luă un viraj strâns, făcând roţile maşinii să scrâşnească.

– Bunicul tău a avut o viaţă lungă şi plină de împliniri?

– Poftim?

– Bunicul tău, repetă Hannah, împăturându-şi cuminte mâinile în poală. Mă întrebam dacă a avut o viaţă lungă. Pare puţin probabil dacă avea acelaşi stil de condus ca tine.

Vântul îi spulberă părul în jurul feţei când întoarse capul spre ea să îi rânjească.

– Crede-mă, *ma belle*, cunosc drumurile.

Hannah nu şi-ar fi dorit să încetinească. Era prima dată în ultimele câteva luni când se bucura de o senzaţie de libertate autentică. Aproape uitase cât era de dulce. Marea scânteia albastru cu alb pe lângă şoseaua care cobora de pe culmile capitalei. Palmieri se răsuceau spre cer, plecându-se şi clătinându-se în bătaia brizei puternice. Flori roşii luxuriante ţâşneau din tufele care creşteau la întâmplare pe marginile drumului. Aerul mirosea a mare şi a primăvară nesfârşită.

– Schiezi? o întrebă Bennett, când o observă studiind un bărbat care aluneca pe apă în spatele unei şalupe joase.

– Nu am făcut-o niciodată. Părea minunat. Sunt sigură că trebuie să fii destul de bun sportiv pentru a o face. Eu mă simt mai în largul meu în biblioteci.

– Nimeni nu poate să citească una într-una.

Hannah privi schiorul dându-se peste cap şi căzând în apă.

– Cred că eu pot.

Bennett rânji şi tură motorul, intrând cu maşina într-o succesiune de viraje leneşe.

– Viaţa nu prea merită trăită fără să tragi câteva trânte. Tu nu simţi niciodată nevoia de aventură, Hannah?

Ea se gândi la ultimii zece ani din viaţa ei, la misiunile care o purtaseră din castele în ghetouri şi în orice alt loc între aceste două extreme. Alei franceze. Ţărmuri italiene. Se gândi la pistolul de calibru mic pe care îl purta în poşetă şi la stiletul subţire ca un creion lipit ca un amant de coapsa ei.

- Cred că eu am preferat dintotdeauna să trăiesc aventurile de la distanţă, prin intermediul cărţilor.

- Şi nu ai vise secrete?

- Unii dintre noi suntem exact aşa cum părem. Simţindu-se brusc stingherită, schimbă subiectul. Nu ştiam că eşti ofiţer de marină.

O altă minciună, îşi spuse ea. Însă profesia ei era construită pe minciuni.

- Am făcut serviciul militar timp de câţiva ani. În momentul de faţă e mai mult un grad onorific. E o tradiţie ca al doilea născut să fie destinat vieţii militare.

- Aşa că ai ales marina.

- Cordina e înconjurată de mare. Flota noastră e mai mică decât a voastră, desigur, dar e puternică.

- Iar acestea sunt vremuri tulburi.

Ceva sclipi pentru o clipă în ochii lui, apoi se stinse.

- În Cordina am învăţat că toate vremurile sunt vremuri tulburi. Suntem o ţară iubitoare de pace şi, pentru că ne dorim să rămânem aşa, suntem în permanenţă pregătiţi de război.

Hannah se gândi la elegantul palat alb cu grădinile sale exotice şi turnurile ca de basm. Inaccesibil de pe mare, cocoţat în vârful unei stânci, într-un loc din care puteai vedea cu ochiul liber pe o rază de câţiva kilometri. Se lăsă pe spate pe banchetă, privind marea trecând pe lângă ei. Nimic nu era niciodată atât de simplu pe cât părea.

Le Havre era un oraş fermecător. Cuibărit la poalele unui deal lung, stătea îngrămădit pe lângă clădiri văruite şi căsuţe acoperite cu şindrilă. Bărci de pescuit şi bărci cu vele se legănau molcom, legate de debarcadere

îngrijite într-o curbă a portului. În jurul digului din piatră veche câteva flori albastre își croiau cu îndârjire drum printre crăpături. Curse pentru homari și plase de pescuit se lăfăiau la soare, puse la uscat. Mirosul de pește era ameţitor și surprinzător de plăcut în aerul dimineţii aflate încă la început.

La o primă privire ar fi putut fi confundat cu oricare alt orășel pescăresc pitoresc care supravieţuia la ţărmul mării și alimentat de mare. Însă când trecură de port docurile deveniră mai largi, clădirile mai mari. Câteva nave de marfă flancau un pachebot, iar pe schelele de acces la bord forfoteau bărbaţi cărând pachete. La fel ca cea mai mare parte din Cordina, Le Havre era mai mult decât părea. Datorită amplasamentului și graţie abilităţii locuitorilor săi, era unul dintre cele mai apreciate porturi de tranzit de la Marea Mediterană. Era, totodată, centrul bazei navale a Cordinei.

Strecurându-se cu maşina pe străzile înguste și întortocheate, Bennett trecu de o pereche de porţi. Încetini suficient ca gărzile postate aici să îl poată saluta militărește. Aici întâlniră bungalouri zugrăvite într-un roz palid care îi evocară lui Hannah interiorul unei scoici. Peste tot creșteau palmieri și flori din abundenţă, însă recunoscu structura și ordinea unei baze militare. Câteva clipe mai târziu Bennett opri în faţa unei clădiri din stuc, unde fură întâmpinaţi de marinari în uniforme albe, aşteptând în poziţie de drepţi.

– În următoarele câteva ore, îi murmură lui Hannah, suntem oficial împreună.

Bennett se întinse spre bancheta din spate și își luă bereta. Chiar în clipa în care și-o puse pe părul zbârlit de vânt, unul dintre marinari veni lângă maşină și îi deschise portiera. Cu ochii umbriţi de borul beretei, Bennett răspunse la saluturile militare. Știa că berlina deja oprise în spatele lui, însă nu aruncă nici măcar o privire peste umăr în timp ce o conduse pe Hannah în clădire.

– Mai întâi avem de îndeplinit câteva formalităţi, o avertiză el, punându-şi bereta sub braţ.

Formalităţile erau reprezentate de un grup de ofiţeri, de la amiral în jos, şi de soţiile acestora şi de ataşaţi care aşteptau să îl întâmpine şi să îi fie prezentaţi Alteţei Sale regale.

Hannah parcurse prezentările şi se prefăcu a nu observa privirile speculative. Nu era genul prinţului. O citea cu uşurinţă în fiecare pereche de ochi care îi întâlnea pe ai ei. Le dădea perfectă dreptate.

Li se servi ceai şi fură conduşi într-un tur al clădirii – de dragul ei. Hannah se prefăcu ignorantă în privinţa echipamentelor care îi fură arătate, punând întrebările care se cuvenite şi afişând politeţea cuvenită în timp ce asculta răspunsurile simpliste. Nu putea nicidecum să menţioneze că era la fel de familiarizată cu sistemele radar şi de comunicaţii ca oricare dintre operatorii lor cu pregătire specială. Într-o situaţie limită ar fi fost capabilă să pirateze acele echipamente pentru a contacta baza SIS de lângă Londra sau sediul central al lui Deboque din Atena.

Trecu pe lângă mai multe vitrine, ascultând cu aparentă fascinaţie în timp ce un amiral îi explică diferenţa dintre un distrugător şi un portavion.

Pompa şi ceremonialul continuară şi când fură conduşi afară pentru a aştepta andocarea navei *Independence*. Fanfara, cu uniformele albe orbitoare în lumina soarelui, atacă un marş entuziast când Bennett păşi pe doc. Mulţimi de oameni îl întâmpinară cu urale din spatele barierei de militari. Sugarii şi copiii mici erau ridicaţi în aer pentru a putea să-l zărească pentru o clipă pe prinţ.

Hannah numără o duzină de persoane din garda prinţului amestecate în mulţime, pe lângă cei doi bărbaţi care nu se îndepărtau niciodată mai mult de un metru de Bennett.

„Deboque e în libertate", îşi spuse ea. Totul e riscant.

Distrugătorul, vopsit în griul specific navelor de război, execută manevrele de andocare, în uralele mulțimii și muzica fanfarei. Marinarii de pe doc stăteau în poziție de drepți, la fel și cei de pe punte. După șase luni în larg, *Independence* se întorsese acasă.

Schela de acces la bord fu coborâtă cu un zgomot asurzitor. Nava salută din siflee. Căpitanul coborî să îi salute pe ofițeri și să se încline în fața prințului său.

– Bun venit acasă, căpitane.

Bennett îi întinse mâna, iar mulțimea izbucni din nou în urale.

Urma, ca întotdeauna în astfel de ocazii, să se țină un discurs. Hannah își întipări pe chip o expresie atentă și începu să scaneze încet mulțimea.

Nu fu surprinsă să îl găsească acolo. Bărbatul scund, cu umerii ușor încovoiați, se afla la marginea mulțimii, ținând în mâini un mic steag al Cordiniei. În hainele simple de lucru și cu fața care nu spunea nimic, nu avea să se facă deloc observat sau reținut. Era unul dintre cei mai buni oameni ai lui Deboque.

Nu avea să existe nici o tentativă asupra prințului Bennett azi, își spuse Hannah, deși simțea furnicături pe ceafă. Faptul că reușise să se infiltreze în palat fusese una dintre cele mai valoroase contribuții ale ei în slujba organizației lui Deboque. Planul de bătaie acum era de a se acționa prudent și viclean, evitându-se o tentativă de asasinat insuficient pregătită.

În orice caz, știa că Deboque nu era la fel de interesat de Bennett pe cât era de Alexander, și nici măcar de Alexander atât de mult pe cât era de Armand. Nu s-ar fi mulțumit să îl ucidă pe cel de-al doilea prinț în ordinea succesiunii la tron după o așteptare atât de îndelungată.

Chiar și așa, își încleștă mâna pe mânerul poșetei. Și se mută puțin, doar câțiva centimetri, astfel încât trupul lui Bennett ajunse acum să fie mai mult de jumătate ascuns de al ei.

Nu cumva bărbatul fusese trimis cu un mesaj pentru ea? se întrebă Hannah. Sau i se poruncise pur şi simplu să stea pe aproape şi să urmărească desfăşurarea evenimentelor? Instinctul îi spuse că cea de-a doua posibilitate era cea corectă. Cu un aer indiferent, îşi plimbă din nou privirea peste mulţime. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui şi îl înfruntă doar pentru o fracţiune de secundă. Văzu că fusese recunoscută, dar nu primi nici un semnal. Hannah îşi lăsă privirea să se îndepărteze, ştiind că aveau să se întâlnească peste câteva zile la muzeu.

Ceremonia elegantă, acompaniată de muzică vioaie de fanfară şi fluturat de steguleţe, continuă cu un tur al navei şi o inspecţie a echipajului. Hannah veni din urmă cu soţia amiralului în timp ce Bennett fu condus de la un capăt la celălalt al şirului de ofiţeri şi marinari. Din când în când se oprea să facă o observaţie sau să îi pună câte o întrebare personală unuia sau altuia dintre bărbaţi. Mai mult, Hannah văzu că stătea să şi asculte răspunsurile. Chiar şi cineva mai puţin atent ar fi observat că în ochii celor pe care îi saluta se bucura de mai mult decât simplul respect datorat rangului său. Se bucura de afecţiune, genul pe care, după cum ştia Hannah, doar bărbaţii erau capabili să o ofere altor bărbaţi.

Deşi era convinsă că Bennett văzuse suficiente nave cât să îi ajungă pentru tot restul vieţii, vizită puntea, cabinele ofiţerilor şi bucătăria cu aparentă fascinaţie. Nava era îngrijită ca un salon, echipată utilitar, firească, dar proaspăt făcută lună şi fără urmă de vopsea cojită sau rugină.

Bennett traversă rapid nava, dar fără a da impresia că se grăbea să termine pe punte. Erau întrebări care trebuiau puse, complimente care fuseseră câştigate, însă ştia că oamenii aşteptau cu bagajele făcute. Îi strânse din nou mâna căpitanului, conştient că acesta era perfect îndreptăţit să se simtă mândru de nava sa şi oamenii din subordinea lui. Când puse din nou piciorul pe schela

de acces la bord, pentru a se întoarce la țărm, uralele umplură din nou aerul. Dar Bennett nu putu să nu se întrebe dacă îi erau dedicate lui sau oamenii se bucurau pur și simplu că ceremoniile se încheiaseră în sfârșit, iar echipajul putea debarca.

Protocolul impunea să fie condus înapoi tot prin sediu. De-abia aici începu Hannah să detecteze nerăbdarea lui de a pleca odată. Chiar și așa, rămase politicos, strângând mâinile bărbaților, sărutând mâinile femeilor, făcându-și timp pentru o ultimă remarcă glumeață. Și doar în clipa în care se văzu instalat din nou pe bancheta propriei mașini își permise să arunce o înjurătură în barbă.

– Mă scuzați, domnule?

Bennett se mulțumi să o bată ușor pe Hannah pe mână înainte de a porni motorul.

– Patru ore sunt mult timp de stat în picioare. Mulțumesc că ai îndurat răbdătoare.

– Chiar dimpotrivă, mi s-a părut fascinant. Nimic nu i se păruse vreodată mai minunat decât senzația vântului biciuindu-i din nou fața când decapotabila accelera. Turul navei a fost o experiență deosebit de educativă. A fost o idee bună, nu-i așa, din partea bucătarului de pe vas să conceapă o rețetă de clătite în care făina să fie măsurată în kilograme și nu în căni?

– Mâncarea devine o prioritate după câteva luni pe mare. Îi aruncă o privire, surprins că găsise atâta plăcere într-o navă și câteva discursuri sforăitoare. Dacă aș fi știut că ești cu adevărat interesată, nu m-aș fi grăbit chiar atât de tare să termin cu toate.

– Presupun că pentru tine totul devine o rutină ușor plictisitoare, după o vreme.

– Mă gândeam la membrii echipajului. Tot ce își doreau cu adevărat era să ajungă pe țărm la soțiile sau iubitele lor – sau la ambele. Rânjea când întoarse capul spre ea. Nu îți poți imagina ce înseamnă patru luni pe mare când singura femeie pe care o vezi e într-o fotografie pe hârtie lucioasă, cu găuri de capse în mijloc.

Buzele ei tresăriră, dar reuşi să îşi stăpânească zâmbetul, mărginindu-se să îi arate că îl auzise.

– Nu, sunt sigură că nu pot. Dar cred că ţie ţi-a făcut plăcere timpul petrecut în larg, Bennett. Am văzut asta în felul în care ai vorbit cu membrii echipajului şi în felul în care ai privit nava.

El nu spuse nimic pentru o clipă, surprins, dar în acelaşi timp încântat, că Hannah înţelesese acest lucru atât de rapid.

– În perioada aceea am fost mai mult ofiţer şi mai puţin prinţ. Nu pot spune că am marea în sânge, aşa cum o are căpitanul Dumont, dar nu e ceva ce să pot uita.

– Ce îţi aminteşti cel mai clar? întrebă ea, înainte să apuce să îşi controleze impulsul.

– Răsăriturile pe mare sau, chiar mai palpitante, furtunile pe care le-am înfruntat. Dumnezeule, am trecut o dată printr-o furtună în apropiere de coastele Cretei. Valurile erau ca un zid de cincisprezece metri înălţime. Vântul era ca mânia divină dezlănţuită, atât de asurzitor, atât de violent, încât ai fi putut ţipa la urechea cuiva şi tot nu te-ai fi făcut auzit. Cerul nu se vedea deloc, doar apă, ziduri nesfârşite de apă. O astfel de experienţă te schimbă.

– Cum?

– Te face să înţelegi că, indiferent cine eşti, indiferent ce eşti, există ceva mai mare, mai puternic. Natura e un excelent egalizator, Hannah. Uită-te la ea acum. Arătă cu o mână spre mare, în timp ce duse maşina printr-un alt viraj. E calmă, aproape imposibil de frumoasă. Un uragan nu o face mai puţin frumoasă, doar mai periculoasă.

– Vorbeşti ca şi cum ai prefera pericolul.

Era ceva ce ea înţelegea, poate chiar prea bine.

– Uneori. Pericolul are propriul farmec seducător.

Hannah nu ar fi avut cum să îl contrazică. Era un adevăr pe care îl descoperise personal cu ani buni în urmă.

Acționând doar pentru o clipă lumina de semnalizare, pentru mașina din urma lor, Bennett trase pe dreapta.

– În momentul de față prefer calmul. Coborî din decapotabilă, ignorându-l pe bodigardul care stătea neliniștit lângă capota berlinei din spatele lor. Fă o plimbare cu mine pe plajă, Hannah. Îi deschise portiera și îi întinse mâna. I-am promis Marissei câteva scoici.

– Gărzile tale nu par încântate.

Și nici ea nu fu când observă cât de expuși erau.

– Ei ar fi încântați doar dacă m-aș afla sub o cupolă de sticlă antiglonț. Haide, Hannah, nu tu mi-ai spus că aerul marin e benefic pentru constituție?

– Ba da. Își puse mâna într-a lui. Bennett era în siguranță, în fond, câtă vreme ea își juca rolul și și-l juca bine. Va trebui să găsești scoici suficient de mari cât să nu poată fi înghițite. La vârsta Marissei, copiii au tendința să bage în gură cele mai bizare chestii.

– Mereu gândești practic. Râzând relaxat, o prinse de talie și o ridică peste digul jos. Îi văzu privirea concentrându-se peste umărul lui și știu că erau urmați de un bodigard, care avea însă să păstreze o distanță discretă. Ar trebui să-ți dai jos pantofii, Hannah. Nu ai să faci decât să îi umpli de nisip.

Era o sugestie foarte practică, firește. Logică. Hannah încercă să se convingă singură că nu renunța și la o parte din masca ei odată cu pantofii.

– În apele astea trebuie că există formațiuni de corali fascinante.

– Faci scufundări?

– Nu, minți ea. Nu sunt o înotătoare grozavă. Am fost la o expoziție marină la Londra acum câțiva ani. Până atunci habar nu avusesem ce varietate incredibilă de scoici există sau cât pot fi de valoroase.

– Norocul meu că Marissa are gusturi simple. Păstrându-și mâna peste a ei, se duse până la malul mării. Câteva cochilii bivalve vor fi de-ajuns pentru a o încânta.

– E frumos din partea ta că te gândeşti la ea. Era un om bun la suflet, îşi spuse Hannah. Ceea ce era unul dintre atributele lui cel mai greu de trecut cu vederea. Pari să fii un mare favorit printre nepoţii şi nepoatele tale.

– O, presupun că asta e pentru că nu mă deranjează ca din când în când să mă cobor la mintea lor când ne jucăm. Ce zici de asta?

Aplecându-se, culese o spirală lungă care se rupsese dintr-o cochilie mai mare şi fusese şlefuită de trecerea repetată a valurilor pe ţărm. În vârful spiralei se afla un căpăcel ascuţit care aproape că arăta ca o coroană.

– Foarte potrivită, comentă Hannah când Bennett i-o puse în mână.

– Pe Marissa nu o interesează să fie potrivită. Preferă să fie frumoasă.

– Este frumoasă. Zâmbind, Hannah îşi trecu un deget peste curba care varia de la chihlimbariu deschis la roz sidefat. Ar trebui s-o pună pe pervaz, unde să o bată soarele. Oh, uite. Fără a se gândi la ceea ce făcea, păşi în valuri şi scoase din apă o cochilie de scoică nespartă. Avea formă de evantai, albă ca osul la exterior, roz opalescent pe interiorul uşor scobit. Ai putea să-i spui că zânele o folosesc drept bol pentru fursecuri când servesc ceaiul.

– Deci Hannah crede în zâne, murmură Bennett.

Prinsă pe picior greşit, ea puse scoica în mâinile lui.

– Nu, dar s-ar putea ca Marissa să creadă.

Bennett o băgă în buzunar.

– Te-ai udat la picioare.

– Se vor usca destul de repede.

Dădu să se întoarcă pe plajă. Dar el o prinse de mână, obligând-o să rămână în apa puţin adâncă şi înspumată.

– Dacă tot suntem aici, ar trebui să încercăm să mai găsim câteva.

Fără a aştepta un răspuns, începu să se plimbe de-a lungul ţărmului.

Apa era caldă şi îi dezmierda picioarele şi gleznele, dar chiar mai cald şi mai mângâietor era aerul care adia peste mare. Prin apa de cristal se vedea nisipul alb de pe fund şi fragmentele scânteietoare ale cochiliilor care fuseseră sfărâmate de valuri. Aici valurile erau tăcute, glasul lor răzbind doar în şoapte şi suspine.

Nu era nimic romantic în acea scenă, se avertiză Hannah singură. Nu îşi putea permite să găsească nimic romantic în ea. Păşea pe o sârmă care era mai îngustă şi mai tăioasă decât orice alta pe care mai călcase vreodată. Un singur pas greşit ar fi putut declanşa o tragedie, în cel mai bun caz, sau un război, în cel mai rău caz. Hotărâtă să nu-şi uite rolul, se concentră pe gărzile rămase la câţiva metri în spatele lor.

- Ceremonia de azi a fost minunată. Îţi sunt recunoscătoare că m-ai invitat.

- Motivele mele au fost cât se poate de egoiste. Îmi doream compania ta.

Făcând un efort să nu se lase tulburată, Hannah încercă din nou.

- În Anglia familia regală e adesea ţinta satirei şi a criticilor, dar dincolo de acestea există o afecţiune autentică. Întâlnesc şi aici aceeaşi dragoste şi respect faţă de familia ta.

- Tatăl meu ţi-ar spune că rolul nostru e în egală măsură de a servi şi a guverna. El oferă poporului soliditate şi încredere. Alex le oferă speranţă pentru viitor. O continuare a tradiţiei. În Brie găsesc strălucire şi inteligenţă, dar şi umanitate.

- Şi în tine?

- Distracţie.

Răspunsul lui o irită. Nu ar fi ştiut să explice de ce, însă lejeritatea cu care alegea să nu îşi acorde importanţa cuvenită o făcu să se oprească şi să se încrunte la el.

- Te subestimezi.

Surprins, Bennett îşi înclină capul într-o parte şi o studie. Şi descoperi din nou în ochii ei acel ceva

de neînțeles, acel ceva imposibil de definit, care îl atrăsese de la bun început.

– Nu tocmai. Sunt conștient că îmi fac datoria. Tatăl meu ne-a crescut pe toți astfel încât să înțelegem că titlul sau poziția nu e ceva ce moștenești pur și simplu. Trebuie să ți le câștigi. O trase puțin în spate ca picăturile minuscule de apă proiectate din valuri să nu îi umezească fusta. Eu nu voi ajunge pe tron. Slavă Domnului! Asta îi este rezervat lui Alex, apoi fiului pe care eu sper în continuare că Eve ni-l va oferi de data aceasta. Pentru că eu nu voi ajunge pe tron, nu sunt nevoit să mă iau la fel de în serios ca Alex, dar asta nu înseamnă că privesc în glumă Cordina și responsabilitățile mele față de țară.

– Intenția mea nu a fost să te critic.

– Nici nu am interpretat-o așa. Voiam doar să spun că, dincolo de îndatoririle mele oficiale și de poziția mea oficială, eu le ofer oamenilor și ceva – cineva – despre care să discute la un pahar de vin sau la o cină. Am fost urmărit de porecla de Prinț Amorez încă de la vârsta adolescenței. Rânji atunci și îi aranjă o șuviță rebelă de păr după ureche. Nu pot spune că n-am făcut tot ce mi-a stat în putere pentru a mi-o merita.

– Prefer să citesc literatură, nu bârfe, spuse Hannah cuminte, pornind din nou prin valuri.

– Bârfa își are locul ei.

Amuzat, Bennett o opri.

– Aparent ție îți place.

– Nu. Ochii i se întunecară când își îndreptă privirea dincolo de ea, ațintind-o în larg. Doar că sunt obișnuit cu ea. E dificil, când ai douăzeci de ani, să știi că de fiecare dată când te uiți la o femeie cu cea mai mică urmă de interes, îți vei vedea numele lăfăindu-se undeva în litere mari și groase, cu tot cu fotografii adăugate. Îmi plac femeile. De data aceasta îi zâmbi și se uită din nou la ea. Din moment ce nu am dorit să schimb acest aspect al personalității mele, am decis să tolerez

speculaţiile publicului. Dacă am greşit cu ceva, a fost prin lipsa de discreţie.

– Unii ar putea spune că a fost o problemă de cantitate.

După o ezitare aproape imperceptibilă, Bennett îşi dădu capul pe spate şi se cutremură de râs.

– Oh, Hannah, cât eşti de scumpă. Deci ţi-ai petrecut totuşi ceva timp şi cu altceva în afară de Yeats.

– Poate că mi-am aruncat privirea peste câteva titluri.

Râzând din nou, Bennett o prinse în braţe şi o învârti înainte să apuce să-l oprească.

– Eşti nepreţuită. Absolut nepreţuită. Ochii îi scânteiau când o lăsă din nou jos. Ador stilul tău de a-mi da peste nas atât de abil.

Din reflex, Hannah îşi netezi fustele.

– Sunt sigură că mi-ai înţeles greşit intenţia.

– Ei drace, nici vorbă! Tocmai asta mă farmecă la tine.

Privirea frustrată pe care i-o aruncă nu avea nimic de-a face cu rolul pe care îl juca. A-l fermeca pe Bennett nu făcuse niciodată parte din plan. Treaba ei era să observe ceea ce se petrecea, să îşi cimenteze poziţia şi să ducă la îndeplinire un plan la care se muncea de câţiva ani. Nu i se mai întâmplase niciodată discretei Lady Hannah să fie nevoită să se ferească de a stârni interesul unui bărbat. Dar chiar în timp ce se întreba cum să anuleze acest efect, Bennett se întinse din nou spre ea.

– Începe să ţi se desfacă părul. Cu un gest distrat, smulse o agrafă slăbită care îi atârna lângă umăr. E vina mea că nu am ridicat acoperişul maşinii.

– Cred că arăt ca şi cum aş fi trecut printr-un uragan.

Ridică o mână să îşi aranjeze din nou coafura practică. Dar se trezi cu agrafe căzându-i în palmă, desfăcute de vânt şi de greutatea părului ei. Chiar în clipa în care înjură în gând, părul îi scăpă cu totul din strânsoare, revărsându-se în cascadă peste umerii ei şi în jurul taliei.

– *Mon Dieu!*

Înainte să apuce să şi-l răsucească şi să şi-l prindă la loc, Bennett îşi înfipse mâinile în el. Şuviţele încolăcite în jurul degetelor lui erau de un blond intens, auriu ca mierea şi moi ca mătasea. Se holbă la ea, năucit de transformare. Fluturându-i liber şi dezlănţuit în jurul feţei, părul îi accentua liniile piezişe ale pometilor, care arătau aspre şi colţuroase doar când erau complet dezgolite. Acum chipul nu îi mai părea îngust şi tăios, ci exotic.

- C'*est magnifique! C'est la chevelure d'un ange.*[1]

Cu inima bubuindu-i, Hannah încercă să ignore ceea ce vedea în ochii lui. Acum nu mai era o încântare inocentă sau o atracţie superficială. Acum era dorinţă, dorinţa pe care i-o stârnea o femeie unui bărbat, violentă şi periculoasă ca marea în timpul furtunii. Nu se putea îndepărta de el pentru că mâinile lui erau îngropate în părul ei. Şi nu putu nici să nege tresărirea propriilor dorinţe când el o ţinu aproape.

Aşa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple. Era încă în stare, chiar şi acum, să îşi spună că aşa ceva nu putea să se întâmple. Şi totuşi îşi dorea ca el să o ţină în braţe, să o dezmierde, îşi dorea, oricât ar fi părut de prostesc în mintea ei, să se simtă îndrăgită. Dorită, poftită, iubită. Toate aceste lucruri erau împotriva regulilor, dar îi venea greu să se retragă din faţa lor.

- Păr de înger, repetă Bennett în şoaptă. Cum ajunge o femeie să îşi ascundă şi să îşi acopere atâta frumuseţe?

Nu, într-adevăr nu putea să nege ceea ce se petrecea în ea, dar putea, aşa cum fusese învăţată, să îşi impună să se controleze.

- E mai practic să îl port prins.

Ridică mâinile pentru a-şi strânge părul din pumnii lui, dar el i se împotrivi.

Da, avusese dreptate de la bun început. Exista în ea mai mult, cu mult mai mult, decât ceea ce lăsa să se vadă

[1] Este părul unui înger. (n.tr.)

la suprafață. Poate că tocmai acest lucru continua să îl atragă spre ea, să îl facă să o dorească, să îl facă să tânjească după ea cu o intensitate pe care nu o mai cunoscuse niciodată. Dacă ar fi fost posibil, ar fi tras-o în brațele lui chiar atunci. Și nu prezența gărzilor fu ceea ce îl împiedică să o facă, ci umbra de neliniște pe care o văzu în ochii ei.

– Dacă ar fi adevărat, Hannah mea extrem de practică, cum se face că nu ți l-ai tuns pur și simplu?

De câte ori fusese pe punctul de a o face, apoi dăduse înapoi în ultimul moment? Trăgând adânc aer în piept, îi spuse simplul adevăr, pentru că adeseori adevărul te ascundea mai bine decât orice minciună.

– Chiar și eu am o oarecare doză de vanitate.

– Te face frumoasă.

Își trecu din nou mâinile prin părul ei, aproape nevenindu-i să creadă că fusese ținut ascuns sub doar câteva agrafe.

– Doar diferită.

Zâmbetul ei ascunse tensiunea care o trăgea în două direcții opuse.

– Orice bărbat ar aprecia o asemenea diferență. O simți crispată sub mâinile lui. Cu inima strânsă, admise că era speriată și îi dădu drumul. Pe de altă parte, tu nu cauți aprecierea nici unui bărbat, nu-i așa?

– Nu am considerat-o niciodată necesară. Din câteva răsuciri experte, își prinse din nou părul la ceafă. Înfipse agrafele în el până când coafura fu fixată temeinic. Și aproape reuși, aproape, să își recapete și ea sentimentul că era fixată temeinic în rolul ei. Ar trebui să ne întoarcem. S-ar putea ca Eve să aibă nevoie de mine.

Dând din cap, Bennett porni cu ea înapoi spre mașină. Avea să existe o altă ocazie, într-un alt loc. Descoperi în el ceva ce nu simțise decât foarte rar, în special când era vorba de femei.

Răbdare.

– N-ai decât să-ți prinzi părul, Hannah. Dar acum că știu cum arată despletit, așa am să-l văd de fiecare dată

când mă uit la tine. Când ajunseră la dig, o ridică din nou pentru a o trece peste, însă de data aceasta el rămase de cealaltă parte, cu mâinile în jurul taliei sale şi zidul între ei.

- Faptul că ţi-am descoperit acest prim secret mă face să mă întreb ce altele ascunzi şi în scurt timp am să le dau la iveală.

Neliniştea şi dorinţa alcătuiau o combinaţie intensă. Hannah îşi simţi inima bubuind sub forţa ambelor.

- Mă tem că vei fi dezamăgit, Bennett. Nu am secrete interesante.

- Vom vedea, spuse el, apoi sări cu uşurinţă peste dig.

capitolul 5

Nu i se întâmpla frecvent lui Hannah să tânjească să fie frumoasă. Munca ei o învăţase să aprecieze în mod deosebit frumuseţea faptului de a fi neremarcabil, chiar uşor de uitat. De-a lungul anilor mai cunoscuse câte o tresărire din când în când, însă doar o tresărire, când se gândea la culori pastelate şi rochii diafane. Avusese întotdeauna posibilitatea să îşi satisfacă această poftă în perioadele când nu era în misiune şi nu se afla în ţară. Atunci îi fusese uşor să îşi schimbe aspectul cu o alegere mai inspirată în materie de culori şi croiuri şi cu puţin machiaj aplicat cu îndemânare.

Dar acum nu îşi putea permite o asemenea satisfacţie, şi nici să tânjească după ea.

Hannah ştia că toată lumea avea să fie superbă la dineul organizat de Eve. Un eveniment la palat trebuia să fie elegant, chiar extravagant. Hannah nu se îndoia că absolut toate femeile prezente aveau să se străduiască să se ridice la înălţimea aşteptărilor. Absolut toate femeile în afară de ea, firește.

Văzuse deja scânteietoarea rochie neagră a lui Eve, cu volanele de material ce se revărsau de la talie până la glezne şi cu spatele dezgolit îndrăzneţ de sub materialul drapat. Gabriella, în mod cert, avea să poarte ceva delicat care să îi accentueze frumseţea fragilă, feminină.

Apoi mai era şi Chantel O'Hurley. Hannah era sigură că actriţa avea să fie năucitor de frumoasă, indiferent dacă venea îmbrăcată în mătase sau în pânză de sac. Nu îi era deloc greu să-şi aducă aminte cum o privise Bennett când coborâse spre ea scările din Centru.

Nu ar fi trebuit să conteze.

Conta prea mult.

Mustrându-se singură, Hannah își selectă tot ce avea mai bun în materie de ținute urâte, o rochie mov deschis, cu un corsaj complicat care îi ascundea formele. Cu părul despletit, îi dădea aerul unei puritane desfrânate. O imagine care, după cum bine știa, nu i-ar fi permis să rămână neobservată. Permițându-și doar un oftat minuscul, își pieptănă părul pe spate și începu complicatul proces de a-l împleti pentru a-l strânge într-o coafură cuminte.

Când și-l văzu frumos încolăcit la ceafă, Hannah fu satisfăcută, hotărând că orice urme de sexualitate fuseseră îngropate. Arăta prezentabil, perfect cuviincioasă și neatrăgătoare.

Nu își putea permite să simtă regrete, își spuse Hannah, strecurându-și pistolul în poșeta de seară. Datoria era mai presus de dorințele personale și în mod cert cu mult mai importantă decât vanitatea ei.

O aștepta de ceva vreme deja. Oaspeții erau întreținuți în *Salle des Miroirs*[1], unde li se serveau aperitive de către ospătari în mânecă scurtă. Atât trupa de actori, cât și echipa tehnică implicată în producția lui Eve fusese invitată, și, în consecință, conversația era un talmeș-balmeș de zgomote din care răzbăteau note de încântare.

Deși era iritat și distras, Bennett își îndeplinea fără cusur îndatoririle. Avea în permanență de pus întrebări politicoase, de sărutat mâinile doamnelor și de râs la glume. În condiții obișnuite, petrecerea l-ar fi amuzat și l-ar fi distrat, dar...

Unde era? Se trezi simțindu-se sufocat în hainele de gală pe care de regulă le purta fără ezitare. Era înconjurat din toate părțile de femei scânteietoare. Parfumurile lor se amestecau și se împleteau într-o singură aromă exotică incapabilă să îl ispitească. Își dorea o clipă între

[1] Sala Oglinzilor (n.tr.)

patru ochi cu Hannah. Habar nu avea de ce i se părea atât de important, însă şi-o dorea cu disperare.

Rămase cu un ochi la uşă cât timp vorbi cu garderobiera. Privirea i se opri pentru o clipă pe ceasul din bronz aurit în timp ce îl ascultă pe regizor explicându-i pe larg potenţialul piesei lui Eve.

- Pe mine mă căutai?

Vocea senzuală îi răsună în ureche cu o clipă înainte de a fi învăluit într-un nor de parfum.

- Chantel. Bennett o sărută pe obraji înainte de a o desprinde de el pentru a o studia. Eşti splendidă, ca întotdeauna.

- Fac ce ştiu eu mai bine.

Zâmbind, acceptă un pahar de la un ospătar care tocmai trecea pe acolo. O rochie de un alb scânteietor îi dezgolea umerii, apoi cobora suficient cât să atâţe înainte de a se mula strâns pe curbele feminine subtile.

- Casa ta e exact aşa cum se zvoneşte a fi. Ridică paharul de vin la buze, plimbându-şi privirea peste zecile de oglinzi antichizate care decorau pereţii. Şi cât de inteligent din partea ta să alegi o astfel de încăpere pentru a primi un grup de actori narcisişti.

- Avem şi noi momentele noastre. Aruncă o scurtă privire peste umărul ei, însă tot nu văzu nici urmă de Hannah. Ţi-am văzut cel mai recent film. Ai fost extraordinară.

O femeie care era obişnuită să captiveze întreaga atenţie a unui bărbat îşi dădea seama instinctiv când se bucura doar de o parte din ea. Chiar şi aşa, Chantel se mulţumi să zâmbească şi să speculeze.

- Eu încă aştept să te întorci la Hollywood.

- Între timp se pare că nu duci lipsă de ocupaţie. Bagă mâna în buzunar după o cutie de chibrituri pentru a-i aprinde ţigara. Cum reuşeşti să îţi împarţi timpul între vedete din tenis, magnaţi ai petrolului şi producători?

Chantel îşi înclină capul într-o parte şi suflă spre el un firicel subţire de fum.

– Oh, cam la fel cum îmi închipui că te împarți și tu între contese, marchize și – ce era oare, o barmaniță din Chelsea?

Râzând, Bennett își băgă chibriturile înapoi în buzunar.

– *Ma chère amie*, dacă vreunul din noi ar avea parte cu adevărat de toate numeroasele aventuri amoroase incredibile pe care ni le pune presa în cârcă, am ajunge în spital.

Mânată de afecțiunea sinceră pe care o nutrea față de prea puțini bărbați, Chantel își puse o mână pe obrazul lui.

– Dacă ar fi vorba de oricine altcineva, ți-aș zice să nu mă bagi în aceeași oală cu tine. Însă cum noi nu am fost niciodată iubiți, în ciuda titlurilor care au susținut contrariul, vreau să te întreb cum îți merge la capitolul aventuri romantice.

– Sunt confuz. În clipa aceea, în oglinda ovală de deasupra umărului lui Chantel, o văzu pe Hannah strecurându-se în încăpere. Arăta ca o porumbiță rătăcită într-un grup de păuni. Foarte confuz. Scuză-mă pentru o clipă, bine, scumpo?

– Firește. Văzuse în ce direcție se îndreptase atenția lui. *Bonne chance*[1], Bennett.

Experiența acumulată de-a lungul vieții îi permise să se strecoare printre pâlcurile de oameni, schimbând câteva cuvinte în grabă, oferind un zâmbet sau murmurând o scuză astfel încât să nu rămână nimeni ofensat. La mai puțin de un minut după ce Hannah se instalase într-un colț, Bennett ajunse la ea.

– *Bonsoir*, Lady Hannah.

– Excelență. I se adresă folosindu-i titlul și făcu o reverență, după cum cerea protocolul.

El îi prinse mâinile într-ale lui când se ridică, refuzând formalitatea.

[1] Succes (n.tr.)

– De regulă când o femeie întârzie o face pentru a intra spectaculos, nu pentru a se furişa într-un colţ.

Naiba să-l ia pentru că-i făcea pulsul să tresară agitat. Chiar în timp ce încercă să şi-l calmeze din nou, observă că mai multe capete se întorseseră în direcţia lor. Se alese praful de eforturile ei de a rămâne neobservată.

– Prefer să privesc mai degrabă decât să fiu privită, domnule.

– Iar eu prefer să te privesc pe tine. Îi făcu semn unui ospătar, apoi luă personal un pahar de pe tavă şi i-l oferi. Te mişti bine, Hannah, ca şi cum ai fi în stare să traversezi o cameră goală fără să faci cel mai mic zgomot.

Această abilitate a ei sa datora în egală măsură experienţei ei în taekwondo şi lecţiilor de balet pe care le făcuse în copilărie.

– Am fost educată să nu stârnesc vâlvă. Acceptă paharul pentru că îi permise să îşi elibereze una din mâini. Mulţumesc. E o încăpere minunată.

O spuse cu un aer indiferent, la fel de indiferent ca privirea pe care şi-o plimbă peste capetele oaspeţilor. Îşi întâlni propria reflexie într-o duzină de oglinzi. A ei şi a lui Bennett, stând laolaltă.

– Mi-a plăcut dintotdeauna în mod deosebit. Acum că Hannah era aici, se simţea fericit. Simţise aproape fizic că totul era aşa cum trebuia să fie în clipa în care îi luase mâna într-a lui. Întâmplarea face ca tot un Bennett, unul de acum câteva generaţii, să fi fost cel care a pus bazele colecţiei de oglinzi. Se pare că era nefiresc de vanitos, fără a fi prea îndreptăţit, şi a insistat să tot cumpere oglinzi în speranţa că una dintre ele avea să îi arate altceva.

Hannah nu putu să nu râdă. Timp de o clipă aproape că simţi că locul ei era cu adevărat acolo, printre rochiile elegante şi sticla oglinzilor şi scânteierea balului.

– Aş zice că ai inventat povestea asta, dar pare suficient de stupidă cât să fie adevărată.

– Ai un râs cât se poate de seducător, murmură el. E un râs care îmi aminteşte cum arăţi cu părul despletit şi ochii întunecaţi.

Nu putea permite aşa ceva. Hannah îşi spuse că era o neghiobie să se simtă tulburată când ştia cât era de abil în a fermeca femeile. Şi era o neghiobie cu atât mai mare din partea ei să se lase prinsă pe picior greşit când ştia cât de periculos era jocul în care erau implicaţi cu toţii. De data aceasta adoptă un ton rece şi oficial.

– Nu ar trebui să te ocupi de oaspeţii tăi?

– Am făcut-o. Îşi trecu blând degetul mare peste încheieturile degetelor ei. Era un gest mărunt şi un gest intim care o făcu să-şi dorească din nou să fi putut să se înfăţişeze frumoasă înaintea lui. Să fi putut, pur şi simplu, să fi fost femeia pentru el. Cât timp te aşteptam. Veni mai aproape. Pentru că era deja înfiptă într-un colţ, nu avea unde să mai dea înapoi. Miroşi minunat.

– Bennett, te rog.

Aproape ridică o mână pentru a şi-o pune pe pieptul lui, dar apoi îşi aminti că toate privirile erau aţintite asupra lor. Pentru a se apăra, se mulţumi să ridice paharul.

– Hannah, nu-ţi pot descrie cât de mult îmi place să te văd tulburându-te. Singura dată când devii uşor nesigură pe tine e când sunt puţin prea aproape.

Era adevărat şi era un hap amar şi greu de înghiţit pentru o femeie care avea nevoie să fie sigură pe ea pentru a supravieţui.

– Oamenii sunt cu ochii pe noi.

– Atunci însoţeşte-mă la o plimbare prin grădină mai târziu, să putem fii singuri.

– Nu cred că ar fi înţelept să o fac.

– Ţi-e teamă că te-aş seduce?

Tonul lui trăda atât amuzament, cât şi aroganţă, însă când Hannah îl privi din nou văzu în ochii lui şi dorinţă. Sorbi din nou din pahar pentru a-şi umezi gâtul devenit brusc uscat ca iasca.

– Nu mi-e teamă. M-aş simţi mai degrabă stingherită.

– Aş fi încântat să te fac să te simţi stingherită, Hannah. Vocea îi era joasă, ca o mângâiere însoţind atingerea fină a buzelor lui peste încheieturile degetelor ei. Vreau să fac dragoste cu tine într-un loc întunecat şi cufundat în tăcere. Foarte încet şi foarte blând.

Dorinţa ţâşni în ea atât de violent încât fu nevoită să îşi înăbuşe un fior de nerăbdare. Ar fi putut fi aşa, cu el, chiar ar fi putut. Dacă doar...

Nu era loc de astfel de vise în viaţa ei. Visele însemnau incertitudine, iar incertitudinea era letală. Făcând apel la întreaga ei forţă mentală pentru a-şi veni în fire, Hannah îl privi. Vorbea serios. Ochii lui reflectau dorinţă – dar mai mult o blândeţe şi o dulceaţă care aproape îi spulberară hotărârea. Putea să se minuneze de faptul că simţea ceva real faţă de ea, că reuşise cumva să vadă dincolo de suprafaţă şi că ţinea la ea.

Chiar dacă îşi dorea acest lucru, nu putea să-l accepte. Nu avea decât o singură soluţie pentru a pune capăt acestui sentiment care nu ar fi trebuit să se nască de la bun început. Trebuia să-l rănească şi trebuia să o facă acum.

– Sunt sigură că ar trebui să mă simt măgulită. Vocea îi redevenise rece şi calmă. Dar, şi am să vă rog să mă iertaţi, domnule, sunt conştientă că gusturile dumneavoastră nu sunt foarte selective.

Degetele lui se crispară peste ale ei, apoi îi eliberă mâna. Hannah văzu în ochii lui că săgeata ei îşi atinsese ţinta.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai oferi o explicaţie pentru asta, Hannah.

– Explicaţia mi se pare evidentă. Te rog lasă-mă să plec, vei stârni un scandal.

– Am mai făcut-o şi altă dată.

Era ceva diferit în tonul lui acum. Era furie, firească, dar o furie oarbă, nesocotită. Hannah ştia că, dacă nu făcea totul exact ca la carte acum, avea să-şi vadă numele

lăfăindu-se în titluri de scandal pentru că se luptase cu Bennett în public.

– Prea bine. Punându-şi paharul pe o masă din apropiere, îşi împreună mâinile în stilul ei obişnuit. Sunt femeie şi, prin urmare, prezint un oarecare interes pentru tine. Dar, sinceră să fiu, acel interes nu este reciproc.

– Asta e o minciună.

– Nu. Mai categorică acum, îl întrerupse. Chiar dacă s-ar putea dovedi dificil pentru un bărbat ca tine să înţeleagă asta, eu sunt o femeie simplă, cu un sistem de valori simplu. După cum mi-ai spus chiar tu, reputaţia ţi-a luat-o înainte.

Se opri doar cât să îl vadă tresărind dureros.

Oh, Bennett, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

– Nu am venit în Cordina ca să te amuz pe tine, murmură ea, făcând un pas în lateral.

Bennett ridică brusc mâna pentru a o opri, iar ea aşteptă.

– Nu mă amuzi, Hannah.

– Atunci trebuie să îmi cer iertare. Ştiind că avea să fie mai mult o insultă decât un gest de politeţe, Hannah făcu o reverenţă. Dacă binevoiţi să mă scuzaţi acum, domnule, aş dori să vorbesc cu Eve.

El o ţinu preţ de încă o clipă. Hannah îi simţi furia revărsându-se fierbinte prin buricele degetelor şi dogorindu-i carnea. Apoi, într-o secundă, focul se transformă în gheaţă.

– Nu am să te reţin. O seară plăcută.

– Mulţumesc.

Dispreţuindu-se, Hannah intră în mulţime. Luminile erau atât de orbitoare, îşi spuse ea. Acesta era singurul motiv pentru care o usturau ochii.

– Lady Hannah, bună seara. Reeve apăru lângă ea şi o luă de braţ. Doreşti nişte vin?

– Da, mulţumesc.

Potrivindu-şi pasul cu al lui, acceptă paharul pe care i-l întinse acesta.

– Ai mai văzut această colecție de oglinzi? Pe acestea trei le-am găsit dintotdeauna deosebit de impresionante. Ești bine? adăugă el mai încet.

– Da, sunt minunate. Sunt bine.

El își făcu palma căuș peste capătul unei țigări, aruncând o privire aparent indiferentă în jurul lor pentru a se asigura că nu era nimeni suficient de aproape să îi audă.

– Am avut impresia că ai întâmpinat ceva probleme cu Bennett.

– E insistent. Sorbi din vin, uluită să constate că încă nu reușise să se calmeze. Asta trebuie să fie, fără îndoială, din secolul optsprezece.

– Hannah. Îi arătă din mers o altă oglindă, dar tonul i se îmblânzi. Am lucrat cu tatăl tău când mi-am încercat pentru prima dată forțele în cadrul SIS. Asta mă face să simt aproape ca și cum aș face parte din familie. Ești bine?

– Voi fi. Trase adânc aer în piept și zâmbi ca și cum Reeve i-ar fi spus ceva amuzant. Tocmai i-am provocat durere. Nu mi-a făcut plăcere.

Reeve își trecu ușor o mână peste a ei într-un gest perfect relaxat. Atingerea se dovedi la fel de liniștitoare ca o îmbrățișare.

– Rareori se întâmplă să duci la bun sfârșit o misiune fără a răni pe cineva.

– Da, știu – scopul scuză mijloacele. Stai liniștit, am să-mi fac treaba.

– Nici nu-mi făceam griji.

– M-ar ajuta mult dacă ai avea grijă ca Bennett să fie ținut ocupat în următoarea săptămână – aproximativ. Lucrurile ar cam trebui să ajungă în punctul critic și nu am nevoie de el.

– Să te distragă?

– Să se bage peste mine, îl corectă Hannah. Aruncă o privire într-una dintre oglinzi și îl văzu în celălalt capăt al încăperii, în compania lui Chantel. Deși se prea poate să fi rezolvat eu însămi asta. Te rog să mă scuzi.

*

Bennett mână calul în forţă, dar tot nu găsi descărcarea nervoasă pe care o căutase. Înjurând, se năpusti pe cărarea ce cobora şerpuit, însă nu reuşi să simtă nici plăcere, nici emoţie călărind. Furia lăsa prea puţin loc pentru altceva.

Tânjea dureros după ea. Îi venea să o dea dracului şi totuşi tânjea dureros după ea. În zilele care se scurseseră de când îl respinsese, acea nevoie nu se potolise deloc. Acum era îmbrăcată în mânie şi în dispreţ faţă de propria persoană, dar nu slăbise.

Îşi spuse că era o mironosiţă rece şi insensibilă, fără urmă de generozitate sau suflet. O văzu aşa cum fusese pe plajă, cu o scoică în mână şi ochii scânteindu-i de râs, în timp ce vântul îi smulgea agrafele din păr.

Îşi spuse că era dură ca piatra şi la fel de lipsită de orice emoţie. Apoi îşi aminti cât de moi şi cât de dulci fuseseră buzele ei când le gustase cu propriile lui buze.

Aşa că înjură şi dădu pinteni calului cu şi mai multă înverşunare.

Cerul ameninţa să aducă ploaie, însă el îl ignoră. Era prima dată în ultimele câteva zile când reuşise să se elibereze de obligaţii suficient cât să iasă cu Dracula la mai mult decât o plimbare de dezmorţire. Vântul şuiera peste ei dinspre mare, făcând valurile să danseze la înălţimi ameţitoare.

Îşi dorea acea furtună. Pe tot ce-avea mai sfânt, îşi dorea vântul şi ploaia şi tunetul.

O dorea pe Hannah.

„Imbecilule! Doar un neghiob putea dori o femeie care nu simţea nimic pentru el. Doar un nebun putea căuta căi de a obţine ceea ce i se refuzase deja." Toate acestea erau lucruri pe care şi le mai spusese, dar tot se trezea visând la modalităţi prin care ar fi putut să o ia pe sus şi să o ducă undeva până găsea maniera potrivită de a-i arăta... Ce anume să îi arate? se întrebă

Bennett. Să îi arate că era diferit cu ea? Care femeie l-ar fi crezut?

Ar fi fost câteva zeci care să-l creadă, își răspunse tot el, și propriul râs răsună amar în urma lui. Era ceva ce putea confirma în mod cert. Dar acum când era adevărat, acum când conta cel mai mult, această femeie anume nu l-ar fi crezut.

Pentru că se purtase ca un idiot. Înfrânându-și amărăsarul, se opri pe buza unei râpe ce se căsca spre mare și privi în larg. Forțase nota, mersese prea departe, prea rapid. Era umilitor să admită că o făcuse, poate, pentru că nu i se mai întâmplase niciodată să întâlnească o rezistență considerabilă.

Femeile erau atrase de el - datorită titlului și poziției sale. Nu era atât de vanitos sau de stupid cât să nu-și dea seama. Dar erau atrase de el și pentru că știa să se bucure de ele. Găsea plăcere în moliciunea lor, în umorul lor, în vulnerabilitățile lor. Și era adevărat și că, deși nu avusese relații intime cu atâtea femei cât s-ar fi putut crede judecând după reputația lui, existaseră totuși suficiente în viața lui ca să înțeleagă și să respecte faptul că aventurile amoroase presupuneau reciprocitate.

Hannah era tânără, lipsită de experiență, și dusese o viață ferită. Termenul de „Lady" nu era un simplu titlu, ci un stil de viață. În ceea ce privea bărbații, era puțin probabil să se fi dezlipit de cărțile ei suficient timp pentru a construi vreo relație solidă.

Înjurând din nou, Bennett își trecu o mână prin părul zburlit de vânt. Și ce făcuse el? Încercase să o seducă la un dineu. Cum se putuse aștepta ca o femeie cu educația și sensibilitatea ei să reacționeze altfel decât simțindu-se insultată? Fusese cea mai stângace și poate și cea mai grosolană propunere posibilă.

Dracula se foi nerăbdător, dar Bennett îl struni încă o clipă, privind furtuna rostogolindu-se încet dinspre orizont spre țărm.

Nu îi spusese, nu încercase niciodată să îi spună, ce efect avea asupra lui pe dinăuntru, ce efect avea asupra inimii lui. Simplul fapt de a vorbi cu ea, de a-i privi chipul solemn şi purtarea liniştită, stârnea în el o emoţie mai intensă decât cunoscuse chiar şi cu cele mai scânteietoare sau exotice femei. Era ceva mai profund şi cu mult mai complex. Nu îi spusese niciodată că ceea ce simţea faţă de ea îl aducea în pragul iubirii pe care nu fusese sigur că avea să o descopere vreodată.

Şi nu putea nicidecum să facă toate acestea acum că o insultase şi o determinase să se înstrăineze de el. Dar putea să facă altceva. Zâmbetul îi apăru pe buze în clipa în care primele picături de ploaie căzură în mare. Putea să ia totul de la început.

Bennett întoarse calul. Când prima străfulgerare orbitoare despică văzduhul, îi găsi gonind spre casă.

O oră mai târziu, în haine uscate şi cu părul şiroindu-i de apă, Bennett urcă spre camera copiilor. Bernadette îl opri la uşă.

– Iertaţi-mă, Excelenţă, dar este ora somnului de după-amiază a prinţesei Marissa. Înălţimea Sa se odihneşte lângă copil.

– Eu o caut pe Lady Hannah.

Dădu să bage capul în încăpere, însă Bernadette rămase fermă.

– Lady Hannah nu e aici, domnule. Cred că s-a dus la muzeu după-amiaza asta.

– La muzeu. Bennett îşi făcu rapid un calcul. Mulţumesc, Bernadette.

Înainte ca ea să apuce să-şi termine reverenţa, Bennett dispăru.

Le Musee d'Art era mic şi fermecător, ca restul Cordinei. Clădirea era ea însăşi ca un palat în miniatură graţie podelelor de marmură şi coloanelor sculptate. În sala principală exista un tavan înalt, în formă de cupolă, construit din sticlă de vitralii şi având un balcon în jurul său, ceea ce crea iluzia de spaţiu.

Din acest nod circular se deschideau o serie de încăperi dispuse ca spițele unei roți. Cu un etaj mai jos se afla un restaurant cu prețuri modice, unde cei care luau masa puteau admira grădinile muzeului printr-un perete larg de sticlă.

Hannah venise devreme pentru a inspecta întreaga clădire. Securitatea era strictă, dar oamenii care se odihneau pe băncuțele din apropierea exponatelor erau în cea mai mare parte ignorați. Școlari în grupuri organizate se plimbau prin săli, majoritatea mai impresionați de faptul că scăpaseră de lecții în după-amiaza aceea decât de picturile și de sculpturile pe care le priveau. Turiști de diverse naționalități, cu broșuri în mâini, hoinăreau la întâmplare, împletindu-și vocile într-un talmeș-balmeș de accente franțuzești, italiene, britanice și americane.

Într-o după-amiază ploioasă de peste săptămână o vizită la muzeu era un mod plăcut de a-ți petrece timpul. Fluxul de persoane care intrau și ieșeau era considerabil. Hannah decise că plănuise totul cum nu se poate mai bine.

La ora pe care o solicitase în mesajul ei, porni agale spre un peisaj marin de Monet. Zăbovi în fața acestuia suficient cât să citească tăblița informativă și să studieze stilul pictural. Indiferent cine era persoana cu care urma să se întâlnească, aceasta probabil se afla deja acolo, ocupată și ea să studieze clădirea și să o studieze pe Hannah. Mișcându-se fără grabă, trecu de la o pictură la alta.

Apoi văzu acuarela și atât inima, cât și mintea ei se întoarseră fulgerător în salonul de muzică și la Bennett.

Autorul era indicat ca fiind Alteța Sa Serenisimă, Prințesa Louisa de Cordina, însă cu litere mici, în colțul picturii, se afla semnătura acesteia. Louisa Bisset.

O intitulase simplu, *La Mer*. Acuarela reda într-adevăr marea, însă într-o perspectivă pe care Hannah nu o întâlnise încă în Cordina. Un povârniș colțuros de stânci lăsa loc unei pante abrupte care se încheia

cu o învălmășeală de bolovani. De aici, plaja se întindea albă până la marginea albastră a apei. Dar nu era o scenă idilică. În această pictură artistul căutase și reușise să transmită impresia de forță și pericol. Valurile se înălțau amenințătoare, iar la orizont clocotea furtuna.

Găsise tabloul pus deoparte într-un cufăr, își spuse Hannah, și fu nevoită să își înăbușe impulsul de a atinge rama, așa cum poate că ar fi făcut-o el. Îl găsise, își spuse ea din nou, și poate că se regăsise parțial în el.

– Un subiect interesant.

Vocea care răsunase lângă ea vorbea franceza și avea un accent brutal. Întâlnise persoana de contact.

– Da, artistul e deosebit de talentat. Hannah își lăsă broșurile să cadă. Când se aplecă să le ridice, aruncă o privire în jurul ei și se convinse că nu era nimeni suficient de aproape de ei cât să îi audă sau chiar să îi observe. Am informații.

– Ordinele sunt să le transmiți prin mine.

Ea se întoarse să îi zâmbească, ca și cum ar fi schimbat câteva comentarii politicoase despre pictură. Bărbatul era de înălțime medie, cu tenul întunecat și fără cicatrici. Îi estimă vârsta în jur de cincizeci de ani, deși era posibil să fi fost mai tânăr. Anumite profesii aveau darul de a îmbătrâni rapid oamenii. Nu era francez din naștere. Accentul german era vag, dar Hannah îl surprinse și puse informația deoparte.

– O parte dintre informațiile mele cuprind anumite aspecte care consider că trebuie comunicate direct persoanei care mă plătește.

– Asta e împotriva politicii organizației.

– Mi s-a spus. Dar sunt la curent cu ceea ce a fost cât pe ce să se întâmple acum șase luni din cauza politicii. Și nu a picat deloc rău când am intervenit din proprie inițiativă și am scutit organizația de, să spunem, anumite probleme.

– *Mademoiselle*, eu sunt aici doar pentru a prelua informațiile.

– Atunci informațiile mele sunt acestea.

Înainte de a mai adăuga ceva, trecu la o altă pictură. Din nou, zăbovi îndelung studiind-o. Ridică o mână ca pentru a-i arăta însoțitorului ei o anumită combinație de culori.

– Am acces nelimitat în palat. Nici eu personal, nici lucrurile mele nu sunt percheziționate. Am realizat deja o statistică integrală privind sistemele de securitate, atât cel de acolo, cât și cel de la Centrul de Arte Vizuale.

– Asta va fi deosebit de util.

– Și e o informație care va fi oferită persoanei care mă plătește. Aceasta este politica mea, *monsieur*.

– Ești plătită de către organizație.

– Iar organizația e condusă de oameni. Știu pentru cine lucrez și de ce. Se întoarse spre el atunci, oferindu-i un zâmbet foarte relaxat, foarte calm. Ar fi putut da impresia că discutau despre vreme. Nu sunt proastă. Organizația are anumite obiective. La fel și eu. Sunt mai mult decât dispusă să îmi împletesc scopurile cu ale organizației astfel încât toată lumea să fie mulțumită. Voi accepta să mă întâlnesc și să discut doar cu persoana cu cea mai înaltă autoritate. Ai grijă să se întâmple cât de curând.

– Unii oameni calcă în gol și se trezesc prăbușindu-se de pe o stâncă.

– Eu sunt sigură pe picioare. Transmiteți asta mai departe, *s'il vous plaît*. Ceea ce știu valorează foarte mult. Ceea ce pot afla e chiar mai valoros. Vei găsi suficiente dovezi în acest sens în asta. Hannah lăsă broșura să îi cadă la picioare, însă de data aceasta nu o mai ridică. *Bonjour, monsieur*.

Se răsuci pe călcâie, știind că revendicările ei aveau fie să o ducă la pasul următor al planului, fie să dicteze lichidarea ei într-o manieră sumară. Cu toți nervii în alertă, porni agale spre ieșire. Dar inima i se opri în piept când îl văzu pe Bennett intrând.

Zeci de gânduri îi trecură în goană prin minte în doar câteva secunde. I se întinsese o cursă? Se folosiseră de ea pentru a-l face să iasă într-un spațiu expus la o anumită

oră și într-un anumit loc? Venise să o caute pentru că Deboque dăduse deja o lovitură altundeva?

Îi luă doar alte câteva secunde pentru a le exclude pe toate ca fiind iraționale. Era pur și simplu o coincidență și o chestiune de ghinion că își făcuse apariția chiar acum, când de-abia se sfârșise întâlnirea ei.

– Sper că nu te deranjează compania, spuse Bennett, înainte ca Hannah să apuce să conceapă o introducere plauzibilă.

– Firește că nu.

Nu îndrăzni să se uite peste umăr pentru a vedea dacă persoana ei de contact se afla încă acolo. Zâmbi, nefiind tocmai sigură cum să se poarte, având în vedere că atât ea, cât și Bennett se descurcaseră de minune să se evite reciproc în ultimele câteva zile.

– Muzeul e chiar mai frumos decât mi s-a spus.

– Ai văzut totul? Mi-ar face plăcere să îți ofer un tur.

O prinse de mână cu un aer relaxat, prietenos, iar Hannah își dădu seama că gestul nu putea decât să îi întărească poziția în fața lui Deboque dacă informatorul acestuia era în continuare cu ochii pe ea.

Își lăsă degetele să se cuibărească sub ale lui, detestându-se pentru că folosea generozitatea lui Bennett împotriva lui.

– Mi-aș putea petrece zile întregi vizitând muzeul, dar sunt puțin obosită.

În clipa aceea îl observă. Se mutase la marginea câmpului ei vizual. Broșura pe care i-o dăduse ea se afla în mâna lui și, deși era cu spatele spre ei, își dădu seama că trăgea cu urechea.

Bennett nu îl observă pe bărbat, doar pe ea.

– Dă-mi voie să îți ofer o cafea sus în biroul meu. Aș dori să vorbesc cu tine.

Hannah își simți pe neașteptate ochii usturând-o de lacrimi. Tot ceea ce spunea Bennett, și felul în care o spunea, avea darul de a-i face afirmațiile să pară cu atât mai plauzibile.

– Mi-ar plăcea foarte mult niște cafea.

Hannah îi permise să o ia de braţ şi să o conducă afară, ştiind că fiecare detaliu avea să-i fie raportat lui Deboque.

Însoţiţi de un bodigard mut şi cu chipul de piatră, intrară într-un lift. Bennett folosi o cheie pentru a comanda elevatorului să îi ducă la etajul trei.

Traversară covorul gri deschis, trecând pe lângă gărzile în uniformă pentru a ajunge la un ansamblu de camere. Două secretare, dintre care una opera un morman de telefoane, iar cealaltă lucra la un computer de ultima generaţie, se ridicară în picioare când intră Bennett.

– Janine, ne faci te rog o cafea?

– Da, Excelenţă. Imediat.

Păstrându-şi mâna pe braţul lui Hannah, Bennett deschise o uşă. În clipa în care aceasta se închise în urma lor, începură şoaptele. Excelenţa Sa nu mai adusese niciodată o femeie în biroul personal.

Era o încăpere care reflecta gusturile unui bărbat ce iubea frumosul. Nuanţele de gri şi de albastru se împleteau agreabil cu pereţii de culoarea fildeşului. Scaune cu tapiţeria groasă invitau la o şedere îndelungată şi conversaţii uşoare, în timp ce într-un colţ se înălţa înfloritor un lămâi decorativ. Poliţe de sticlă expuneau mici comori, un bol de porţelan, un cal din timpul dinastiei Tang, o mână de scoici pe care Hannah îşi spuse că probabil le strânsese personal şi o ceşcuţă de cafea ciobită care arăta ca şi cum ar fi fost descoperită într-un târg de vechituri.

Deşi înăuntru se afla şi o masă de scris de epocă şi un scaun asortat, ambele având un aer foarte serios, esenţa încăperii era de relaxare. Hannah se întrebă dacă venea aici când simţea nevoia să scape de palat şi de povara titlului.

– Ia loc, Hannah. Dacă ai făcut un tur complet al muzeului înseamnă că stai de ore bune în picioare.

– Da, dar mi-a plăcut foarte mult. Îşi alese un scaun în locul canapelei confortabile şi îşi împreună mâinile

una peste cealaltă în poală. Am adorat dintotdeauna Luvrul, dar acest muzeu e cu mult mai personal.

– Consiliul de Administraţie şi Camera de Comerţ vor fi încântate să audă asta. Rămase în picioare, cu mâinile în buzunar, întrebându-se de unde să înceapă, mai exact. Dacă m-ai fi anunţat că vii azi, mi-ar fi făcut plăcere să îţi prezint personal muzeul.

– Nu voiam să te deranjez. În orice caz, mi-a plăcut destul de mult să mă plimb la întâmplare.

Ca să vezi, e stingherit, îşi dădu ea seama. Poate că revelaţia i-ar fi stârnit plăcere undeva într-un colţişor ascuns al inimii dacă nu ar fi descoperit că şi ea se simţea stingherită. Era din cauza întâlnirii care tocmai se încheiase, îşi spuse. Nu, era din cauza lui Bennett. Ar fi fost o prostie să o nege.

– Lucrezi frecvent aici?

– Când e necesar. Adesea e mai convenabil să lucrez din biroul meu de acasă. Nu voia să vorbească despre muzeu. Bennett îşi înfipse mâinile mai adânc în buzunar. De când îi venea greu să converseze cu o femeie? De când avea de-a face cu Hannah, îşi spuse el cu ironie şi încercă din nou. Hannah...

Când cineva bătu la uşă, Bennett îşi înăbuşi o înjurătură. Deschise şi dădu ochii cu Janine şi tava de cafea. Ibricul era de argint, remarcă Hannah, iar ceştile erau din porţelan fin de culoare violet, cu marginile aurite.

– Da, lasă-l doar aici, Janine. Mă ocup eu.

– Da, domnule.

Puse tava pe masa din faţa canapelei şi făcu o reverenţă.

Dându-şi seama că i se adresase pe un ton tăios, Bennett îi zâmbi.

– Mulţumesc, Janine. Miroase minunat.

– Cu plăcere, domnule.

Uşa se închise în urma ei cu un ţăcănit discret.

– Se pare că avem noroc. Bennett luă ibricul şi turnă. Fursecurile astea sunt de la restaurantul de la parter. Sunt minunate. Doreşti lapte?

– Da, mulţumesc. Dar fără zahăr.

Cât de politicoşi suntem, îşi spuse ea, simţind cum tensiunea începea să se întindă de la gât spre umeri. Ca doi străini la o întâlnire aranjată.

– Vii să stai jos aici dacă promit să fiu cuminte?

Deşi o spuse pe un ton glumeţ, Hannah detectă nota de încordare. Coborî privirea spre mâinile ei. Bennett nu avea de unde să ştie că purtarea ei era motivată de ruşine, nu de timiditate.

– Fireşte.

Ridicându-se, se mută lângă el pe canapea. Îşi luă ceaşca de cafea, în timp ce el nu se atinse de a lui.

– Hannah, îmi cer iertare pentru purtarea mea de acum câteva seri. Nici nu este de mirare că te-ai simţit insultată.

– O, te rog, nu îţi cere iertare. Cuprinsă de o tulburare pe care nici măcar pregătirea ei profesională nu reuşea să o înăbuşe, îşi puse ceaşca jos şi dădu să se ridice. Mâna lui se întinse după a ei şi o ţinu în loc. Nu vreau să aud scuze. Străduindu-se să îşi recapete controlul, se forţă să îl privească. Nu m-am simţit insultată, la drept vorbind. M-am simţit doar...

– Înspăimântată, atunci? Asta e la fel de impardonabil.

– Nu – da. Care din răspunsuri era cel corect? În cele din urmă se dădu bătută. Bennett, cel mai sincer răspuns pe care ţi-l pot da e că nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt atât de complet confuză.

– Mulţumesc.

– Ăsta nu a fost un compliment, ci un reproş.

– Hannah, slavă Domnului că te-ai întors. Râzând, îi trase mâinile spre buzele lui. Când ea se crispă, Bennett îi dădu drumul, dar continuă să zâmbească. Prieteni?

Rămânând circumspectă, ea dădu din cap.

– Mi-ar plăcea să fim.

– Atunci prieteni vom fi. Mulţumit că trecuse cu bine de primul obstacol, Bennett se lăsă pe spate. Avea de gând să aştepte şi să se arate considerabil mai prudent înainte de a încerca să treacă de cel de-al doilea. Ce ţi-a plăcut cel mai mult la muzeu?

Nu avea încredere în el. Nu, Hannah era mult prea abilă în materie de jocuri mentale ca să nu-şi dea seama când era prinsă într-unul.

– Atmosfera lejeră, lipsită de restricţii, cred. Adesea muzeele sunt spaţii solemne şi serioase. O, şi am mai văzut una dintre picturile strămoaşei tale. Cea care redă marea. E năucitor de frumoasă.

– Una dintre favoritele mele. Avu grijă să nu o atingă din nou. Am fost tentat să o păstrez încuiată în camera mea, doar pentru mine, dar... Ridicând din umeri, îşi luă ceaşca de cafea. Nu mi s-a părut corect.

– Iar tu eşti corect, murmură ea, conştientă că se folosise de el.

– Mă străduiesc să fiu, replică el, conştient că ar fi fost în stare să folosească orice mijloace, corecte sau nu, pentru a o cuceri. Hannah, tu ştii să călăreşti, nu-i aşa?

– Da.

– Însoţeşte-mă la o plimbare călare mâine-dimineaţă. Va trebui să o facem devreme, pentru că restul zilei mi-e ticsită de evenimente, dar a trecut multă vreme de când nu am mai avut companie la o ieşire în şa.

– Nu sunt sigură dacă pot. Eve...

– Va fi ocupată cu Marissa până la zece, încheie Bennett în locul ei.

Cât de mult i-ar fi plăcut o ieşire călare. O oră de libertate şi mişcare.

– Da, dar i-am promis să merg cu ea la Centru. Are o întâlnire programată acolo la unsprezece.

– Vom ajunge înapoi până atunci dacă eşti dispusă să pornim devreme. Nu era dispus să piardă ocazia. Văzu în ochii ei o uşoară ezitare şi profită pentru a insista. Haide, Cordina e cel mai frumoasă văzută dimineaţa din şa.

– În regulă atunci.

Era o decizie impulsivă, știa, dar i-ar fi prins bine o oră de relaxare.

Peste doar câteva zile avea să îl întâlnească pe Deboque. Hannah ridică din nou ceașca de cafea și sorbi din ea. Sau avea să fie moartă.

capitolul 6

Bennett nu minţise. În ochii lui Hannah Cordina fusese de la bun început o ţară frumoasă, dar la primele ore ale dimineţii era splendidă. Învăluită în lumina zorilor, Cordina îi evoca lui Hannah o tânără aranjându-se pentru primul ei bal. Culorile erau pastelate, scânteietoare. Tonuri de roz şi trandafiriu şi albastru vag ceţos încă se îngrămădeau la est când urcară pe cai.

Instalându-se în propria şa, Hannah îl privi pe Dracula, armăsarul lui Bennett, cu un amestec de invidie şi nelinişte. Grajdurile tatălui ei cuprindeau câteva dintre cele mai excelente exemplare de cabaline din Marea Britanie, dar nu exista în ele nimic care să se compare cu acel armăsar negru. Arăta rapid şi periculos şi doar o idee furios. Chiar în timp ce se imagină pe spinarea lui, mintea ei îl şi văzu pe Bennett aruncat la pământ.

– Un asemenea cal mă aştept că are propria personalitate, comentă ea când bătrânul grăjdar se dădu la o parte de lângă prinţ.

– Firește. Bennett struni armăsarul când acesta făcu un pas în lateral. Apoi, înţelegând greşit la ce se referise, îi zâmbi liniştitor. Don Quixote al tău e puternic, dar un adevărat gentleman. Brie îl călăreşte adesea când e aici.

Hannah se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană, descifrând corect mesajul acelor cuvinte gândite să o calmeze.

– Mulţumesc, domnule. Mă simt mai împăcată acum că ştiu că mi-ai dat un cal pentru doamne.

Bennett avu impresia că detecta o urmă de sarcasm, dar când o privi nu întâlni decât ochi calmi şi un zâmbet politicos.

– M-am gândit să mergem până la malul mării.

– Mi-ar plăcea.

Dând din cap, Bennett îşi întoarse calul şi porni într-un trap blând.

– Te simţi bine?

– Da, mulţumesc. Impunându-i calului să păstreze acel pas relaxat, Hannah se străduí să nu tânjească după un galop dezlănţuit. A fost frumos din partea ta să mă inviţi. Mi s-a spus că plimbările tale de dimineaţă sunt sfinte.

Bennett îi rânji, încântat să vadă că stătea în şa corect şi sigură pe ea.

– Se întâmplă adesea să am nevoie de o oră în şa înainte de a fi în stare să mă port civilizat. Chiar şi aşa, uneori prefer să fiu însoţit.

Ceea ce nu fusese valabil în ultima vreme. De când Deboque fusese eliberat din închisoare, Bennett trăia cu senzaţia că nu putea nici să-şi întindă braţele fără să se lovească de cineva pus să-l păzească. Şi tot nu se întâmplase nimic. Privirea i se întunecă, în egală măsură de nerăbdare şi furie. Îşi dorea ca Deboque să acţioneze. Îi făcea plăcere gândul de a putea să îl înfrunte personal şi definitiv. Îşi puse instinctiv o mână pe umărul prin care intrase un glonţ. Da, avea să-i facă plăcere.

Expresia din ochii lui îi stârni neliniştea lui Hannah. Era ceva acolo care impunea atenţie, ceva de care trebuia să se ferească. Bărbatul de lângă ea nu era prinţul cu inimă uşoară şi generos în iubire pe care se obişnuise să îl vadă în Bennett. Oricare ar fi fost lucrul sau persoana la care se gândea în momentul acela, tensiunea păru să i se transmită şi armăsarului, căci Dracula se zbătu agitat. Văzu cât de uşor îl controla Bennett, doar încordându-şi un muşchi. Putea fi blând sau brutal, tandru sau aspru. Propria ei palmă se umezi de transpiraţie pe frâie.

– E ceva în neregulă?

– Ce? Ridică privirea spre ea. Expresia rămase în ochii lui preţ de încă o clipă, suficient de dură şi ameninţătoare

cât să o pună pe Hannah în gardă. Apoi dispăru şi redeveni zâmbitor. Refuza să se gândească la Deboque în dimineaţa aceea, îşi spuse Bennett. Se săturase ca toate lucrurile din viaţa lui şi din viaţa familiei lui să fie umbrite de un singur nume. Nu, nu e nimic. Povesteşte-mi ce faci acasă, Hannah. Nu mi te pot imagina acolo.

– Trăim în linişte la Londra. Era parţial adevărat. Se întrebă de ce ea o considera parţial minciună. O foarte mare parte din muncă mi-o fac de acasă, prin urmare îmi convine să ţin gospodăria tatălui meu.

– Parte din muncă, repetă Bennett. Te referi la eseurile tale?

O ducea pe cea mai uşoară rută, pe care panta era blândă.

– Da. Simţi din nou o tresărire de disconfort. Sper să fie gata de publicare peste un an sau doi.

– Mi-ar plăcea să le citesc.

Ea îi aruncă o privire surprinsă, apoi îşi simţi imediat muşchii încordându-se. Şi nu era nicidecum de frică. Chiar dacă i-ar fi cerut să îi arate ce scrisese, avea destule materiale încât să-l satisfacă. Nu, nu era frică, ci convingerea că, dacă era nevoită să îl mai mintă multă vreme, avea să i se facă rău fizic.

– Eşti bine-venit să o faci, desigur, dar nu cred că scrierile mele ar prezenta prea mare interes pentru tine.

– Te înşeli. Tu prezinţi un mare interes pentru mine.

Hannah coborî privirea, însă nu din timiditate, aşa cum îşi închipuia Bennett. O făcu, din nou, de ruşine.

– E foarte frumos aici, reuşi ea să spună după o clipă. Vii frecvent pe ruta aceasta?

Nu avea să-i permită să se apropie prea mult. Bennett se strădui să îşi înăbuşe frustrarea şi îşi aminti singur că planul lui era cu bătaie pe termen lung.

– Nu, la drept vorbind nu am mai fost pe aici de ceva vreme.

Când ajunseră în vârful unei coline, Bennett se opri. Juganul ei se mulţumi să îşi facă de lucru cu iarba de pe marginea potecii. Lângă ea, Dracula aproape tremura

de energie. Hannah avu impresia că detecta aceeași nerăbdare și din partea lui Bennett.

– Un pic de distanță schimbă lucrurile, murmură el.

Urmărindu-i privirea, Hannah își îndreptă și ea ochii spre palat. De aici arăta ca o jucărie superbă, o splendidă căsuță de păpuși pe care un copil răsfățat ar fi putut să o găsească sub brad în dimineața de Crăciun. Spre est se întindea marea, ascunsă de ochii lor de către stânci și copaci și de-abia reușind să se facă auzită. La fel ca palatul, aproape că nu părea reală.

– Chiar atât de mare nevoie ai să scapi de acolo? îl întrebă Hannah încet.

– Uneori. Nu îl mai surprindea faptul că reușea să îi ghicească dispoziția. Cu o mână strânsă ferm pe frâie, ținu armăsarul sub control și continuă să își studieze casa. Am petrecut ceva timp la Oxford și pe mare. Când eram departe, Cordina îmi lipsea atât de amarnic încât mă durea. În ultimele șase luni, ultimul an, m-am simțit agitat, ca și cum aș fi tot așteptat să se întâmple ceva.

Se gândiră amândoi la Deboque.

– În Anglia, în special în această perioadă a anului, mă plâng frecvent de frig și umezeală. Se foi în șa și zâmbi cu gândul la casă. Mă uit pe fereastră și mă gândesc că aproape mi-aș vinde sufletul pentru o săptămână de vreme caldă și însorită. Apoi, când sunt plecată, încep să simt lipsa ceții și a pâclei și a mirosurilor din Londra.

Își puseră caii din nou în mișcare, în timp ce Hannah își lăsă mintea să se întoarcă în Anglia.

– E un om care vinde castane prăjite chiar la colțul casei noastre. Poți cumpăra o punguță și să îți încălzești mâinile cu ele și să te delectezi cu mirosul lor, doar cu mirosul, cu mult înainte să le mănânci. Amintirea o făcu să zâmbească din nou, deși habar nu avea cât de melancolic. Uneori mi se întâmplă să mă întreb cum ar putea veni Crăciunul undeva, oriunde, fără castane prăjite.

– Nu știam că îți lipsește Anglia atât de mult.

Nici ea nu știuse până în momentul acela.

– De casă ți-e dor întotdeauna. Inimile noastre rămân mereu acolo.

Și ceea ce era ea, tot ceea ce făcuse, fusese în primul și în primul rând pentru Anglia.

– M-am întrebat adesea cât de dificil trebuie să fie pentru Reeve, spuse Bennett. Zgomotul mării deveni mai puternic pe măsură ce avansară spre est. Deși el și Brie își petrec aproape șase luni în fiecare an la ferma lor din America. Știu că Brie se simte la fel de acasă acolo ca în Cordina.

– Mulți învață să fie fericiți cu adevărat odată ce se adaptează.

Nu fusese acest lucru valabil și pentru ea, toată viața ei de adult?

– E cu mult mai greu pentru Eve. Ea nu are decât câteva săptămâni cu familia ei în America.

– Unele iubiri sunt mai importante decât altele. Unele nevoi sunt mai puternice. De-abia acum începea să înțeleagă cu adevărat acest lucru. Eve ar locui oriunde atât timp cât l-ar avea pe Alexander lângă ea. Și cred că același lucru e valabil și în cazul cumnatului tău.

Da, era adevărat. Poate că și acest lucru contribuia la neliniștea din sufletul lui. În ultimii câțiva ani văzuse câtă frumusețe și forță putea exista într-o relație cu adevărat solidă, construită pe sentimente autentice. Cumva aceste lucruri păruseră întotdeauna atât de străine pentru el, atât de inaccesibile. Iar acum exista Hannah în viața lui.

– Pentru iubire chiar ai fi în stare să întorci spatele Angliei?

Hannah întrezări pentru prima dată marea când ajunseră mai sus. Se concentră pe aceasta, însă cu ochii minții văzu frumusețea sinuoasă a Tamisei.

Ar fi fost în stare? Atât de multe lucruri din viața ei, atât de mult din datoria ei morală era legat de Anglia. Chiar și misiunea ei actuală fusese gândită în egală

măsură pentru a proteja țara ei de Deboque și pentru a asigura securitatea familiei regale a Cordinei.

– Nu știu. Tu ești capabil să înțelegi mai bine decât oricine cât de puternice sunt unele legături.

Copacii începeau să se rărească. Cei câțiva rămași erau încovoiați și schingiuiți de vântul care bătea dinspre mare. Drumul deveni mai dificil, așa că Bennett se puse între buza stâncii și Hannah. Gura ei tresări amuzată la acest gest, dar nu spuse nimic. Nu avea nicidecum de unde să știe că era capabilă să coboare în goană acel drum, fără șa sau frâie. În plus, descoperi că îi făcea plăcere senzația nefamiliară de a fi protejată.

Fără copaci care să îi răpească din suflu, vântul se ridica vijelios dinspre mare spre vârful colinei, aducând un vag miros de sare. Nici măcar părul lui Hannah, fixat strâns cu agrafe, nu reuși să îi reziste complet. Câteva șuvițe subțiri îi scăpară din strânsoare, dansând în jurul obrajilor ei. Sub privirile ei, un pescăruș găsi curentul și se lăsă să alunece liniștit pe fluxul de aer. Un altul, mult mai jos, trecu razant pe lângă suprafața apei, căutând mâncare.

– Îți taie respirația.

Se relaxă suficient cât să ofteze.

Bennett văzu ceea ce se afla întotdeauna în inima ei, dar se reflecta atât de rar în ochii ei. Pasiunea ei pentru aventură, putere și risc. O făcea superbă, excitantă, misterioasă. Nevoia de a se întinde să o atingă era atât de intensă încât fu nevoit să își încleștеze mâinile pe frâie pentru a le ține nemișcate.

– Am vrut să te aduc aici, dar mi-a fost teamă că s-ar putea să te deranjeze înălțimea.

– Nu, îmi place foarte mult. Calul ei se sperie puțin, iar ea îl controlă cu ușurința născută dintr-o experiență îndelungată. Există atât de multe locuri superbe în lume, dar atât de puține cu adevărat speciale. Asta e un loc special. Cred că aș putea... Se întrerupse când o izbi în plin ceea ce vedea. Asta e scena redată în acuarelă. Acum nu vine furtuna, dar ăsta e locul, nu-i așa?

– Da. Habar nu avusese cât de important era pentru el ca Hannah să îl recunoască. Şi nici nu ştiu cum să reacţioneze în faţa revelaţiei subite şi inevitabile că era îndrăgostit de ea. Complet. Inalterabil.

Îşi dădu capul pe spate când vântul îi suflă părul în ochi. Voia să o poată vedea clar, pe ea şi ceea ce se întâmpla în momentul acela, poate cel mai important din viaţa lui.

Hannah stătea dreaptă în şa, cu ochii întunecaţi de plăcerea pe care o găsea în scena ce se întindea înaintea lor şi sub ei. Profilul îi era bine definit, sculptat. Cămaşa şi pantalonii de călărie, ambele simple, de culoare maro, nu îi avantajau deloc tenul palid. Dar când o privi văzu în ea cel mai frumos şi cel mai preţios lucru pe care îl descoperise vreodată. Şi, pentru prima dată, nu îşi găsi cuvintele pentru a i-o spune.

– Hannah.

Îi întinse o mână şi aşteptă.

Ea se întoarse. Bennett era cel mai fabulos bărbat din câţi întâlnise vreodată. Îi tăia răsuflarea chiar mai mult decât peisajul şi era chiar mai periculos decât o cădere în gol printre stâncile de la picioarele lor. Stătea în şaua uriaşului armăsar, drept ca un soldat şi cu toată frumuseţea sfâşietoare a unui poet. În ochii lui văzu atât pasiune, cât şi compasiune, atât dorinţă, cât şi generozitate.

Inima ei o trădă şi i se abandonă lui chiar înainte să apuce să îşi spună că nu era posibil. Prinsă într-un conflict între datorie şi emoţie, îşi lăsă mâna să o întâlnească pe a lui.

– Ştiu ce impresie ai despre mine.

– Bennett...

– Nu. Degetele lui se strânseră peste ale ei. Nu te înşeli foarte tare. Aş putea să te mint şi să-ţi promit că mă voi schimba, dar nici nu te voi minţi, nici nu îţi voi promite.

Înainte să apuce să se stăpânească, Hannah se lăsă înduioşată. Doar pentru o clipă, clipa aceasta, îşi promise

în sinea ei. Ceea ce se întâmpla era magic, chiar dacă doar pentru o clipă.

– Bennett, nu vreau să te schimbi.

– Am fost sincer în ceea ce ţi-am spus, deşi m-am exprimat stângaci acum câteva seri. Te doresc cu adevărat, Hannah. La fel ca ea, îşi îndreptă privirea spre mare. Înţeleg şi că ţi-ar fi dificil să mă crezi că nu am mai spus asta niciodată unei alte femei în acelaşi fel în care ţi-o spun ţie.

Însă Hannah îl credea. Era palpitant, înspăimântător şi interzis, dar chiar îl credea. Preţ de o secundă superbă, îşi permise să spere. Apoi îşi aminti cine era. Datoria era pe primul loc. Întotdeauna.

– Te rog să mă crezi, dacă aş putea să îţi ofer ceea ce-ţi doreşti, aş face-o. Dar pur şi simplu nu e posibil.

Îşi retrase mâna, pentru că atingerea lui îi slăbea hotărârea, făcând-o să viseze.

– Eu am considerat dintotdeauna că orice e posibil dacă te străduieşti suficient de tare.

– Nu, unele lucruri rămân inaccesibile. Întoarse calul cu spatele spre mare. Ar trebui să pornim înapoi.

Înainte să apuce să se pună în mişcare, Bennett dădu înapoi suficient cât să poată acoperi mâinile care ţineau frâiele cu ale lui. Braţul lui se lipi uşor de braţul ei, şi piciorul lui de al ei. Chipul lui ajunse aproape, prea aproape, în timp ce caii lor rămaseră îndreptaţi în direcţii opuse.

– Spune-mi ce simţi, îi ceru el. Răbdarea dispăruse, spulberată de dorinţă şi frustrare. Măcar atât oferă-mi, fir-ar să fie.

– Regret.

Când rosti cuvântul, emoţia îl făcu să vibreze.

Bennett îi eliberă mâinile, doar pentru a-şi închide palma peste ceafa ei.

– Spune-mi din nou cum te simţi, murmură el, apoi se aplecă spre ea.

Sărutul fu ca o şoaptă, blând, seducător, senzual. Hannah îşi încleştă mai tare mâinile pe frâie, apoi

şi le lăsă moi când fu inundată de emoţie. Nu ar fi trebuit să fie aşa, atât de învăluitor, atât de îmbătător, atât de bine. Vântul adia în jurul lor. Valurile mării se spărgeau zgomotos sub ei. Preţ de o clipă, doar o clipă, alungară orice gând raţional, abandonându-se în întregime dorinţelor.

– Bennett.

Se mulţumi să îi murmure numele când dădu să se desprindă din sărut. Dar el o ţinu, ferm, insistent.

– Încă o clipă.

Avea nevoie de acea clipă. Avea nevoie de orice firimitură pe care ar fi fost dispusă să i-o arunce. Nu simţise niciodată nevoia să cerşească lucrurile pe care o femeie ar fi putut să i le ofere sau să i le refuze. Nu doar pasiune îşi dorea; era ceva mai presus de nevoile fizice. Îşi dorea inima ei, cu o disperare pe care nu o mai cunoscuse până atunci.

Şi tocmai acea disperare îl făcu să se limiteze la un sărut blând, îl făcu să se desprindă din îmbrăţişare cu mult înainte de a-şi fi satisfăcut pofta de ea. Dacă voia să îi cucerească inima, avea să fie nevoit să avanseze treptat. Hannah a lui era delicată şi sfioasă.

– Fără regrete, Hannah, spuse el încet, apoi zâmbi. Nu am să-ţi fac rău, nici nu am să te forţez să mergi mai departe decât eşti pregătită. Ai încredere în mine. E tot ce îmi doresc cu adevărat, deocamdată.

Hannah simţi că îi venea să plângă. Bennett îi oferea o generozitate şi o sensibilitate pe care nu le merita. Ea nu îi oferise decât minciuni. Şi tot minciuni avea să îi ofere şi în continuare. Cu scopul de a-i proteja viaţa, îşi aminti singură, înăbuşindu-şi lacrimile care îi ardeau ochii. Ca el şi oamenii pe care îi iubea să rămână teferi şi nevătămaţi.

– Fără regrete, îi spuse ea, lăsând ea însăşi cuvintele să îi pătrundă prin minte.

Dându-şi capul pe spate, îşi înfipse călcâiele în coastele calului ei şi porni în galop.

Prima reacție a lui Bennett fu de surprindere. Nu se așteptase să călărească atât de bine sau atât de viguros. Își lăsă un scurt răgaz să o privească gonind în jos pe colină, apoi rânji și îi dădu frâu liber lui Dracula. Deși apucase să își ia un avans considerabil, Hannah îi auzi ajungând-o din urmă. Încântată, se aplecă și mai mult pe gâtul calului ei și îi dădu din nou pinteni.

– Nu îi putem învinge într-o cursă directă, îi strigă ea animalului ei. Dar s-ar putea să îi învingem prin viclenie.

Provocarea o motivă suficient. Sub imperiul ei, Hannah lăsă în urmă poteca și dispăru între copaci. Aici cărarea era îngustă și aspră, însă ceea ce pierdu din viteză câștigă la capitolul manevrabilitate. Bennett îi sufla în ceafă, însă ea rămase pe mijlocul cărării, nelăsându-i loc să treacă. Țâșni printre copaci și ajunse pe un câmp având un avans de mai puțin de două capete. Instinctul o făcu să vireze spre stânga și să urce în galop o altă colină, forțându-l pe Bennett să își înfrâneze elanul în fața acestei manevre neașteptate. Chiar și așa, continuă să recupereze din diferență, iar când sub ochi le apăru grajdurile erau deja aproape umăr la umăr. Râzând, Hannah coti din nou stânga și se îndreptă spre un gard viu.

Bennett simți o clipă de panică, imaginându-și-o zburând de pe cal și aterizând pe pământ. Apoi trecură în zbor amândoi, unul lângă altul. Cu călcâiele coborâte și genunchii lipiți de coastele cailor, se îndreptară asurzitor spre grajduri.

Pipit îi aștepta cu mâinile în șolduri. Îi urmărise cu privirea încă de când trecuseră fulgerător coama dealului, cu juganul lui Hannah înainte. După ce săriseră peste gardul viu, armăsarul reușise să se impună grație galopului său elegant, relaxat. Era de așteptat, își spuse Pipit, frecându-și mâinile pe coapsele pantalonilor. Nu mai exista nici un alt cal în toată Cordina – sau în toată Europa, din punctul lui de vedere – care să îi poată ține piept armăsarului.

Însă îşi spuse, privind-o pe femeia care reuşise să nu rămână prea mult în urmă, că prinţul Bennett îşi găsise în sfârşit perechea.

Bennett îşi înfrână calul şi se lăsă să alunece din şa cu mintea încă înfiorată de plăcere. Hannah ajunse doar câteva secunde mai târziu. Lăsă să-i scape un hohot de râs fin şi uşor întretăiat când dădu să sară jos. Însă Bennett apăru lângă ea, prinzând-o de talie şi întorcând-o spre el înainte ca picioarele ei să atingă pământul.

– Cum ai învăţat să călăreşti aşa?

Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui, în egală măsură pentru a-l ţine la distanţă şi pentru a-şi păstra echilibrul.

– E celălalt lucru la care excelez, în afară de literatură. Nu mi-am dat seama cât de mult îi simţisem lipsa în ultimele câteva săptămâni.

Bènnett nu putu să îşi ia ochii de la ea. Era dorinţă pură acum, elementară şi vitală. Goana trupurilor lor împreună ar fi fost la fel de dezlănţuită şi de sălbatică precum cursa călare pe care tocmai o încheiaseră. Ştia cumva acest lucru, aproape îl putea simţi pe limbă. Din motive pe care nu ar fi putut să le identifice, avea impresia că ţinea în braţe două femei. Una calmă şi una pasională. Nu era sigur care din ele îl atrăgea mai mult.

– Însoţeşte-mă şi mâine la plimbarea călare.

Chiar şi o singură dată fusese un risc şi o încântare. Hannah ştia că a o face de două ori ar fi fost o greşeală prostească.

– Nu cred că e posibil. Acum că mai e puţin până la premiera piesei lui Eve, sunt atât de multe de făcut la teatru.

Nu avea să insiste. Îşi promisese că avea să îi lase timp suficient să se obişnuiască să îl aibă lângă ea. Din acel moment din vârful colinei când îşi dăduse seama exact ce însemna pentru el, fusese mai hotărât ca niciodată să o curteze corect.

O premieră pentru Desfrânatul Regal, își spuse Bennett, dându-se în spate pentru a-i săruta mâna.

– Grajdurile îți stau la dispoziție oricând îți vei găsi timp să le folosești.

– Îți sunt recunoscătoare. Ridică o mână la păr, pentru a se asigura că toate agrafele erau la locul lor. Mi-a făcut plăcere plimbarea, Bennett, chiar foarte mare plăcere.

– Și mie.

– Ei bine, Eve probabil mă așteaptă.

– Du-te liniștită. De cai ne ocupăm Pipit și cu mine.

– Mulțumesc. Trăgea de timp. În clipa în care își dădu seama că o făcea, Hannah se forță să își vină în fire. Cu bine, Bennett.

– Hannah. O salută din cap, apoi o privi mergând spre palat. Un zâmbet îi apăru pe buze când își bătu calul pe grumaz. Am să o fac a mea, *mon ami*, murmură el. Doar că îmi va lua puțin timp.

Timpul se scurgea atât de rapid. Încuiată în camera ei, Hannah luă în mâini scrisoarea din Sussex. Înăuntru avea să găsească răspunsul lui Deboque la solicitarea ei, făcută cu doar câteva zile în urmă la muzeu. Mâinile îi erau calme când se așeză la masa de scris. Folosind cuțitul pentru corespondență cu mâner de fildeș care îi fusese pus la dispoziție, tăie plicul. Înăuntru se afla o scrisoare anostă, chiar neinspirată, de la o cunoștință din Anglia. Hannah avu nevoie de mai puțin de cincisprezece minute pentru a o decoda.

Solicitare aprobată. Trei decembrie, 23.30. Café du Dauphin. Singură. Persoana de contact va întreba cât e ceasul, în engleză, apoi va comenta, în franceză, despre vreme. Ai grijă ca informația să justifice încălearea excepțională a procedurii.

În seara aceea. Următorul pas avea să fie făcut în seara aceea. Hannah împături scrisoarea și o bagă înapoi

în plic, dar o lăsă la vedere pe masa de scris. Lângă aceasta se afla un singur trandafir alb pe care i-l trimisese Bennett în dimineaţa aceea. Hannah ezită, apoi îşi permise plăcerea de a-i atinge petalele.

Ce bine ar fi fost dacă viaţa ar fi fost atât de frumoasă şi simplă.

Câteva clipe mai târziu bătu la uşa biroului prinţului Armand.

Aceasta îi fu deschisă de secretarul lui, care făcu o plecăciune rigidă în faţa ei, apoi o anunţă prinţului. Armand se ridică din spatele mesei de scris şi îi dădu permisiunea să intre.

– Excelenţă. Hannah se plecă într-o reverenţă adâncă. Îmi cer scuze că vă deranjez.

– Chiar deloc, Hannah.

– Dar sunteţi ocupat. Rămase lângă uşă cu mâinile împreunate. Voiam doar să vă cer sfatul într-o privinţă. Dacă preferaţi, vin mai târziu.

– Prefer acum. Te rog, poftește înăuntru şi ia loc. Michael, fii bun şi ocupă-te acum de acele câteva probleme. Doresc să schimb câteva vorbe între patru ochi cu Lady Hannah.

– Firește, Excelenţă.

Michael se retrase cu o plecăciune. Odată uşa închisă în urma lui, Hannah îşi lăsă mâinile să îi cadă pe lângă corp. Cu pas ferm, se apropie de masa de scris.

– Am prins ceva. Va trebui să îl chemi pe Reeve imediat.

– Nu mă simt deloc împăcat cu toată treaba asta, spuse Armand ceva mai târziu, când îşi văzu ginerele aşezat în faţa lui. Cum putem fi siguri că Deboque va muşca momeala informaţiei pe care i-o va oferi Hannah?

– O va muşca pentru că e atât de aproape de adevăr. Reeve dădu pe gât cea de-a doua ceaşcă de cafea. Dacă Hannah nu reuşeşte să îi ofere ceva important, ceva ce nu ar avea cum să obţină pe alte căi, nu va putea niciodată să se apropie de el.

– Dar o va crede?

– E treaba mea să mă asigur că da, spuse Hannah încet. Excelenţă, ştiu că aţi avut obiecţii împotriva acestei operaţiuni de la bun început, dar până în momentul de faţă s-a desfăşurat exact cum ne doream.

– Până în momentul de faţă, consimţi Armand şi se ridică. Le făcu semn amândurora să rămână aşezaţi pentru a putea să se plimbe în pace. Acum mă văd nevoit să îi cer unei femei, o femeie pe care atât familia mea, cât şi eu personal am ajuns să o îndrăgim nespus, să meargă singură să dea piept cu un bărbat care ucide în egală măsură din plăcere şi pentru profit.

– Nu va fi singură.

Auzind aceste cuvinte din gura lui Reeve, Hannah se ridică în fotoliu.

– Trebuie să fiu. Dacă Deboque sau vreunul dintre oamenii lui au cea mai mică bănuială că nu sunt singură, se va alege praful de întreaga operaţiune. Refuz să accept aşa ceva. Acum se ridică şi ea. Am investit în asta doi ani din viaţa mea.

– Iar eu intenţionez să am grijă să mai trăieşti câţiva, spuse Reeve blând. Bănuim că Deboque şi-a stabilit sediul într-o mică vilă aflată la circa opt kilometri de aici. Vom trimite un echipaj să o ţină sub observaţie.

– Iar respectivii vor fi la rândul lor ţinuţi sub observaţie de oamenii lui Deboque.

– De partea asta lasă-mă să mă ocup eu, Hannah, iar tu fă-ţi treaba ta. Ai diagramele şi informaţiile exacte privind sistemele de securitate?

– Da, desigur. Iritată, se aşeză din nou. Şi ştiu să nu le dau pe mâna nimănui altcuiva în afară de Deboque.

– Ştii şi că, la primul semn că ceva e în neregulă, trebuie să te retragi.

Ea dădu din cap, deşi nu intenţiona nicidecum să o facă.

– Da.

– Vom avea doi oameni instalaţi în cafenea.

– Ce-ar fi să trimiți mai bine o rachetă de semnalizare? îi aruncă Hannah în replică.

Reeve îi înțelegea frustrarea, dar se mulțumi să își toarne o a treia ceașcă de cafea.

– Ai de ales între asta sau a-ți pune microfoane.

– Ultimul agent care a încercat să ajungă la Deboque purtând microfoane a fost expediat înapoi la SIS împachetat în trei cutii diferite.

Reeve ridică din umeri.

– Tu alegi.

Hannah se ridică din nou.

– Nu sunt obișnuită ca deciziile mele să fie puse la îndoială, Reeve. Când el nu spuse nimic, Hannah scrâșni din dinți. Sunt conștientă că ești superiorul meu în misiunea asta, așa că presupun că nu prea am de ales.

– Câtă vreme ne înțelegem. Se ridică apoi și el și o luă de mână. Hannah, îți cunosc reputația. Ce-ar fi să spunem pur și simplu că nu vreau să îmi pierd unul dintre cei mai buni agenți? Dându-i drumul, se întoarse din nou către prinț. Am câteva lucruri de organizat. Păstrăm legătura.

Armand așteptă până când ușa se închise din nou.

– Mai stai o clipă, te rog, îi spuse lui Hannah. Binevoiești să stai jos?

Ea și-ar fi dorit să rămână singură, să planifice atent fiecare detaliu. Nu mai avea decât câteva ore la dispoziție. Dar educația ei era la fel de influentă ca pregătirea profesională, așa că se așeză.

– Doriți să revedem firul acțiunii, domnule?

– Nu. Buzele lui se curbară într-un zâmbet foarte vag. Cred că înțeleg situația destul de bine. Am o întrebare personală, Hannah, și îți cer de la bun început să nu te simți ofensată. Se așeză în fața ei, cu spatele drept ca al unui militar. Mi se pare mie sau fiul meu s-a atașat de tine?

Ea își împreună imediat mâinile și întregul organism îi intră în alertă.

– Dacă vă referiți la prințul Bennett, domnule, se poartă foarte frumos.

– Hannah, de dragul meu, te rog scutește-mă de eschivări și de maniere. S-a întâmplat prea frecvent ca îndatoririle să îmi răpească din timpul pe care îmi permit să mi-l petrec cu familia mea, dar asta nu înseamnă că nu îmi cunosc copiii – și îi cunosc bine. Cred că Bennett e îndrăgostit de tine.

Ea păli instant.

– Nu. Fu nevoită să înghită un nod, dar cuvântul îi zbură de pe buze și a doua oară, la fel de răspicat. Nu, nu e. Poate că este puțin intrigat, dar asta doar pentru că nu sunt genul de femeie cu care e obișnuit să își petreacă timpul.

– Hannah. Armand ridică o mână înainte ca ea să apuce să insiste în apărarea ei dezlânată. Nu te întreb asta ca să te supăr. Când am început să bănuiesc ce se întâmplă, mi-a stârnit neliniștea doar pentru că Bennett nu este la curent cu adevăratul motiv al prezenței tale aici.

– Înțeleg.

– Nu sunt sigur că înțelegi. Bennett seamănă mai mult cu mama lui decât ceilalți copii ai mei. E atât de... bun la suflet. Mânia lui e mai aprigă, dar e mai deschis sufletește. Singurul motiv pentru care te întreb asta e fiindcă, dacă răspunsul la următoarea mea întrebare va fi negativ, voi fi nevoit să te rog să acționezi cu prudență. Îl iubești, Hannah?

Tot ceea ce simțea se reflecta în ochii ei. Știa acest lucru, prin urmare se grăbi să coboare privirea.

– Indiferent ce simt față de Bennett și de familia dumneavoastră, nu o să mă împiedice să îmi fac treaba.

– Sunt suficient de înțelept pentru a recunoaște o persoană care are forța mentală necesară pentru a face ceea ce are de făcut. Simți ceva tresărind în el față de ea, un fel de compasiune gravă care se împletea cu empatie. Dar nu mi-ai răspuns. Îl iubești pe fiul meu?

– Nu pot. De data aceasta vocea nu îi mai era fermă, iar din ea răzbăteau lacrimi. L-am mințit încă din prima clipă și o voi face în continuare. Nu poți să iubești și să minți. Vă rog să mă scuzați, Excelență.

Armand o lăsă să plece. Timp de o clipă se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii. În următoarele câteva ore nu putea să facă nimic altceva decât să se roage pentru ea.

Cafeneaua nu era unul dintre acele localuri drăguțe destinate turiștilor din Cordina. Era un bar de pe țărm care deservea echipajele de pe vasele de pescuit și cele de marfă. Interiorul era ticsit de mese, multe dintre ele goale, și încărcat cu fum și miros de alcool. Nu era neapărat cel mai sordid posibil, își spuse Hannah, strecurându-se înăuntru, dar nici nu era un loc în care o femeie să vină singură, decât dacă și-o căuta cu lumânarea.

Chiar și așa, nu trezi prea mult interes când intră. În pantalonii largi și puloverul simplu, ambele de culoare gri, aproape că se pierdea în decor. Cele câteva femei care se aflau deja acolo erau mult mai interesante. Dacă reușea să termine rapid acolo, poate nu avea să fie nevoită să respingă avansurile vreunui localnic.

Hannah alese un scaun la bar și își comandă un bourbon fără gheață. Până îi fu servit, făcu o evaluare a încăperii. Dacă Reeve își plantase într-adevăr doi agenți aici, erau în mod cert profesioniști desăvârșiți. Rareori i se întâmpla lui Hannah să nu reușească să își identifice propriii agenți.

După zece minute în care bău în tăcere, unul dintre bărbați se ridică de la o masă și porni spre ea. Hannah continuă să bea, în timp ce fiecare mușchi din corp i se încordă. Când îi vorbi, o făcu în franceză și cu vocea îngroșată de whisky.

– E trist ca o femeie să bea singură.

Hannah își permise să se relaxeze doar cât să se simtă iritată. Folosi cel mai modest ton britanic de care era în stare.

– E şi mai trist ca o femeie să nu rămână singură atunci când alege să o facă.

– Una atât de ştearsă nu ar trebui să fie aşa mofturoasă, bombăni bărbatul, dar se îndepărtă.

Hannah aproape zâmbi, apoi văzu un alt bărbat intrând pe uşă.

Acesta era îmbrăcat în haine de marinar, cu bereta trasă mult peste ochi. Chipul îi era puternic bronzat şi scofâlcit. De data aceasta Hannah se încordă pentru că era sigură că era omul ei.

Chiar şi aşa, ridică leneş paharul când el veni să se aşeze lângă ea la bar.

– Ştiţi cumva cât e ceasul, *mademoiselle?*

– Da, e doisprezece fără un sfert.

– Mulţumesc. Îi făcu semn barmanului să îi servească de băut. Se scurse un alt minut în care nu făcu decât să se joace cu paharul. *Il fait chaud ce soir.*

– *Oui, un peu.*

Nu îşi mai spuseră nimic. În spatele lor un grup de oameni începu să cânte ceva, în franceză şi fals. Vinul curgea cu generozitate, iar noaptea era abia la început. Bărbatul îşi termină băutura şi se ridică de la bar. Hannah aşteptă doar o clipă, apoi se ridică să îl urmeze.

Bărbatul o aştepta la marginea debarcaderului. Locul era slab luminat, ceea ce îl făcea să fie mai mult umbră decât om. Hannah porni spre el, ştiind că ceea ce o aştepta putea fi la fel de bine un început sau un sfârşit teribil pentru ea.

– Ai informaţiile?

Trecu din nou la engleză. O vorbea sec şi fără accent, la fel cum vorbise şi franceza. Deboque îşi alegea bine oamenii, îşi spuse Hannah şi se mulţumi să dea din cap.

– Vom merge cu barca.

Arătă spre micuţa şalupă neacoperită.

Hannah ştiu că nu avea de ales. Putea să refuze sau putea să îl urmeze. Deşi ştia că pe mare nu avea să se poată baza pe nimeni, nici măcar nu luă în calcul prima

opțiune. Trebuia să ajungă la Deboque. Era tot ceea ce conta.

Fără a ezita, coborî pe șalupă și se așeză la pupă. Fără un cuvânt, persoana ei de contact veni lângă ea, dezlegă barca și porni motorul. Sunetul bubui ca un tunet în largul mării.

Hannah trase adânc aer în piept. Porniseră.

capitolul 7

Reeve avea să fie furios. Hannah îşi sprijini o mână pe scaun pentru a-şi ţine echilibrul când şalupa acceleră. El îşi putea permite să fie furios, îşi spuse, dar ea trebuia să îşi păstreze mintea limpede.

Deci Deboque nu se afla pe uscat, în acea vilă, aşa cum se aşteptaseră ei. Se afla undeva în larg - doar dacă nu cumva şalupa avea să îşi schimbe brusc şi dramatic direcţia în care se îndrepta. Nu, acum nu se mai putea baza pe întăriri. Hannah inspiră din nou adânc şi privi dâra rămasă în apă în urma bărcii. Oricum prefera să lucreze pe cont propriu.

În seara aceasta avea să îl întâlnească pe Deboque. Simţea acest lucru. Pulsul îi era calm şi lent, respiraţia măsurată. Picăturile fine de apă pulverizate în aer de şalupă îi zgândăreau pielea, dar îşi păstră expresia placidă. Emoţiile, atâtea câte erau, nu aveau voie să iasă la iveală. Plimbarea ei în miez de noapte în largul Mediteranei o ducea mai aproape de un ţel pentru care muncise puţin peste douăzeci şi patru de luni.

Un fior de nerăbdare, nu teamă, începea să crească în ea. Chiar şi aceasta trebuia stăpânită. Orice care i-ar fi făcut pulsul să bată prea repede sau i-ar fi ispitit mintea să anticipeze prea mult şi prea pripit era periculos. Nu îşi putea permite nici o greşeală. În ultimii doi ani muncise constant pentru a avansa în ierarhia organizaţiei lui Deboque, bazându-se în cea mai mare parte pe propriile abilităţi. Susţinută de SIS, dusese la îndeplinire mai multe operaţiuni în cadrul organizaţiei. Avusese grijă ca armele să fie vândute, diamantele eliberate, drogurile livrate.

Scopul scuzase mijloacele.

Fuseră doar paşi necesari pentru a avansa, îşi spuse ea. Dacă reuşea să avanseze în continuare, nu avea să mai treacă mult până când imperiul sordid al lui Deboque să i se prăbuşească acestuia în cap.

Cel mai dificil pas fusese de a-l face pe bine-plasatul Bouffe să pară incompetent. Cel mai vechi locotenent al lui Deboque nu era prost şi fusese nevoie de multă viclenie şi de disponibilitatea de a-şi asuma câteva riscuri pentru a face ca mai multe dintre operaţiunile lui din ultimele câteva luni să dea greş, fără a atrage suspiciuni asupra ei înseşi. Cel mai mare astfel de eşec fusese vânzarea de arme către un grup terorist cunoscut pentru lipsa de răbdare.

Fusese o situaţie delicată, însă sincronizarea ieşise perfect. Hannah reuşise să creeze impresia că Bouffe fusese pe punctul de a o da în bară înainte să intervină ea şi să salveze vânzarea.

Teroriştii puseseră mâna pe arme – fusese nevoită să lase această problemă în grija SIS. Iar Deboque se alese cu cei cinci milioane de franci datoraţi. Avea să îi facă plăcere să îl rezolve la acest capitol. Şi cât de curând.

Văzu iahtul alb şi elegant ancorat cu maiestuozitate în apa întunecată. O senzaţie de nerăbdare încântată o înfioră din cap până în picioare. Aflată la cârma şalupei, persoana de contact semnaliză cu un felinar electric. Şi primi un semnal luminos de răspuns de pe iaht. Motorul fu oprit, iar întunericul se cufundă în tăcere când se apropiară încet de iaht.

Hannah întinse mâna spre scară şi găsi metalul rece şi dur. Ştia că la fel avea să fie şi ea. Fără a arunca o privire în urmă, urcă şi paşi în necunoscut.

– Lady Hannah.

Era aşteptată de un bărbat înalt, cu tenul întunecat. Acesta îi luă mâna şi se aplecă asupra ei. Ea îl recunoscu de la ultima şedinţă de informare la care participase, deşi oricum l-ar fi recunoscut după accent ca fiind de origine jamaicană. Era Ricardo Bateman, un insular de douăzeci şi şase de ani, absolvent al facultăţii de medicină

din cadrul unei universităţi de renume. În continuare mânuia bisturiul, dar acum prefera să îl folosească pe oameni bogaţi şi neanesteziaţi.

Devenise unul dintre favoriţii lui Deboque.

– Eu sunt Ricardo. Chipul lui tânăr şi neted se lăţi într-un zâmbet. Bun venit pe *Invincible*.

– Mulţumesc, Ricardo. Aruncă o privire indiferentă în jurul ei şi numără alţi cinci bărbaţi şi o femeie pe punte. Bărbaţii purtau costume întunecate şi mitraliere. Femeia avea un sarong drapat peste costumul de baie şi părea plictisită. Pot să beau ceva?

– Desigur. Ochii lui, remarcă ea, erau de un verde palid, aproape transparent, şi nu păreau să clipească niciodată. Vocea îi era catifelată ca o cremă somptuoasă turnată în cafeaua fierbinte. Dar, mai întâi, va trebui să ne scuzaţi măsurile de precauţie. Poşeta la control, Lady Hannah.

Ea arcui o sprânceană şi îi susţinu neclintită privirea.

– Mă bazez pe tine să ai grijă ca tot ce se află în ea să ajungă înapoi la mine.

– Îţi dau cuvântul meu de onoare. Se înclină când ea îi întinse poşeta. Acum fiţi bună şi urmaţi-o pe Carmine. Ea vă va conduce la cabina dumneavoastră. Poate veţi dori să vă rearanjaţi după ce se va asigura că nu aveţi nici un dispozitiv electronic plantat pe dumneavoastră.

O percheziţie la piele, îşi spuse Hannah resemnată.

– Mie nu îmi plantează nimeni nimic, Ricardo. Dar admir oamenii prudenţi.

Hannah traversă puntea spre Carmine ca şi cum s-ar fi dus să ia ceaiul.

Câteva clipe mai târziu Ricardo puse poşeta din piele de crocodil neagră a lui Hannah pe o masă de scris din mahon scânteietor.

– Carmine se ocupă de ea. Are asupra ei un pistol de calibru mic, paşaportul şi actele de identitate şi circa trei mii de franci, precum şi câteva cosmetice. Există şi un plic, sigilat.

– Mulţumesc, Ricardo. Vocea era gravă şi întunecată, cu uşoare accente franţuzeşti. Poţi să mi-o aduci în zece minute. Apoi nu vreau să fim deranjaţi.

– *Oui, monsieur.*

– Ricardo, ce impresie ţi-a făcut?

– E destul de atrăgătoare, mai mult decât în fotografie. Şi e calmă, foarte calmă. Mâna îi era uscată şi fermă.

– Bun. Vocea îi trădă o urmă de amuzament acum. Zece minute, Ricardo.

Luă plicul şi rupse sigiliul.

La scurt timp după aceea, Hannah îşi aranjă puloverul. Percheziţia se dovedise mai mult iritantă decât umilitoare. Carmine îi luase stiletul, dar se aşteptase la acest lucru. Pistolul ei se afla la Ricardo. În momentul de faţă era singură şi neînarmată în largul mării. Îşi păstrase încă sângele-rece.

Hannah se afla în mijlocul cabinei când Ricardo deschise uşa.

– Îmi cer din nou iertare pentru deranj, Lady Hannah.

– O mică neplăcere, Ricardo. Nu îi adusese înapoi poşeta, însă Hannah nu pomeni nimic despre acest lucru. Sper că nu vor mai fi multe altele.

– Chiar deloc. Binevoiţi să mă urmaţi.

Hannah porni după el, păşind relaxat pe iahtul ce se legăna în bătaia curentului. Era de dimensiunile unui mic hotel, remarcă ea. Şi avea căi de evadare, în caz că ar fi devenit necesar. Covorul pe care păşeau era de un roşu aprins. În cabina în care fusese percheziţionată văzuse o oglindă de epocă din sticlă faţetată şi o cuvertură de pat din catifea. Şi observase şi un hublou suficient de mare ca un copil sau o femeie subţire să se poată strecura prin el.

Ricardo se opri în faţa unei uşi lucioase din lemn de stejar şi bătu de două ori. Fără a aştepta un răspuns, răsuci clanţa şi îi făcu semn să intre. Hannah trecu pragul şi auzi ţăcănitul uşii încuindu-se în urma ei.

Încăperea era opulentă, elegantă, chiar fantezistă. Părea să readucă la viaţă Franţa secolului optsprezece. Aici covorul era albastru regal, luminos, iar pereţii îmbrăcaţi în lambriuri erau atât de lustruiţi încât sclipeau ca nişte oglinzi. Două candelabre delicate, scânteietoare, revărsau lumină peste lemnul antichizat şi tapiţeria bogată. Patul demn de un rege era îmbrăcat din abundenţă - şi înconjurat - în brocart. Toate culorile erau intense, aproape şocante.

Mirosea a ceva floral şi a ceva vechi, cele două note amestecându-se într-un miros surprinzător de obsedant şi bizar de neliniştitor. Legănatul blând al iahtului înfiora şi părea să însufleţească o colecţie de animale de cristal.

Hannah avu nevoie de doar câteva secunde pentru a observa toate aceste detalii. Oricât ar fi fost de somptuoasă şi de extravagantă încăperea în care se afla, tabloul era dominat de bărbatul aşezat în spatele biroului în stil Ludovic al XVI-lea. Nu simţi aerul malefic la care se aşteptase. În prezenţa celor cu adevărat haini Hannah ştia că te încerca adesea un fior sau o tresărire de teamă. Ceea ce avea în faţa ochilor era un bărbat zvelt şi atrăgător, de circa cincizeci şi ceva de ani, cu părul gri ca oţelul revărsându-i-se în spate într-o coamă ce îi dezvelea chipul sculptat, aristocratic. Era îmbrăcat în negru. Părea să îi scoată în evidenţă tenul aproape poetic de palid. Ochii îi erau la fel de negri, ca de corb. O studiară acum, în timp ce gura lui voluptoasă şi destul de frumoasă se curbă într-un zâmbet.

Îl văzuse în fotografii, desigur. Studiase în detaliu absolut toate informaţiile care fuseseră strânse despre el în ultimii douăzeci de ani. Şi totuşi. Şi totuşi nu fusese pregătită pentru şocul senzualităţii care părea să radieze dinspre el.

Era un bărbat pentru care femeile îşi dăduseră viaţa. Iar acum Hannah înţelegea de ce. Era un bărbat pentru care alţi bărbaţi nu ezitaseră să ucidă. Şi acest lucru

îl înţelegea acum, stând la trei metri de el şi simţindu-i puterea.

– Lady Hannah.

Se ridică, lent, graţios. Trupul îi era zvelt, aproape delicat. Mâna lui, când i-o întinse, era subţire şi frumoasă, cu un trio de diamante pe degetele lungi.

Nu îşi putea permite să ezite în acest moment, deşi simţea că, dacă mâna ei ar fi atins-o pe a lui, avea să fie smulsă din lumea pe care o ştia şi târâtă într-una străină şi înspăimântătoare.

Hannah zâmbi şi făcu un pas în faţă.

– *Monsieur* Deboque. Se bucură să îl vadă uşor surprins când îi folosi numele. Sunt încântată.

– Te rog ia loc. Serveşti un brandy?

– Da, mulţumesc. Alese un scaun moale, cu spătar înalt, îndreptat spre birou. În aer plutea o muzică răzbătând din difuzoare ascunse. Chopin. Ascultă notele, în timp ce Deboque traversă încăperea până la un bufet satinat şi scoase o carafă.

– Iahtul dumneavoastră e splendid, *monsieur*.

În spatele mesei de scris se afla o pictură. Una dintre cele şase care ştia că fuseseră furate dintr-o colecţie privată cu doar un an în urmă. Ea personal contribuise la executarea cu succes a tâlhăriei.

– Apreciez frumosul. Îi întinse paharul de brandy, apoi, în loc să se întoarcă în spatele biroului, se aşeză lângă ea. În sănătatea ta, *mademoiselle*.

– Şi a dumneavoastră.

Îi zâmbi din nou înainte de a sorbi din pahar.

– Poate vei binevoi să îmi spui cum ai ajuns să îmi cunoşti numele.

– Mi-am făcut un obicei din a şti pentru cine lucrez, *monsieur* Deboque. Clătină din cap când el scoase o tabacheră şi îi oferi o ţigară. Ţin să vă felicit pentru sistemul de securitate şi pentru personal. Nu mi-a fost deloc uşor să descopăr cine se afla la cârmă, ca să zic aşa.

El trase lent din ţigară, ca un om care ştia să aprecieze gusturile fine.

– Pentru cei mai mulţi s-a dovedit imposibil.

Ea îşi păstră privirea calmă şi amuzată aţintită în ochii lui.

– Pentru mine prea puţine lucruri se dovedesc imposibile.

– Pentru alţii s-a dovedit fatal. Când Hannah se mulţumi să zâmbească, Deboque nu mai insistă. Era, după cum îi spusese şi Ricardo, foarte stăpână pe ea însăşi. Rapoartele pe care le-am primit despre tine sunt foarte măgulitoare, Lady Hannah.

– Firește.

Fu rândul lui să zâmbească.

– Admir încrederea.

– Şi eu.

– Se pare că îţi sunt îndatorat pentru că ai intervenit favorabil într-o tranzacţie cu vecinii noştri mediteraneeni acum câteva luni. Aş fi fost, iar asta e puţin spus, iritat să fi pierdut acel contract.

– Plăcerea a fost de partea mea. S-ar părea, *monsieur*, că aveţi câteva verigi slabe în sistem.

– Aşa s-ar părea, murmură el. Dezbătuse deja în gând să îl dea pe Bouffe pe mâna lui Ricardo, pentru a se descotorosi de el. Păcat, îşi spuse Deboque. Bouffe fusese un angajat loial şi preţios mai bine de o decadă. Îţi face plăcere sejurul în Cordina?

Inima ei îşi înteţi uşor bătăile, dar Hannah sorbi din nou din pahar.

– Palatul e chiar frumos. Ridică din umeri şi îşi lăsă privirea să se plimbe prin încăpere. Şi eu apreciez frumosul. Compensează într-o oarecare măsură pentru faptul că familia Bisset e cam plictisitoare.

– Nu eşti impresionată de familia regală, Lady Hannah?

– Nu mă las uşor impresionată. Sunt fără îndoială oameni foarte frumoşi, dar atât de... devotaţi. Lăsă o vagă notă de dispreţ să se strecoare în vocea ei. Eu prefer să îmi canalizez devotamentul spre ceva mai tangibil decât onoarea şi datoria.

– Şi loialitatea, Lady Hannah?

Se întoarse din nou spre el. O studia în profunzime, încercând să vadă în sufletul ei, încercând să vadă dincolo de suprafaţă.

– Sunt capabilă de loialitate. Atinse cu limba buza paharului. Câtă vreme e profitabilă.

Îşi asuma un risc şi o ştia. În organizaţia lui Deboque trădarea era pedepsită cu moartea. Aşteptă, păstrându-şi calmul la exterior, în timp ce simţi pe spate un singur firicel de sudoare şiroindu-i pe şira spinării. Deboque o studie pentru o clipă, apoi îşi dădu pe spate capul leonin şi izbucni în râs. Hannah îşi simţi fiecare muşchi din corp vibrând de uşurare.

– O femeie sinceră. Admir asta. Da, admir asta mult mai mult decât jurămintele solemne. Trase în piept fumul aromat al ţigării franţuzeşti şi expiră din nou. Se pare că ar fi în avantajul meu să am grijă să rămână profitabilă pentru cineva cu abilităţi şi ambiţiile tale.

– Speram că aşa veţi considera. Prefer ramura executivă, dacă înţelegeţi la ce mă refer, *monsieur* Deboque, dar sunt dispusă să muncesc pentru a ajunge acolo. Delegarea şi organizarea sunt cu mult mai satisfăcătoare decât execuţia, nu credeţi?

– Chiar aşa, da. O studie din nou, reflectând. Arăta ca o tânără de familie bună, cuminte şi cu o situaţie financiară solidă. Prefera o aparenţă discretă şi modestă la o femeie. Se gândi pentru o clipă la Janet Smithers, pe care o folosise şi de care apoi se descotorosise cu aproape zece ani în urmă. Lady Hannah, îşi spuse, avea să se dovedească, poate, cu mult mai interesantă şi mai competentă. Faci parte din organizaţie de doi ani deja?

– Da.

– Şi în aceşti doi ani ţi-ai demonstrat excelent utilitatea. Se ridică acum şi aduse plicul de pe masa de scris. Ăsta mi l-ai adus mie, presupun.

– Da. Îşi plimbă brandy-ul prin pahar. Deşi m-a iritat metoda prin care a ajuns la dumneavoastră.

– Îmi cer scuze. Informaţiile sunt interesante, Lady Hannah, dar mă tem că incomplete.

Ea îşi încrucişă picioarele şi se lăsă pe spate în scaun.

– O femeie care pune pe hârtie tot ceea ce ştie îşi pierde rapid valoarea. Ceea ce nu e scris acolo se află aici.

Îşi duse un deget la tâmplă.

– Înţeleg. Admira un angajat care îşi cunoştea propria valoare şi ştia cum să şi-o păzească. Dacă, să spunem, m-ar interesa sistemele de securitate ale Palatului Regal, ale Centrului de Arte Vizuale şi ale muzeului, în scopul de a reproduce acele sisteme în folosul propriu, ai putea să completezi cu ceea ce lipseşte?

– Fireşte.

– Şi dacă te-aş întreba cum ai ajuns să ai acces la astfel de informaţii?

– Acesta a fost scopul vizitei mele în Cordina.

– Unul dintre ele. Intrigat, se lovi cu plicul în palmă. S-a dovedit avantajos pentru tine să reuşeşti să te apropii de prinţesa Eve.

– Avantajos, dar nu dificil. Era singură şi tânjea după companie feminină. Eu sunt sociabilă. Mă arăt încântată de fiica ei, îi ascult temerile şi nemulţumirile. Luându-i de pe umeri o parte din ceea ce are de făcut, îmi atrag şi recunoştinţa prinţului Alexander. El îşi face griji ca nu cumva soţia lui să se epuizeze cât timp e însărcinată cu copilul lui.

– Te bucuri de încredere?

– Implicit. Şi de ce nu m-aş bucura? adăugă ea. Familia mea e deosebit de respectată, iar educaţia mea e ireproşabilă. Prinţul Armand mă priveşte ca pe o verişoară tânără a răposatei sale soţii. Vă rog să mă iertaţi, *monsieur*, dar nu tocmai acestea sunt motivele pentru care m-aţi însărcinat să mă infiltrez în palat?

– Da, aşa e. Se relaxă în scaun. Hannah îi plăcea, dar era foarte departe de a-i acorda întreaga lui încredere. A ajuns la urechile mele că tânărul prinţ ar fi interesat de tine.

Ceva din sufletul ei încremeni la aceste cuvinte.

– Reţeaua dumneavoastră de informaţii e admirabilă.

Hannah coborî privirea spre paharul gol, apoi îl înclină cu un aer întrebător. Deboque se ridică imediat pentru a-i reumple paharul. Oferindu-i astfel exact atât timp de cât avu nevoie pentru a-şi recăpăta sângele-rece.

– Bennett este, după cum sunt sigură că ştiţi şi dumneavoastră, invariabil interesat de femeia aflată cel mai la îndemână. Râse încet şi se strădui să nu se urască. Este, la drept vorbind, doar un băieţel, şi încă unul răzgâiat. Am constatat că cel mai simplu mod de a-i răspunde e prefăcându-mă neinteresată.

Deboque dădu încet din cap.

– Atunci el insistă.

– Astfel de bărbaţi sunt întotdeauna mai... maleabili în asemenea circumstanţe.

– Te rog să mă ierţi dacă ajung la ceva prea personal, draga mea, dar cât de maleabili?

– E puţin plictisit, puţin nesocotit. Slăbiciunea lui pentru femei ar trebui să se dovedească folositoare. Cred că cineva cu un oarecare... fler ar putea să obţină informaţii de la el. Ştiţi, el a fost cel care mi-a oferit un tur al Centrului şi al bazei navale din Le Havre.

Sorbi din nou din pahar, trăgând de timp. Deboque ştia fără îndoială deja despre întâlnirea ei între patru ochii cu Bennett la muzeu. Prin urmare avea de gând să folosească această informaţie şi să modifice puţin adevărul.

– Mi-a fost simplu să îi pun întrebări şi să mă arăt interesată de mijloacele prin care sunt păzite comorile muzeului. Aşa am ajuns să mi se arate configuraţia, alarmele, sistemul de monitorizare, senzorii. Se opri din nou pentru a-l lăsa să reflecteze. Cu cât o femeie se preface mai ignorantă, cu atât află mai multe.

Deboque încălzi paharul de brandy între mâini.

– Ipotetic, înţelegi, există vulnerabilităţi în sistemul de securitate al palatului?

În sfârşit, îşi spuse Hannah, ajungeau la subiect.

– Ipotetic, orice sistem de securitate are vulnerabilități. Pot spune că Reeve MacGee a conceput un sistem admirabil, dar nu unul invincibil.

– Interesant. Luă o mică figurină de porțelan reprezentând un uliu și începu să o studieze. Încăperea se cufundă în tăcere suficient timp ca Hannah să fie sigură că Deboque încerca să o intimideze. Și ai și o teorie despre cum poate fi sabotat acest sistem?

– Din interior. Sorbi din nou din brandy. E întotdeauna mai practic din interior.

– Și Centrul?

– În mare măsură la fel.

– Piesa pe care a scris-o prințesa va avea premiera peste câteva zile. Ar fi amuzant să stârnim o mică tulburare.

– De ce natură?

El se mulțumi să zâmbească.

– Oh, vorbesc doar în teorie, înțelegi. Am impresia că familia regală s-ar simți prost dacă s-ar întâmpla ceva care să tulbure cursul evenimentelor din seara aceea. Mi-ar displăcea profund să ratez ocazia. Vei fi acolo?

– Sunt invitată. Trebuia să îi forțeze mâna, să îl forțeze să spună ceva concret. Prefer să știu pe care ușă să intru, *monsieur*.

– Atunci ar fi înțelept din partea ta să rămâi în public. N-aș vrea să te pierd acum că am devenit apropiați.

Hannah înțelese la ce se referea, dar, dându-și seama că avea să-i ceară și restul informațiilor, apoi avea să o trimită acasă, schimbă macazul.

– Din curiozitate personală, pot să vă întreb de ce nutriți un asemenea interes față de familia regală? Mă intrigă deoarece vă văd în mare măsură așa cum mă văd pe mine, ca pe o persoană interesată în primul și primul rând de profit și beneficii personale.

– Profitul este întotdeauna dezirabil. Puse uliul jos. Avea mâini care ar fi fost capabile să cânte la vioară sau să scrie sonete. Mâini care rareori ucideau, doar

le comandau altora să o facă. Iar beneficiile personale pot avea o mulțime de variabile, *n'est-ce pas?*

– Câtă vreme oferă satisfacții, consimți ea. Faptul că v-ați folosit de răpirea prințesei Gabriella sau de amenințările asupra familiei Bisset ca pârghie prin care să obțineți eliberarea din închisoare a fost altceva. Acum nu mai sunteți în închisoare. Își plimbă din nou privirea plină de admirație prin încăpere. M-aș fi așteptat să vă fi orientat spre activități mai profitabile.

– Toate tranzacțiile trebuie duse la bun sfârșit. Hannah observă o urmă de emoție pentru prima dată când degetele lui se încleștară în jurul paharului. Și toate datoriile trebuie plătite. Dobânda acumulată în zece ani e foarte, foarte usturătoare. Nu ești de acord?

– Ba da. Răzbunare, sau răsplată, dacă preferați. Asta înțeleg că e la fel de prețios ca diamantele. Și, privindu-l, își dădu seama că nu s-ar fi dat înapoi de la nimic pentru a obține acea satisfacție. *Monsieur*, mi-ați asigurat prezența în palat. Intenționez să rămân acolo până vă schimbați ordinele, dar aș prefera să am instrucțiuni concrete. Schiță un gest de nepăsare, cu palma în sus. Răzbunarea, în fond, vă aparține, nu e a mea. Nu am lucrat niciodată bine legată la ochi.

– Un bărbat care își dă toate cărțile pe față își pierde avantajul.

– De acord. La fel și un bărbat care nu își ascute uneltele și nu le folosește de manieră optimă. M-am infiltrat unde trebuia, *monsieur*. Mi-ar prinde foarte bine un plan de acțiune.

Intenționa să se folosească de ea și încă bine. Lăsându-se din nou pe spate, Deboque își împreună mâinile împletindu-și degetele. Diamantele proiectau lumini violente. Eșuase, deja de două ori eșuase în încercările sale de a se folosi de familia Bisset pentru a-și atinge scopurile. Nu reușise să îl îngenuncheze pe Armand. Indiferent ce s-ar fi dovedit necesar sau de cine ar fi trebuit să se folosească, nu avea să eșueze și de data aceasta. În Hannah își spuse că găsise instrumentul potrivit.

– Dă-mi voie să te întreb ceva. Dacă un om vrea să distrugă un altul, ce trebuie să facă?

– Cel mai simplu e să îi curme viaţa.

Deboque zâmbi, iar acum Hannah văzu răutatea din el. Era îmbrăcată în rafinament, învăluită în eleganţă, dar cât se poate de reală.

– Nu sunt un om simplu. Moartea este atât de definitivă şi, chiar şi atunci când e lentă, se termină repede. Pentru a distruge un om, pentru a-i distruge sufletul şi inima, e nevoie de mai mult decât un glonţ în cap.

Se referea la Armand, iar Hannah ştia. Nu era momentul să îi ceară să rostească nume şi să îşi dezvăluie planurile. Nu avea să-i spună nimic şi avea să îi inspire neîncredere. Hannah îşi puse jos paharul şi încercă să gândească la fel ca el.

– Pentru a-l distruge cu adevărat, îi iei cel mai de preţ lucru. Inima începu să îi bată în gât, înăbuşind un val de greaţă. Chiar şi aşa, când vorbi, o făcu pe un ton de admiraţie rece. Copiii lui?

– Eşti la fel de inteligentă pe cât eşti de frumoasă. Aplecându-se în faţă, îşi puse o mână peste a ei. Hannah simţi radiind dinspre el un nor otrăvitor şi întunecat de moarte. Pentru a face un om să sufere, pentru a-i distruge sufletul, îi răpeşti ceea ce iubeşte cel mai mult şi îl laşi să trăiască astfel. Odată copiii şi nepoţii lui morţi, iar ţara lui aruncată în haos, nu i-ar mai rămâne nimic în afară de durere. Iar o ţară fără moştenitor devine instabilă – şi profitabilă – dacă ştii cum să acţionezi.

– Toţi, murmură Hannah.

Se gândi la micuţa Marissa, atât de frumoasă şi moale, şi la Dorian cu faţa mânjită de mizerie şi rânjetul larg. Teama pentru ei fu brusc atât de puternică, atât de vitală, încât îşi spuse că inevitabil i se reflecta în ochi. Îi ţinu aplecaţi, studiind mâna aşezată peste a ei şi scânteierea rece şi dură a diamantelor.

– Toţi, *monsieur*? Când simţi că era din nou stăpână pe ea însăşi, ridică din nou privirea spre chipul lui. Deboque zâmbea. În lumina fragilă a candelabrelor arăta

palid ca o stafie și infinit mai înspăimântător. Așa ceva nu e ușor de îndeplinit, nici măcar pentru cineva cu puterea dumneavoastră.

– Nimic care merită cu adevărat nu e simplu, draga mea. Dar, după cum ai spus și tu, nimic nu este imposibil – în special pentru cineva care se bucură de încredere și se află aproape de țințe.

Ea arcui o sprânceană. Nu se înfioră, nici nu se dădu înapoi. Discutau doar afaceri, își spuse. Lady Hannah era o profesionistă. Și tocmai i se oferea o însărcinare, cea mai importantă pe care o avea Deboque de oferit.

– Ai fost atent aleasă, Lady Hannah. Timp de mai bine de zece ani, am avut un vis. Cred că tu ești instrumentul prin care mi-l voi vedea îndeplinit.

Ea strânse din buze ca și cum ar fi reflectat, în timp ce gândurile i se puseră în mișcare fulgerător. Deboque îi propunea un asasinat, unul regal. Cum nu spuse nimic, el începu să bată ușor darabana pe încheieturile degetelor ei. Ca un păianjen, își spuse ea, un păianjen frumos și foarte viclean.

– O asemenea responsabilitate e apăsătoare pentru cineva având poziția mea în cadrul organizației.

– Asta se poate rezolva. Bouffe se... retrage, spuse el încet. Îmi voi căuta pe cineva să îl înlocuiască.

Hannah își lăsă mâna sub a lui, trecându-și limba peste buza de sus.

– O garanție, *monsieur?*

– Cuvântul meu.

Ea zâmbi ușor.

– *Monsieur.*

Dând din cap în semn că înțelegea, Deboque se ridică și apăsă un buton de pe masa de scris. În câteva secunde apăru Ricardo.

– Lady Hannah îl va înlocui pe Bouffe. Ocupă-te de cele necesare, Ricardo. Discret.

– Firește.

Ochii de un verde palid se închiseră pe jumătate, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere.

Hannah aşteptă ca uşa să se închidă din nou. Viaţa unui om se sfârşise.

– S-ar putea ca într-o bună zi să decideţi să mă înlocuiţi cu la fel de multă uşurinţă.

– Nu şi dacă mă satisfaci în continuare. Îi luă din nou mâna şi i-o sărută. Am impresia că o vei face.

– Trebuie să vă spun, *monsieur*, am o aversiune faţă de ideea de a omorî copii. Degetele lui se strânseră doar o idee peste ale ei, însă ea nu tresări. Cred că va fi nevoie de cinci milioane de dolari americani pentru a trece peste această aversiune.

O văzu în ochii lui. Ar fi fost capabil să îi rupă degetele la fel de uşor cum ar fi fost capabil să i le sărute. Hannah îşi păstră privirea aţintită într-a lui şi speră că nu îşi forţase prea mult norocul.

– Deci banii sunt cei care te seduc, *ma petite?*

– Nu mă seduc, mă satisfac. Îmi place să fiu satisfăcută.

– Ai la dispoziţie două săptămâni ca să mă satisfaci, Lady Hannah. Apoi te voi răsplăti cum se cuvine. Îi păstră mâna într-a lui când o ajută să se ridice. Acum, ca dovadă a bunei tale credinţe, ai să îmi comunici ce nu ai scris aici.

Hannah se apropie de documente şi se pregăti să îl mintă.

Era extenuată. În cei zece ani de muncă nimic nu îi lăsase în suflet o senzaţie mai cruntă de vid şi mizerie. Trecând cu maşina de porţile palatului nu se putu gândi decât la un duş lung şi fierbinte care să îi permită să îndepărteze de pe ea şi ultimele rămăşiţe din apa de colonie a lui Deboque. Reeve o aştepta la treizeci de metri dincolo de porţi. Hannah opri maşina pentru a-l lăsa să urce lângă ea.

– Ai lipsit multă vreme. O studie îndelung, temeinic. Nu făcea parte din plan să fii de negăsit timp de mai bine de o oră.

– Făcea parte din plan să ajung la Deboque.

– Şi ai ajuns?

Ea coborî încă puţin geamul maşinii.

– L-am întâlnit pe un iaht, *Invincible*. E ancorat la circa opt kilometri nord-vest. Are cel puţin şase gărzi înarmate, aş spune că probabil de două ori mai multe. Are informaţiile pe care am vrut să le aibă. Îl înlocuiesc pe Bouffe.

Reeve ridică o sprânceană.

– Probabil l-ai impresionat.

– Asta era şi ideea. Se întrebă cât avea să mai dureze până să îşi poată clăti din gură gustul brandy-ului pe care i-l servise Deboque. Pregăteşte o lovitură pentru seara premierei piesei lui Eve. Când Reeve încremeni lângă ea, Hannah continuă. Nu cred că va fi nimic orientat direct asupra familiei. Părea să creadă că ar fi distractiv să agite apele. E foarte atent cu felul în care se exprimă. Nimic prea direct. Chiar dacă aş depune mărturie împotriva lui, ar fi foarte dificil să obţinem o condamnare reală pentru conspiraţie. Se exprimă în ipoteze şi la nivel teoretic.

– Ţi-a sugerat prin ceva unde anume intenţionează să dea lovitura?

Hannah ascultă pentru o clipă trilul unei păsări care ciripea cât o ţineau plămânii.

– Ceea ce a părut să îl intereseze cel mai tare a fost palatul. E cea mai mare provocare. Avem la dispoziţie două săptămâni.

– Va da lovitura în două săptămâni?

– Asta e răgazul pe care mi l-a dat pentru a ucide întreaga ta familie. Se întoarse spre el atunci şi văzu că era palid şi hotărât. Absolut toţi în afară de Armand, Reeve. Copiii, toată lumea. Vrea să distrugă sufletul lui Armand şi să lase Cordina fără moştenitor. Dacă ai încredere în judecata mea, cred că îşi doreşte acest asasinat în egală măsură pentru satisfacţia personală pe care i-ar oferi-o şi pentru profitul pe care l-ar putea obţine odată Cordina cufundată în haos.

Reeve îşi scoase o ţigară, dar nu şi-o aprinse.

- Am încredere în judecata ta.

- Avem la dispoziţie două săptămâni fie să îl oprim, fie să îl convingem că i-am îndeplinit dorinţa.

Era vorba de familia lui, inima lui, dar ştia că trebuia să gândească la fel de detaşat ca ea.

- Crezi că îţi întinde o capcană?

Ea reflectă o clipă, apoi clătină din cap.

- Nu cred. E cu siguranţă posibil să mă lichideze după ce mi-am făcut treaba, dar eu cred că e mai probabil să mă folosească în continuare. Informaţiile care au fost plantate în privinţa mea au avut efectul scontat, iar în ultimii doi ani l-am scutit de câteva necazuri şi i-am salvat nişte bani. Dacă e convins că pot face asta pentru el, va sta deoparte şi va aştepta.

- Va trebui să îl informăm pe Armand.

- Ştiu.

Dar nu şi pe Bennett. Armand şi nimeni altul.

- Deocamdată poartă-te în continuare ca până acum. Îi făcu semn să meargă înainte. Vom avea nevoie de ceva timp.

- Premiera piesei lui Eve e peste câteva zile.

- O să ne descurcăm. Du-te să dormi. Imediat ce stabilim o direcţie, te anunţ.

Hannah coborî din maşină, apoi se opri când Reeve coborî pe cealaltă parte.

- Îl vreau eu. Îl vreau pentru mine. Ştiu că e stupid şi lipsit de profesionalism. Dar, dacă mi se oferă ocazia, dacă găsesc o cale, am de gând să îl lichidez personal.

Reeve nu spuse nimic şi începu să urce scările. Deja îşi jurase în gând acelaşi lucru.

capitolul 8

- Nu vreau să mergi în seara asta.

- Știi că trebuie. Eve se ridică, severă și încăpățânată, și își înfruntă soțul. E piesa mea, trupa mea, producția mea. Nu am de ales, Alex.

- Se pot găsi scuze. O studie cum arăta în rochia bleumarin care îi urca doar puțin pe umeri și îi cobora învolburată până la glezne. Părul îi era prins la spate, astfel că îi cădea peste un umăr ca o cascadă de abanos. Chiar și după atâția ani de când o cunoștea, simplul fapt de a o privi îi făcea pulsul să gonească. Știi cât de periculos ar putea fi. Cu informațiile pe care le avem acum, putem fi siguri că se va întâmpla ceva în seara asta. Nu vreau să fii prinsă în ceva.

- Sunt deja prinsă. Era înspăimântată. Nervii îi erau întinși la maxim încă de când le spusese Reeve că primise un pont cum că aveau să fie probleme la teatru în seara premierei. Da, era înspăimântată, dar cu nimic mai puțin hotărâtă. Se duse la oglinda de sticlă fațetată de deasupra mesei de scris ca și cum a-și verifica încă o dată coafura era de o oarecare importanță. Eu am scris piesa, eu am produs-o, și, mai important chiar decât oricare dintre astea, continuă el, înainte ca el să apuce să o întrerupă, locul meu e la teatru în seara asta pentru că sunt soția ta.

Faptul că argumentele ei erau solide nu însemna nimic. Voia să o știe în palat, la adăpost și ferită de orice rele. Inima lui ar fi fost împăcată dacă ar fi știut-o aici, în apartamentul pe care tot ea îl decorase, cuibărită în siguranță în palatul în care locuise familia lui generații la rând. Aici nu ar fi putut să i se întâmple nimic. Afară ar fi putut să i se întâmple orice.

– Iubita mea, Reeve rareori se înşală. Dacă el spune că vor fi tulburări în seara asta, vreau să te ştiu cât mai departe de ele. Faptul că eşti însărcinată e un motiv foarte simplu ca să ţi se scuze absenţa. Ştiu că piesa e importantă pentru tine, dar...

– Da, este, îl întrerupse ea. Dar tu eşti şi mai important.

– Atunci fă asta pentru mine şi rămâi acasă în seara asta.

Ea îşi înclină capul într-o parte, făcând un efort să îşi stăpânească şi emoţiile şi mânia.

– Alexander, ai rămâne acasă cu mine?

– Dacă ar fi posibil, fireşte că da. Iritarea îl făcu să-şi treacă mâna prin păr. Era un truc pe care Eve îl mai folosise şi altă dată şi căruia nu prea avea cum să i se împotrivească. Nu pot să mă închid în casă de fiecare dată când Deboque mârâie puţin.

– Pentru Cordina, spuse ea încet. Iar Cordina e şi ţara mea acum.

– Eve. Crezuse că o iubea atât cât era posibil să iubeşti. Dar în fiecare zi descoperea că era posibil tot mai mult. Eşti cel mai preţios lucru din lumea asta pentru mine. Am fost foarte aproape de a te pierde o dată.

Ea veni lângă el atunci, ştiind că primul pas, prima atingere trebuia să vină din partea ei. După ce îi luă mâinile într-ale ei, îşi aţinti privirea în ochii lui.

– Şi eu pe tine, Alex. Voi sta în Loja Regală, lângă tine, acolo unde îmi e locul.

Aflată de cealaltă parte a uşii, Hannah auzi conversaţia destul de limpede. Momentele ca acesta erau cele în care îi venea greu să se gândească la ceea ce făcea, la ceea ce avea de făcut pe mai departe, ca fiind pur şi simplu o altă misiune. Dincolo de uşă se aflau oameni pe care ajunsese să îi îndrăgească. Familia Bisset nu mai era doar o colecţie de nume sau simboluri, era un grup de prieteni. După zece ani în care se implicase în diverse jocuri periculoase, ştia cât de riscant putea fi să îţi faci prieteni.

Închise ochii şi trase adânc aer în piept înainte de a bate la uşă.

– *Entrez.*

Alexander fu cel care îi răspunse, cu vocea încărcată de iritare. Hannah deschise uşa, dar nu păşi peste prag.

– Îmi cer scuze. Vă deranjez.

– Fireşte că nu. Cu acea căldură care îi era atât de firească, Eve îi zâmbi şi îi făcu semn să intre. Văd că eşti gata de plecare. Simţi o vagă tresărire de regret observând rochia bej şi coafura severă a lui Hannah. Sperase că, având puţin timp la dispoziţie, avea să reuşească să o convingă pe Hannah să îşi îmblânzească ţinutele. În seara aceasta, însă, avea probleme mai urgente care să o ţină ocupată. Tocmai ne pregăteam să coborâm şi noi.

Hannah o văzu pe Eve luând din nou mâna lui Alexander.

– M-am gândit că poate ai nevoie de ajutor la ceva.

– Nu, nu e nimic. Însă umbra de îngrijorare nu se risipi din ochii lui Eve. Hannah, nu vreau să te simţi obligată să însoţeşti familia. În condiţiile în care se ştie că e posibil să se producă vreun incident... Ei bine, poate ar fi mai confortabil pentru tine să rămâi acasă.

– Fireşte că vin. Îngropând adânc detestatul secret, îşi aranjă şalul pe braţe. Şi cred sincer că totul va fi bine. Atunci, dacă nu ai nevoie de mine, eu cobor.

– Te rog, hai să nu mai discutăm despre asta, spuse Eve după ce Hannah închise uşa în urma ei. Să mergem să îi urăm noapte bună Marissei înainte de a pleca.

– Eve. Alexander o trase în braţele lui. Îi simţi abdomenul uşor umflat în locul unde dormea un alt copil. Te iubesc.

– Vorbe în vânt, murmură ea şi încercă să râdă. Promite-mi să-mi demonstrezi mai târziu, după teatru.

El îşi sprijini obrazul pe părul ei.

– Îţi dau cuvântul meu de onoare.

Bennett aştepta deja în holul de la intrare. Chiar şi cu distanţa care îi separa, Hannah simţi nerăbdarea care

radia dinspre el. Nerăbdare, își spuse ea, împletită cu o nesăbuință pe care nici măcar hainele elegante de seară nu o puteau ascunde. Se aștepta să se întâmple ceva rău, își dădu seama Hannah. Mai mult, spera că avea să se întâmple.

– Iată-te. Deși îi zâmbi, mintea îi era deja preocupată cu seara care tocmai începea. O luă instinctiv de mână, păstrând-o într-a lui și când ajunseră la baza scărilor. Nu e nevoie să vii în seara asta, Hannah. Aș fi mai fericit dacă nu ai face-o.

Remușcările o năpădiră atât de fulgerător încât se trezi strângându-i mâna pentru a-l liniști înainte să apuce să se stăpânească.

– Acum până și tu vorbești ca Eve, spuse ea pe un ton glumeț. Vreau să fiu prezentă. Un pont vag dintr-o sursă anonimă e un motiv stupid pentru a rata o seară la teatru.

El atinse ciorchinele de perle de la urechea ei.

– Asta e ceea ce noi numim dârzenie britanică?

– E ceea ce numim gândire rațională.

– Indiferent cum s-ar numi, vreau să îmi stai pe aproape. Vom avea suficientă pază cât să ne sufoce, dar prefer să stau personal cu ochii pe tine.

Înainte să apuce să îl oprească, Bennett porni cu ea spre ușă.

– Eve și Alexander sunt aproape gata. Am promis că îi voi aștepta.

– Corpul de pază consideră că e mai bine să ne separe. Îl salută pe Claude cu un gest scurt din cap. Tu vei veni cu mine. Tata va veni din urmă, după Alexander și Eve.

– În regulă.

Ieși sub cerul împânzit de stele, ținând calm pistolul de 5.6 mm aflat în poșeta de seară cu mărgele.

La teatru biletele fuseseră epuizate. Cu mult înainte să se ridice pentru prima dată cortina, scaunele din public erau deja ticsite de oameni, iar murmurul conversației se ridica până la Loja Regală. Publicul izbucni

în aplauze asurzitoare când intră familia Bisset. Rămânând în spate cât timp aceştia primiră plecăciunile, Hannah îşi ţinu răsuflarea şi studie marea de chipuri.

Dacă Deboque s-ar fi aflat acolo, ştia că l-ar fi găsit.

– Centrul a fost verificat la sânge de două ori, îi murmură Reeve la ureche. Nu e nimic aici.

Ea dădu din cap şi se aşeză la ridicarea cortinei.

Spectacolul era exact aşa cum sperase Eve să fie, deşi Hannah se îndoia că vreunul dintre cei aflaţi în lojă se concentra pe deplin asupra dramatismului şi patosului de pe scenă. În repetate rânduri îi aruncă o privire piezişă lui Bennett şi îl găsi studiind publicul.

Deboque nu se afla acolo. Hannah nici nu se aşteptase să fie. Orice avea să se întâmple şi oricând avea să se întâmple, Deboque avea să stea cât mai departe şi să-şi asigure un alibi la fel de solid ca stâncile Cordinei.

Aşa că aveau să aştepte. Şi să stea cu ochii în patru.

Când se aprinseră luminile pentru antract, Hannah aproape că o simţi pe Eve relaxându-se. Să fi fost o alarmă falsă? Nu. Deşi ar fi preferat să creadă astfel, Hannah ştia că nu era cazul. Simţea o furnicătură între omoplaţi, vagă dar persistentă. Unii o numeau bănuială. Alţii o numeau instinct. Hannah opera în acest domeniu de suficient timp ca să ştie când să aştepte şi când să urmeze acel glas misterios.

– Doreşti ceva de băut?

Se întoarse spre Bennett, hotărâtă să refuze. Din motive personale voia să îl aibă aproape.

– Da, se trezi spunând, ştiind că avea să fie doar o altă minciună. Mi-ar plăcea ceva răcoros.

În clipa în care Bennett dispăru pe uşile din spatele lor, Hannah se aplecă spre Reeve.

– Mă duc să arunc o privire.

– Eu aş sta pe aproape – am o senzaţie ciudată.

În cazul lui era în stomac. Până în clipa aceea încă nu o lăsase pe Gabriella să se îndepărteze de el mai mult de lungimea unui braţ.

– Şi eu. Deboque m-a sfătuit să rămân în public. Vreau să fac o tură prin culise.

El dădu să se împotrivească, dar Gabriella îl prinse de mână, oferindu-i lui Hannah cele câteva secunde de care avea nevoie pentru a se strecura afară. Porni spre salonul rezervat femeilor până fu sigură că nu o urmărea nimeni. Cu uşurinţa născută dintr-o experienţă îndelungată, se furişă pe o scară şi începu să coboare. Avea zece minute, decise Hannah aruncând o privire la ceas, până când cineva avea să-i observe absenţa.

În culise actorii îşi schimbau costumele, iar nervii erau întinşi la maxim când trecu Hannah pe coridor. Cei mai mulţi erau prea prinşi pentru a-i arunca şi ei o privire. Nimic în neregulă. Nimic nelalocul său. Şi totuşi furnicătura dintre omoplaţi persista.

Uşa cabinei lui Chantel era pe jumătate deschisă. Actriţa o surprinse pentru o clipă pe Hannah, ezită, apoi o strigă.

– Lady Hannah.

Considerând că nu avea încotro, Hannah se opri în prag.

– Domnişoară O'Hurley. Excelenţa Sa nu a putut să coboare încă, dar ar trebui să ştiţi că este încântată de cum jucaţi.

– Mulţumesc. Chantel puse jos creionul cerat cu care începuse să îşi refacă machiajul ochilor. Şi tu ce părere ai despre spectacol?

– E captivant. Felul în care o jucaţi pe Julia este năucitor.

Dând din cap, Chantel veni spre ea. Machiajul de scenă exagerat nu făcea decât să îi dea un aer cu atât mai exotic.

– Ştii, m-am născut printre artele spectacolului. Am asta în sânge, dacă înţelegi la ce mă refer. Şi am considerat dintotdeauna că un actor cu vechime recunoaşte un altul.

Foarte calmă, aproape zâmbind, Hannah îi susţinu privirea.

– Presupun că asta e adevărat.

– Poate că tocmai de asta, deşi nu sunt încă sigură dacă îmi placi sau nu, ştiu că nu îmi inspiri încredere. Chantel aranjă manşeta rochiei pe care avea să o poarte în scena următoare. L-am îndrăgit dintotdeauna pe Bennett foarte mult. În viaţa unei femei ca mine există prea puţini bărbaţi pe care să îi poată considera prieteni adevăraţi.

Era ceva puternic, ceva sincer, în femeia aflată în faţa ei. Hannah îi oferi atât cât fu în stare.

– Îţi pot spune că Bennett e un bărbat deosebit şi unul la care ţin foarte mult.

Chantel nu spuse nimic timp de o clipă, cântărind-o, reflectând.

– Nu sunt sigură de ce, dar te cred. Clătină din cap. Nu pricep în ruptul capului de ce faci pe Jane Eyre, dar îmi închipui că ai motivele tale.

– La locuri, domnişoară O'Hurley.

Chantel se întoarse să îşi arunce o ultimă privire în oglinda care o reflecta cu totul. Ridică bărbia într-un alt unghi şi deveni Julia. Îşi strecură în voce un vag accent leneş, un ecou al Sudului american şi, răsucindu-se pe călcâie, trecu pe lângă Hannah.

– Drăguţă, spuse ea cu vocea personajului. Trebuie să ştii că bej este cea mai proastă culoare posibilă pentru tine.

Apoi îi făcu cu ochiul şi intră în culise.

Hannah expiră prelung. Nu văzuse nimic în neregulă, nu văzuse pe nimeni care nu ar fi trebuit să se afle acolo şi învăţase o lecţie. Personajul pe care şi-l construise nu era chiar atât de nedetectabil pe cât crezuse ea întotdeauna.

Se întoarse pe coridor, coti spre scări şi începu să urce. Auzi aplauzele când se ridică din nou cortina. Apoi auzi sunetul îndepărtat, un huruit şi un bubuit, al unei explozii. Luminile se stinseră.

Câteva țipete răzlețe izbucniră în teatrul cufundat în întuneric. Huruitul de avertizare nu răzbătea până aici. În Loja Regală gărzile strânseră rândurile, formând un triunghi. Pistoalele fură scoase și pregătite pentru un schimb de focuri.

– Stați aici, porunci Reeve. Luă mâna Gabriellei și o strânse scurt pentru a o liniști. Doi dintre voi veniți cu mine. Trecu în hol însoțit de două gărzi. Vom avea nevoie de lumină. Înjurând, scotoci prin buzunar după o brichetă. Va trebui ca cineva să meargă la microfon și să se adreseze publicului, pentru a-l împiedica să intre în panică.

Chiar în clipa în care aprinse bricheta, proiectând o lumină palidă și înnegurată pe chipul lui, din difuzoare răsună calmă și clară vocea lui Chantel.

– *Mesdames et messieurs*, binevoiți să rămâneți la locurile dumneavoastră pentru câteva momente. S-ar părea că întâmpinăm probleme cu sistemul de iluminat. Dacă doriți să profitați de ocazie pentru a vă cunoaște mai bine vecinul din public...

– Bravo, murmură Reeve când auzi chicotele speriate. Să coborâm la tablourile principale.

Hannah nu se întorsese. Cuvintele se repetară la nesfârșit în mintea lui Bennett în timp ce îl auzi pe Alexander murmurându-i cuvinte liniștitoare lui Eve. Se afla undeva în teatru, singură în întuneric. Fără a ezita, porni spre ușă.

– Excelență. Silueta intimidantă a unei gărzi veni spre el. Vă rog să rămâneți la locul dumneavoastră.

– Lasă-mă să trec.

– Bennett. Vocea tatălui său străpunse întunericul. Te rog stai jos. Ar trebui să se termine totul în câteva momente.

– Hannah nu e aici.

Se lăsă o tăcere de o fracțiune de secundă.

– Se va ocupa Reeve de toate.

Auzi vocea datoriei și a onoarei pe care nu o pusese niciodată sub semnul întrebării. Dar acum auzi și vocea

iubirii. Bennett își croi drum cu forța afară pe ușă și se duse să o caute.

Hannah rămase pe casa scării ținând pistolul în mână. Nu se clinti, abia îndrăzni să respire, dezbătând în gând dacă să urce în loja familiei Bisset sau să coboare să verifice curentul. Dacă explodase o bombă, la fel de ușor putea exploda încă una.

Rațiunea îi spuse că familia Bisset era bine păzită și că treaba ei era să găsească sursa problemelor. Inima ei își dorea doar să vadă dacă Bennett era teafăr și nevătămat. Ascultându-i glasul, Hannah începu să urce scările. Dar abia făcuse trei pași când auzi o ușă închizându-se pe palierul de sub ea.

Cu degetul încolăcit pe trăgaci, îndreptă țeava pistolului înainte și începu să coboare. Văzu raza de lumină a lanternei înainte de a auzi pașii. Pași prudenți. Discreți. Ca o umbră, Hannah dispăru într-un colț și așteptă.

Îl recunoscu de la muzeu. Acum era îmbrăcat în uniforma albastru-închis a echipei de tehnicieni și avea în mână o mică trusă de scule. Aproape că îi veni să dea din cap aprobator. Oricine l-ar fi văzut ar fi crezut pur și simplu că fusese trimis să remedieze defecțiunea, oricare ar fi fost ea. Lumina lanternei trecu milimetric pe lângă botul pantofilor ei înainte ca Hannah să iasă din umbră și să își înfigă pistolul în coastele bărbatului.

– Stai liniștit, îi spuse ea în șoaptă. Îmi cer scuze că te întâmpin astfel, dar nu voiam să mă trezesc cu un glonț în cap înainte să mă recunoști.

– *Mademoiselle.*

Auzi furia controlată cu greu din vocea lui. Nimănui nu îi plăcea să fie luat prin surprindere.

– Mi s-a spus că veți sta deoparte în seara asta.

Hannah trase pistolul în spate, dar îl ținu ferm.

– Prefer să urmăresc personal ce se petrece. O distracție dramatică, îl complimentă ea. Mai e și altceva planificat pentru seara asta?

Era pregătit să ucidă, nu se îndoia de acest lucru. Dar era înarmat? Știa că, dacă îl reținea prea mult sau se arăta prea brutală cu el, avea să își pună în pericol identitatea sub care se infiltrase în organizație.

– Doar dacă apare vreo ocazie. Binevoiți să mă scuzați?

– Desigur.

Singurul ei gând acum era să îl conducă afară din teatru și să îl vadă dispărut înainte să apară vreo ocazie. Teatrul era ticsit de oameni și era prezentă și familia regală. Nu era momentul potrivit pentru o confruntare.

– Te pot ajuta să te retragi neobservat?

– S-au luat măsuri în acest sens.

– Prea bine. Spune-i angajatorului nostru că eu nu voi fi la fel de dramatică, dar voi fi eficientă.

Se întoarse spre scări când auzi ușa de deasupra lor deschizându-se.

– Hannah?

Când auzi sunetul vocii lui Bennett, sângele îi îngheță în vene. Chiar în clipa în care bărbatul de lângă ea schiță un gest, Hannah își încleștă o mână pe brațul lui. Știu fără să vadă că bărbatul dăduse să ia o armă.

– Nu fi prost, îi șuieră ea. În lumina asta ți-ar fi ușor să ratezi și să strici totul. Stinge lanterna și lasă-mă pe mine să rezolv asta. Îl simți opunându-i rezistență, dar se răsuci rapid pe călcâie și o luă în sus pe scări. Bennett.

Nu fu nevoită să mimeze teama din vocea ei. Silueta lui era doar puțin mai solidă decât o umbră în ușă, dar Hannah își petrecu brațele în jurul lui, folosindu-și trupul drept scut pentru al lui.

– Ce cauți aici? întrebă el.

– M-am rătăcit când s-au stins luminile.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Hannah. Cum ai reușit să cobori tocmai până aici?

– Nu... nu sunt sigură. Te rog, hai să ne întoarcem.

– Ai fi putut să-ți rupi gâtul pe scările astea.

Când o zgâlțâi ușor și dădu să o tragă în spate, ea își schimbă poziția pentru a-l acoperi și mai mult.

– Sărută-mă, îi porunci în şoaptă.

Aproape amuzat acum că o găsise teafără, Bennett îi ridică bărbia. În lumina scăzută abia dacă desluşea conturul vag al chipului ei şi sclipirea ochilor ei.

– Dacă insişti.

Chiar în clipa în care Bennett îşi închise gura peste a ei, Hannah înşfăcă clanţa uşii din spatele lui, pregătită să îl îmbrâncească în spate.

Apoi degetele lui se răsfirară pe faţa ei cu blândeţe. Buzele lui ispiteau şi ofereau alinare şi cereau atât de puţin în schimb. Degetele ei se încleştară mai strâns pe clanţă, în egală măsură ca reacţie la sărut şi din teamă pentru el. Una din mâinile lui se instală la baza spatelui ei, din nou pentru a o linişti. Hannah îşi simţi inima sfâşiată. Îl iubea, dar ştia că nu putea să o facă. Şi-ar fi dorit ca sărutul acela să nu fie nimic mai mult decât ceea ce era, o întâlnire a buzelor, un gest de afecţiune. Dar ceea ce era, ceea ce trebuia să fie, era un instrument prin care să-i permită bărbatului aflat sub ei să fugă.

Apoi Bennett avea să fie în siguranţă. Timp de doar câteva secunde, îşi puse tot sufletul în sărutul acela. Bennett avea să fie în siguranţă, iar ea avea să poată respira din nou.

El simţi schimbarea şi îi făcu inima să bubuie. Şi-o imaginase pierdută în întuneric, singură şi având nevoie de alinare şi contact fizic. Cu acest gând îşi îngropase propriile nevoi şi o sărutase aşa cum ar fi făcut-o, poate, un prieten, cu duioşie şi înţelegere. Însă reacţia ei era furtunoasă şi orbitoare. Degetele lui se încleştară mai strâns pe faţa ei când îi murmură numele.

Luminile se reaprinseră fulgerător.

Apoi totul se petrecu foarte rapid, însă în mintea lui Bennett fiecare mişcare şi fiecare sunet se întipări pentru tot restul vieţii. Nu apucă să simtă teamă, doar surprindere, apoi dezamăgire.

Când se aprinseră luminile, Hannah încremeni. Ştiu în clipa aceea că omul lui Deboque nu fugise, aşa cum sperase ea, ci aştepta să profite de ocazia care tocmai

i se oferise. Fără a ezita, se răsuci pe călcâie în braţele lui Bennett şi îl îmbrânci prin uşă. Bărbatul avea pistolul scos, dar la fel şi ea. Iar ea era extrem de rapidă.

Bennett văzuse bărbatul şi îi văzuse arma. Se desprinsese de canatul uşii în încercarea de a o apăra pe Hannah chiar în clipa în care aceasta apăsase pe trăgaci. Timp de o secundă nu făcu decât să se zgâiască, năucit să îl vadă pe bărbat prăbuşindu-se şi rămânând nemişcat. Apoi văzu pistolul din mâna lui Hannah. Surpriza apăru şi dispăru. Chipul îi deveni perfect impasibil. Când vorbi, o făcu pe un ton neutru.

- Ce fel de joc faci şi pentru cine?

Hannah nu mai omorâse niciodată un om. Fusese învăţată să o facă, desigur, dar nu i se mai întâmplase niciodată să curme o viaţă cu propriile mâini. Coborând privirea, simţi pistolul ca pe un obiect străin şi murdar în mâinile ei. Faţa îi era foarte palidă, iar ochii foarte întunecaţi când se întoarse spre Bennett.

- Va trebui să explic, dar acum nu avem timp. Auzi zgomot de paşi alergând şi se strădui să îşi vină în fire. Te rog să ai încredere în mine.

- Ciudată rugăminte în situaţia dată.

Dădu să treacă pe lângă ea pentru a ajunge la bărbatul aflat mai jos.

- Bennett, te rog. Prinzându-l de braţ, veni lângă el. Am să-ţi spun tot ce pot mai târziu. Vei putea obţine confirmare pentru tot de la Reeve sau de la tatăl tău.

Îi simţi muşchii încordându-se.

- Tatăl meu?

- Te rog, de dragul lui, de dragul familiei tale, intră în jocul meu acum.

Îndesă pistolul în mâinile lui exact în clipa în care apăru Reeve, urmat îndeaproape de cinci gărzi. Acum lăsă şocul să se instaleze. Din nou, decise că adevărul era adesea cea mai bună minciună.

- A încercat să-l împuşte pe prinţ. Hannah îşi lăsă vocea să tremure şi se sprijini cu toată greutatea de Bennett. Avea de gând să îl ucidă. Dacă Bennett nu ar fi...

Întrerupându-se, își îngropă fața în umărul lui Bennett.

El nu se clinti; însă, deși nu o contrazise, nu își mai puse mâna pe ea pentru a o alina, nici nu îi mai murmură cuvinte liniștitoare. Reeve se aplecă asupra cadavrului, apoi ridică privirea și o întâlni pe a lui Bennett.

– Mare noroc că ai reacționat atât de rapid – și ai tras atât de bine.

Pistolul de calibru 12 mm nu fusese folosit. Privirea lui se mută pentru o scurtă clipă și se opri asupra lui Hannah.

– Vom rezolva asta cu discreție.

Buzele lui Bennett se curbară, însă nu într-un zâmbet.

– Desigur.

– Te rog să te întorci în lojă. Reeve selectă două dintre gărzi și le făcu semn să îl însoțească. Nu vom pomeni nimic despre toate astea în fața familiei până nu putem discuta între patru ochi. Folosind un creion, ridică pistolul de 12 mm de piedica trăgaciului. Poliția va veni prin spate.

Bennett se descotorosi de cele două gărzi cu un gest brusc. Era prima dată când Hannah îl vedea dând dovadă de aroganță regală autentică.

– Vreau să vorbesc cu tine. Între patru ochi. Acum.

– În regulă. Bennett văzuse prea mult, își dădu seama Reeve. Situația trebuia rezolvată rapid. În biroul lui Eve atunci. Te rog lasă-mi câteva minute să mă ocup de asta mai întâi.

– Ai zece minute, spuse Bennett, și le întoarse spatele tuturor.

– Eu aș vrea să mă întorc la palat. Hannah rămăsese pe trepte, singură acum. Mâinile ei, albe la încheieturi, erau încleștate pe poșetă. Nu mă simt bine.

– Fă rost de o mașină și șofer, îi porunci Reeve unuia dintre bărbați. Altuia îi înmână pistolul mortului, înainte de a urca scările pentru a-și strecura un braț în jurul lui Hannah. Te conduc eu afară. În clipa în care

ajunseră suficient de departe pentru a nu mai fi auziți, tonul îi deveni tăios și profesional. Ce s-a întâmplat?

Ei îi tremurau genunchii, însă își stăpâni vocea, dându-i același ton. Îi dădu scurt raportul.

– Întreaga poveste nu are cum să fi durat mai mult de cinci minute.

Avusese impresia că fuseseră ore întregi.

– A fost pur și simplu un ghinion pentru toată lumea că te-a găsit Bennett. Însă povestea o să prindă. Are o reputație de țintaș excelent. Tot ce trebuie să fac e să-l calmez. Reeve expiră prelung la acest gând. Își cunoștea bine cumnatul, la fel cum îi cunoștea pe toți membrii familiei Bisset. Odată ce își ieșeau din fire, nu se calmau prea ușor. Vom rediscuta întreaga situație mâine-dimineață, ca povestea pe care i-o spui lui Deboque să fie cea mai avantajoasă posibil.

– Nu mă va ierta niciodată.

Reeve avea suficientă intuiție cât să înțeleagă că nu se referea la Deboque acum.

– Bennett nu este nici nedrept, nici hain la suflet. Va fi furios că i s-a ascuns adevărul, dar nu va da vina pe tine.

– A, nu?

Hannah ieși pe ușă și păși în aerul nopții fără a mai privi în urmă.

Era așezată lângă fereastră, privind grădina. Se scursese mai întâi o oră, apoi două, cât timp privise lumina lunii. Palatul era cufundat în tăcere. Poate că ceilalți se întorseseră, dar nu ar fi avut cum să-i audă, deoarece apartamentul ei era orientat spre spate. Oaspeții primeau întotdeauna camerele cu cele mai plăcute privelișți și cât de multă liniște posibil.

Își putea imagina foarte limpede cum reacționase Bennett la explicațiile lui Reeve. Însă nu în cârca lui Reeve avea să arunce vina. Hannah știa că vina avea să cadă pe umerii ei și acceptase acest lucru. Dimineață

probabil că avea să îi ceară să discute cu ea între patru ochi.

Nu avea de gând să își ceară iertare. Hannah ridică milimetric bărbia. Avea să accepte furia lui și răceala lui, dar nu avea de gând să își ceară iertare pentru cine și ce era.

Îl iubea. Nu ar mai fi crezut-o nicidecum în momentul de față, chiar dacă ar fi avut dreptul să i-o spună. Și-ar fi dat viața pentru el în seara aceea, nu doar din datorie, nu doar din onoare, ci în mult mai mare măsură din iubire. Dar acum el nu ar mai fi înțeles sau crezut așa ceva. Poate că era mai bine. Dacă sentimentele ei față de el scăpaseră de sub control, era mai înțelept și mai prudent ca ceea ce simțea el față de ea să fi murit.

Încă mai avea o misiune de terminat și de dus la bun sfârșit ceva pentru care muncise doi ani.

Hannah își sprijini capul pe pervazul ferestrei și își dori să fi fost în Londra, unde noaptea ar fi fost rece și umedă și ar fi mirosit a fluviu.

Bennett nu bătu la ușă. Timpul pentru bune maniere, formalități și mici amabilități trecuse. O găsi ghemuită în fotoliul de la fereastră, cu brațele încrucișate pe pervaz și capul sprijinit pe ele. Își despletise părul, astfel că acum îi cădea peste umeri și peste spatele unui halat alb simplu. Un bărbat oarecare ar fi putut aproape să creadă că era o femeie pierdută în noapte. Bennett nu mai credea ceea ce vedea și prea puțin din ceea ce simțea. Când închise ușa în urma lui, ea se ridică rapid în picioare.

Nu se așteptase să vină în noaptea aceea. Privindu-i chipul Hannah își dădu seama că ar fi trebuit să se aștepte. Pentru că știa să recunoască un coșmar când dădea ochii cu el, se pregăti sufletește.

- Ai vorbit cu Reeve?

- Da.

- Și cu tatăl tău?

El arcui o sprânceană. Deşi se dezbrăcase de sacoul formal, era perfect capabil să îşi păstreze aerul princiar atunci când dorea.

– Vom discuta mâine, deşi asta nu te priveşte.

Ea îi acceptă cuvintele dând uşor din cap.

– Doar în măsura în care îmi afectează poziţia în momentul de faţă.

– Chiar dacă e evident că tu nu conştientizezi asta, nu sunt un prost. Poziţia ta rămâne neschimbată. Scoase din buzunar pistolul ei de calibru mic. Apropiindu-se de noptiera de lângă patul ei, îl puse jos. Îţi aparţine.

Nu, nu avea să găsească iertare din partea lui. Crezuse că era pregătită să accepte acest lucru. Se înşelase.

– Mulţumesc.

La fel de calmă ca el, se duse la noptieră şi puse pistolul în sertar.

– Ţinteşti excelent, Lady Hannah.

Ea închise sertarul cu o bufnitură discretă.

– Am avut parte de o pregătire profesională temeinică.

El o prinse de bărbie atunci, dar nu cu blândeţe.

– Da, pe Dumnezeu, aşa e. Ce alte talente ai, mă întreb? Minciuna e în mod cert cel mai bine dezvoltat. Câte alte roluri eşti capabilă să joci?

– Oricâte e nevoie pentru a-mi face treaba. Te rog să mă scuzi, dar sunt foarte obosită.

– O, nu. Cu cealaltă mână îi prinse părul. Se gândi prin câte îl făcuse să treacă într-o singură seară. Nelinişte, teroare pură şi trădare. Mă tem că nu am să fac din nou greşeala de a te crede. Cu mine, în orice caz, tânăra englezoaică modestă, de familie nobilă, nu mai există. Dă cărţile pe faţă, Hannah.

Era teamă, îşi dădu ea seama, emoţia care îi zgâlţâia stomacul. Nu teama că avea să o rănească fizic, nici teama că, într-un moment de mânie, avea să facă ceva care să pună în pericol operaţiunea, ci teamă, mortală şi rece, că avea să o privească întotdeauna aşa cum o privea acum.

– Mă îndoiesc că pot să-ţi spun mai mult decât ţi-a spus deja Reeve. Operaţiunea a fost demarată acum doi ani. SIS avea nevoie de un agent sub acoperire, aşa că...

– Mi-au fost aduse la cunoştinţă detaliile elementare. Îi dădu drumul, lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă corp. Acolo i se încleştară în pumni. E cam târziu, dar informaţiile par destul de complete. După ce te-ai infiltrat în organizaţia lui Deboque, te-ai prefăcut că o îndrăgeşti pe Eve pentru a-ţi asigura acces în palat. Văzu o tresărire de emoţie trecând pentru o clipă pe chipul ei, dar nu era pregătit să o interpreteze. Astfel Deboque avea să rămână cu impresia falsă că are un om de-al lui la interior. Jucând la ambele capete, aveai să fii la curent cu planurile lui, astfel încât, în clipa în care avea să acţioneze, autorităţile aveau să poată interveni, arestându-l şi distrugându-i organizaţia. Mi s-a spus că ar trebui să fiu recunoscător că eşti atât de bună în ceea ce faci.

– Nu am nevoie de recunoştinţă, doar cooperare.

– Atunci poate că ar fi trebuit să mi-o ceri de la bun început.

Hannah înălţă capul. Nu, nu avea de gând să îşi ceară iertare.

– Am acţionat la ordin, Bennett. Înţelegi conceptul de datorie.

– Da, dar înţeleg şi conceptul de onoare. M-ai amăgit. Furia ţâşni de dincolo de răceala de gheaţă, iar Bennett o prinse de braţe. Te-ai folosit de sentimentele mele faţă de tine.

– Nu ar fi trebuit să ai astfel de sentimente, îi aruncă ea în replică.

– Nu putem întotdeauna alege ceea ce simţim. Dar sunt alte alegeri pe care le putem face. A fost nevoie să te foloseşti de ceea ce simt pentru tine, Hannah?

– Aveam o misiune de îndeplinit. Vocea nu îi mai era la fel de fermă acum pentru că nu putea fi sigură dacă făcuse ceea ce făcuse din motive raţionale sau pentru a-şi satisface propriile nevoi. Am încercat să te descurajez.

– Ştiai că ţin la tine, că te doresc.

– Nu voiam să o faci.

– Minți în continuare.

– Nu. Încercă să se smulgă din strânsoarea lui, dar el o ținu zdravăn. Nu am făcut nimic ca să te atrag. Pe de altă parte, poate că pentru tine e suficient ca o femeie să existe pentru a te atrage. Văzu furia explodând în ochii lui, dar o ignoră. Poate că, refuzând să mă culc cu tine, am devenit mai interesantă. Sunt o mulțime de femei care bucuroase ar împărți patul cu cineva de sânge regal.

– Chiar crezi că, dacă tot ceea ce mi-aș fi dorit ar fi fost să te am la pat, nu ai fi ajuns deja acolo de câteva ori?

– Eu nu ajung nicăieri fără să mă duc singură. Își dădu capul pe spate. Tonul lui fusese prea grav, prea precis, dar Hannah trecuse de punctul în care să îi pese. Dacă ești furios pentru că nu sunt cine credeai tu că sunt, e din cauză că ți-a fost rănit orgoliul.

Restul cuvintelor ei se pierdură o dată cu suflul ei când căzu sub el pe pat. Înainte să apuce să i se împotrivească, se trezi cu brațele țintuite pe lângă corp. Fusese avertizată că era iute la mânie. Ba chiar găsise informații în acest sens în dosarul lui. Dar nimic din ceea ce citise nu era nici pe departe la fel de uluitor ca a-l vedea cu ochii ei în momentele acelea.

– Orgoliul? Scrâșni din dinți cu fața la doar câțiva centimetri de a ei. Deci pentru tine nu însemn în continuare decât ceea ce ai citit sau ți s-a spus despre mine? Îl durea, o, cum îl durea. Simți durerea clocotind în el până nu mai avu încotro și o canalizâ în furie. Nu am să te dezamăgesc atunci.

Hannah dădu din picioare și aproape reuși să îl răstoarne de pe ea. Bennett se mută astfel încât trupul ei să fie prins complet sub al lui. O mână i se opri periculos pe gâtul ei. Îi făcu plăcere să îi simtă pulsul zbătându-se rapid sub degetele lui.

– Asta nu o să demonstreze nimic. Reuși să își elibereze un braț, dar el o prinse de încheietură. Și acolo

îi simţea pulsul, bătând rapid şi neregulat. Nu ai să faci decât să ne înjoseşti pe amândoi.

Nu conta. Ajunsese dincolo de bun şi rău, adevăr şi minciună.

- Era o vreme când te credeam timidă şi delicată. Aceea era o femeie căreia îmi doream să îi ofer doar tandreţe. Faţă de ea simţeam atâta răbdare, atâta dulceaţă. Dar cu tine ne putem lipsi de aceste lucruri, nu-i aşa?

- Bennett, nu face asta.

O spuse încet, ştiind că era deja prea târziu.

- De ce nu? Nesăbuinţa îşi spunea din nou cuvântul, cu forţă, alimentată de trădare. E o noapte a minciunilor şi a pasiunilor.

Hannah se pregăti să lupte, pentru ea însăşi şi pentru el.

- Nu ai să mă violezi.

- Nu. Dar am să te posed.

capitolul 9

Avea să fie o înfruntare între două minți, o luptă pentru control. Cumva îi fu mai ușor lui Hannah să gândească astfel când buzele lui Bennett se apăsară peste ale ei. Nu voia să facă dragoste cu ea, ci să se răzbune, chiar să cucerească. Furia, nu dorința, era ceea ce îi adusese în acest punct. Nu își putea permite să uite acest lucru nici măcar o clipă.

Și totuși sărutul nu fu crud. Fierbinte și apăsat, își plimbă gura peste a ei, mai mult tachinând decât insistând. Mâna de pe gâtul ei nu avea menirea de a amenința, cât mai degrabă de a controla. Degetele aspre îi aminteau de forța mâinilor lui chiar în timp ce o dezmierdau pentru a o excita și a o seduce.

Își impuse să rămână nemișcată și complet moale sub trupul lui, așteptând nu doar o șansă să i se împotrivească, ci o șansă să îl înfrângă.

Însă sângele ei începea deja să fiarbă.

Iar el știu. Era un bărbat care înțelegea pasiuni, dorințe, vulnerabilități și înțelegea cum se alimentau acestea reciproc. Folosise aceste lucruri și în trecut, totul cu cele mai bune intenții, în egală măsură pentru a oferi și a se înfrupta. Acum avea să le folosească pentru a răni la fel de adânc cum fusese rănit.

Femeile îl frustraseră, îl amuzaseră, îl nedumeriseră și îl fascinaseră. Dar nici o femeie nu îl mai rănise înainte de Hannah. Faptul că o făcuse nu dintr-o scăpare de moment, nu încinsă de mânie, ci cu răceală, cu detașare, făcea păcatul ei de neiertat. Pentru prima dată în viață Bennett ținea în brațe o femeie cu unica intenție de a-i provoca durere.

Sau cel puțin așa își spuse.

Era goală pușcă pe sub halat. Își dădu seama de acest lucru înainte să tragă materialul în jos, dezgolindu-i umărul. Descoperi forță în ea. O mai simțise o dată. Dar acum descoperi și moliciunea ei. Ambele îl tulburară, la fel cum, descoperi, o tulbura și pe ea atingerea lui. Când Hannah începu să se zbată, Bennett își schimbă poziția astfel încât halatul ei dezlegat să se deschidă în fața lui.

Hannah știu că nu ar fi fost o idee bună să intre în panică, însă inima ei și propriile dorințe o trădară. În clipa în care Bennett o dezmierdase cu palma peste pielea goală, explozia de plăcere deschisese ușa fricii. Încântării. Pasiunii. Eforturile ei de a se elibera îi făcură să se rostogolească pe pat, înlănțuiți în luptă. În ciuda constituției zvelte și a purtării relaxate, Bennett avea o forță de oțel, iar descoperirea o surprinse și o excită în același timp. Mușchii i se contractau sub cămașă când îi contracara manevrele și o ducea unde voia el. Hannah se trezi prinsă din nou sub el, cu brațele imobilizate de halatul care îi alunecase pe spate.

Cu răsuflarea tăiată, ridică ochii spre el. Era înfrântă, dar nici pe departe pregătită să cedeze. Lumina lunii cădea pieziș pe chipul ei, făcându-i tenul palid ca spuma laptelui și ochii întunecați și scânteietori. Teama din ei se transformase în condamnare. Încălcit și răsfirat în toate părțile, părul ei se întindea pe pat, făcându-l să se gândească la sirene și vrăjitoare.

– Am să te disprețuiesc.

Ceva se sfâșie fără un sunet în el. Inima lui sau poate sufletul lui. Ignoră emoția și se concentră pe nevoia de a o pedepsi pentru că-l făcuse să iubească o iluzie.

Își coborî din nou gura spre a ei, dar ea întoarse capul într-o parte. Un gest mărunt de apărare și încă unul nechibzuit, căci buzele lui găsiră rotunjimea moale și vulnerabilă a gâtului ei. Respirația i se poticni pentru o clipă, apoi expiră din nou într-un geamăt. Bennett o auzi, iar sunetul îi făcu inima să bubuie, descoperind

că gustul ei era la fel de unic şi periculos ca ceea ce simţea faţă de ea.

Voia să o iubească şi să o urască. Simţea nevoia să o aline şi să o pedepsească. Căuta să rănească şi să ofere plăcere. Învăluit de această confuzie, uită de tot ceea ce nu era Hannah.

Asprite de muncă, blânde de la natură, mâinile lui alunecară peste ea. Cu vârful limbii desenă modele, torturându-i şi desfătându-i pielea. O simţi încingându-se sub el, ceea ce păru să intensifice aroma şi moliciunea. Ea se suci sub el, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, mişcările ei agitate nefăcând decât să îi stârnească şi mai mult pe amândoi.

Dintr-odată trupul ei încremeni complet, aproape ca şi cum ar fi încetat să mai respire. Apoi începu să tremure.

Nu fusese niciodată mai conştientă de ea însăşi, mai departe de orice gând raţional. Voia să îşi amintească de ce era cu ea, de ce era greşit pentru amândoi, dar nu putea decât să simtă. Argumentele raţionale nu mai contau, consecinţele erau uitate. Dorea. Îl dorea. Binele şi răul erau de domeniul raţiunii.

Când el îşi mută din nou gura peste a ei, o găsi aşteptând. Nu descoperi nici supunere, nici panică, ci pasiunea pe care şi-o înfrânase cu atâta severitate aproape toată viaţa. Pentru el şi-o dezlănţuise şi îi trecu prin minte, pentru o clipă, că nu avea să mai reuşească niciodată să şi-o ascundă pe deplin.

Nerăbdare. Disperare. Împreună se rostogoliră din nou pe pat, dar într-un cu totul alt gen de luptă. Halatul ei se pierdu pe undeva, iar braţele ei se eliberară şi îl capturară. Dintr-un gest care ar fi putut să îi spună totul, îl înlănţui de ea.

Rămâi cu mine. Iubeşte-mă. Înţelege-mă.

Apoi chiar şi aceste gânduri se pierdură într-un torent de fierbinţeală care îi făcu pe amândoi să gâfâie.

Cândva, înainte, ghicise că în ea clocotea un vulcan. Acum, când erupse în jurul lui, fu zgâlţâit de forţa

şi violenţa întunecată a acelui foc. Briza care făcea să fâlfâie draperiile era răcoroasă şi calmă. În centrul patului ardea o vâlvătaie pe care o înteţeau amândoi.

Înnebunită să simtă cât mai mult din el, Hannah îi descheie cămaşa, împrăştiind nasturii pe saltea şi podea. Când izbucni un râs, fu un hohot grav şi senzual, aşa cum i-l auzise şi înainte, dar acum răsuna în el şi o notă de ceva ce aducea a triumf. Apoi oftă când îşi trecu mâinile peste pieptul lui. Îl sărută fierbinte şi lacom când pielea ei dezgolită întâlni pielea lui dezgolită.

Ceva se rupse în el. Ca amant fusese întotdeauna abil, atent, afectuos. Iubirea nu fusese niciodată un joc pentru el, nici nu fusese o competiţie. Se născuse întotdeauna din afecţiune, fusese o împlinire firească a nevoilor.

Dar nu mai simţise niciodată o nevoie ca aceasta.

Uită de tandreţe la fel de complet cum uită de răzbunare când îşi înfipse mâinile în părul ei şi o trase spre el. Dinţii lui o muşcară mărunt de buza de jos, stârnindu-i scântei ameţitoare de plăcere care îi inundară tot corpul. Apoi începu să se mişte rapid, lăsându-i buzele nesatisfăcute, în timp ce săruturile lui îi torturau şi îmblânzeau fiecare părticică din corp la care ajungeau.

Hannah simţi panică din nou, însă atât de strâns împletită cu înfiorare încât nu reuşi să le recunoască pe nici una dintre ele. Speriată, excitată, încercă să îl tragă înapoi spre ea când el, cu o bruscheţe care îi tăie răsuflarea, o împinse pe culmile plăcerii şi dincolo de ele. Trupul ei se contractă, aproape ca o reacţie de apărare, apoi fu năpădit de un val de fierbinţeală care îi încinse sângele. Climaxul o izbi ca o cascadă, făcând-o să îi strige numele şi să înţeleagă că nimeni altcineva nu avea să o mai poată duce vreodată în acel punct în afară de el.

Era slăbită şi tremura înfiorată. Mâinile care se încleştaseră pe aşternuturile de pat erau acum moi. Timp de o clipă începu să plutească. Apoi el îi înteţi din nou flăcările.

Era exact ceea ce-şi dorise pentru ea, de la ea. Pielea ei era umedă şi catifelată sub mâinile lui. Muşchii ei redeveniră supli când începu să se mişte din nou în ritm cu el. În lumina lunii îi văzu chipul îmbătat de pasiune, inundat de plăcere. Închizându-şi palmele peste şoldurile ei, începu să urce pe trupul ei cu un şir de săruturi leneşe. Şi simţi momentul în care îşi recăpătă forţa.

Încă tremurând, cu respiraţia încă întretăiată, Hannah îi trase în jos pantalonii. Îl testase, îl gustase, iar acum îşi dorea mai mult. Îşi dorea totul. În timp ce ea îi smulse hainele, el îşi trecu uşor buricele degetelor peste interiorul coapselor ei, încetinind-o în ceea ce făcea, stârnind-o insuportabil. O privi deschizând larg ochii în faţa şocului produs de cel de-al doilea orgasm şi îi văzu trupul arcuindu-se în sus şi întinzându-se să capteze acea energie. Apoi, chiar în clipa în care muşchii ei se înmuiară, gura lui o captură din nou pe a ei, împingând-o mai departe pe următorul drum.

Bennett era ca un drog. Îşi simţi braţele plumbuite când încercă să le ridice spre el. Era ameţită de torentul de senzaţii. Parfumul greu al pasiunii îi învăluia pe amândoi, făcându-le pielea alunecoasă şi fierbinte. Îşi auzi propria răsuflare scăpându-i din piept în suspine şi gemete în timp ce se chinui să se concentreze pe chipul lui.

Ochii lui Bennett erau întunecaţi, ca ai unei feline înainte de a ataca. Îşi aminti cum arătase în şaua armăsarului, cutezător, periculos. Se cutremură, o singură dată, apoi se dădu bătută. Cu ochii larg deschişi şi inima nerăbdătoare, îl strânse în braţe.

Se deschise pentru el. Iar el o umplu.

Se prinseră într-un vârtej brutal şi rapid. Înlănţuiţi, goniră împreună. Fără a încetini, se năpustiră împreună, orbeşte, în neant.

Tăcerea păru să se prelungească la nesfârşit. Hannah se cuibări în ea şi aşteptă ca Bennett să o părăsească. Deşi mintea ei nu era calmă încă, o parte din raţiune

revenise. La adăpostul întunericului se simţea în stare să recunoască în sinea ei că nu avea să mai fie niciodată aceeaşi. Bennett străpunsese acea poleială lustruită cu atâta grijă şi o cucerise pe femeia care se ascundea în ea, femeia pe care o ura. Nu îi putea spune că îl iubea, că deja purtase doliu pentru că pierduse ceea ce nu avusese niciodată cu adevărat şi că avea să îşi petreacă restul vieţii tânjind după acel lucru.

Bennett şi-ar fi dorit să se apropie de ea, să o strângă în braţe şi să-i dezmierde părul în lumina lunii. Nu avea să mai poată să o atingă vreodată. Se înfruptase din ea mânat de mânie, aşa cum visase cândva să o facă mânat de tandreţe. Vinovăţia pe care o simţea era reală şi apăsătoare şi nu se risipi nici când îşi aminti cum fusese trădat.

Femeia de care se îndrăgostise nu exista. Fusese o minciună chiar mai mult decât o iluzie. Acum făcuse ceea ce până atunci evitase cu înverşunare, chiar şi în cele mai nebuneşti momente ale lui. Făcuse dragoste cu o străină. Şi, Dumnezeule îndurător, se îndrăgostise la fel de profund şi de ea.

O rănise? Ar fi vrut să o întrebe, dar se abţinu. Nu îşi putea permite să simtă remuşcări, altfel avea să sfârşească prin a pica de prost şi în faţa acestei noi Hannah. Mândria venea din urma onoarei. Cum onoarea şi-o sacrificase mâniei şi durerii, avea de gând să ţină cu dinţii de mândrie.

Ridicându-se, îşi trecu o mână prin păr. Cum ar fi putut să o iubească dacă nici măcar nu o cunoştea? Cum putea să o iubească încă pe femeia care ştia acum că nu existase niciodată?

Se îmbrăcă în tăcere, în timp ce Hannah rămase pe pat neclintită ca o piatră.

– Acum se pare că ne-am folosit unul de celălalt, murmură el.

Ea deschise ochii atunci. Şi nu erau lacrimi în ei. Slavă Domnului că încă avea forţa necesară să nu plângă.

Bennett era în picioare lângă pat, gol de la brâu în sus, mototolind în mână cămaşa distrusă.

– Putem să considerăm că suntem chit.

– Putem?

Degetele lui se albiră încleştându-se pe cămaşă. Aproape făcu un pas spre ea, dar apoi îşi impuse să îi întoarcă spatele şi să o lase în pace.

Hannah rămase întinsă în pat şi ascultă tăcerea până în zori.

– Ai întrebări, începu Armand, stând în faţa fiului său mezin. Lumina dimineţii se revărsa din abundenţă prin ferestrele deschise, dezvăluind cât se poate de clar semnele unei nopţi nedormite pe chipurile ambilor bărbaţi. Aş prefera dacă ai aştepta să mi le pui doar după ce termin.

Fusese pregătit să tune şi să fulgere. Însă liniile de oboseală şi stres îl făceau brusc pe tatăl lui să pară bătrân şi mult prea vulnerabil.

Din nou, se lăsă călăuzit mai mult de iubire decât de simţul datoriei.

– În regulă.

Pentru că avea nevoie, Bennett îşi turnă cafea şi nu adăugă nimic în ea.

– Vrei să stai jos?

– Nu.

Privirea lui Armand deveni tăioasă la auzul acelui ton. Apoi se lăsă şi el înduplecat de iubire.

– Eu am să stau. Odată aşezat, îşi puse deoparte cafeaua neatinsă. Acum doi ani mă aflam în biroul acesta cu Reeve şi Malori. Eraţi şi tu şi Alexander de faţă. Ţii minte?

Bennett porni agitat spre fereastră şi aruncă o privire afară.

– Da. Am discutat despre Deboque şi despre ce am fi putut şi ce ar fi trebuit să facem.

– Atunci ţii minte că Reeve se gândea încă de atunci la un agent pe care să îl infiltreze în organizaţie.

– Ţin minte şi că s-a luat decizia ca numele agentului să îmi fie ascuns şi mie şi lui Alex. Urma de resentiment pe care o simţise atunci se transformase în amărăciune reală într-o singură noapte. Şi că Malori nu era complet mulţumit de alegerea lui Reeve.

– Malori a fost dintotdeauna unul dintre cei mai de încredere membri ai personalului de securitate din Cordina. Dar el e de modă veche. Armand nu simţi nevoia să adauge că avusese şi el personal anumite îndoieli. Îl îngrijora gândul de a folosi o femeie.

Bennett dădu pe gât jumătate din cafea.

– Am considerat atunci, aşa cum consider şi acum, că Alexander şi cu mine aveam dreptul să fim ţinuţi la curent cu ceea ce se petrecea. Mai mult, noi toţi aveam dreptul să ştim că femeia pe care am acceptat-o ca prietenă era de fapt agent SIS.

– Am considerat atunci, aşa cum consider şi acum – din vocea lui Armand, deşi calmă, răzbătea tonul tăios al autorităţii – că nici unul din voi nu avea nevoie să ştie. Dacă eu m-aş fi îmbolnăvit, Alex, firește, ar fi fost informat. Însă...

– Crezi că, din cauză că nu voi ajunge niciodată pe tron, Cordina e mai puţin importantă pentru mine? Bennett se întoarse fulgerător spre tatăl lui. Furia de pe chipul lui era letală. Toată viaţa mea am jucat rolul mezinului. Alex s-a născut să îţi urmeze la tronul Cordinei. A fost modelat pentru acest rol, exact aşa cum va fi şi fiul lui. Crezi că din cauza asta mi-a păsat mai puţin, am iubit mai puţin sau aş fi oferit mai puţin?

Armand nu spuse nimic pentru o clipă, ştiind că trebuia să îşi aleagă atent cuvintele, chiar dacă veneau din inimă.

– Bennett, te-am privit transformându-te din copil în bărbat şi am aşteptat din partea ta un semn, un indiciu că te deranjează poziţia ta. Ai fost uneori nestăpânit, întotdeauna nesocotit şi prea adesea indiscret, dar nu am văzut niciodată în tine nimic altceva decât iubire şi devotament faţă de ţara ta şi familia ta.

– Cum se face însă că atunci când a apărut ceva care le punea în pericol pe amândouă, ai ales să îți ascunzi planurile de mine?

Armand simți o durere de cap pulsându-i surd în spatele tâmplei. Închise ochii pentru o clipă, dar nu ridică o mână pentru a și-o alina.

– Acum doi ani Lady Hannah Rothchild a fost aleasă dintr-o jumătate de duzină de agenți operativi extrem de bine pregătiți pentru a se infiltra în organizația lui Deboque și a o distruge. Eram conștienți de pe atunci, și la fel și ea, ce riscuri presupunea această operație și de cât timp și de câtă abilitate avea să fie nevoie pentru a reuși.

– De ce tocmai ea?

Bennett descoperi că nu voia să gândească mai departe de acea întrebare pentru moment. Era un răspuns de care avea nevoie înainte să poată să le gestioneze pe restul.

– Reeve a considerat că talentele lui Hannah se potriveau mai bine decât ale oricui altcuiva pentru această operație. Avea deja zece ani de când lucra în cadrul SIS.

– Zece ani? Bennett începu să se plimbe din nou prin încăpere, încercând să proceseze informația. Cum e posibil? E atât de tânără.

– Face parte din a doua generație de agenți, spuse Armand blând. Tatăl ei a pregătit-o personal cât era încă în școală. Lordul Rothchild, deși e pe jumătate retras din activitate acum, e unul dintre cei mai apreciați agenți ai SIS. A contribuit într-o oarecare măsură și la pregătirea lui Reeve de la începuturile carierei acestuia, ceea ce a fost un alt motiv pentru care Reeve a preferat-o pe Hannah pentru misiunea asta.

– Zece ani, repetă Bennett.

Câte roluri jucase? Câte minciuni spusese?

– Aparent are o înclinație naturală spre genul acesta de muncă. Îl văzu pe Bennett scrâșnind din fălci, dar continuă. După ce am citit raportul lui Reeve despre

ea, am fost nevoit să îi dau dreptate că era cea mai bună alegere pentru ceea ce intenționam să facem.

– Deboque se folosește frecvent de femei, murmură Bennett.

– Consideră că pot fi mai viclene și chiar mai crude decât bărbații. Armand își aminti de Janet Smithers și de glonțul care fusese extras din carnea fiului său. Preferințele lui se îndreaptă spre un gen anume – femei discrete, manierate, provenind din familii fără pată.

– Hannah.

– Da. Anume aceste calități ale ei au înclinat balanța în favoarea ei. Cu ajutorul SIS i s-a creat un istoric bogat. Cu faptele care i-au fost atribuite, a reușit să se strecoare în compania lui Deboque. În doi ani, a avansat de la postul de curier până în vârful organizației.

– În vârf? Teama se făcu simțită atunci, ca un gust amar în fundul gâtului. Ce vrei să spui?

– S-a întâlnit cu Deboque în persoană și, reușind să îl discrediteze pe unul dintre locotenenții lui, a ajuns acum să ocupe personal acel rang. Reeve îi-a explicat că, din câte știe Deboque, Hannah se află în palat pentru a servi intereselor lui.

Amărăciunea se dovedi mai ușor de suportat decât teama. Se concentră asupra ei.

– Își joacă rolul foarte convingător.

– Un agent în poziția ei trebuie să își joace rolul convingător, altfel își pierde viața. Știi din proprie experiență că Deboque nu ezită să ucidă. Numele ei și operația în sine au fost păstrate strict secrete nu pentru a te proteja pe tine sau restul familiei, Bennett, ci pentru a o proteja pe ea.

Bennett își puse jos ceașca și se opri din plimbarea agitată.

– În ce sens?

– Alți trei agenți au fost uciși încercând să facă exact ceea ce încearcă și aproape a reușit Hannah să facă. Ultimul a fost măcelărit. Îl privi pe Bennett pălind. Și-ar fi scutit fiul de această suferință, ca tată. Acum, ca prinț,

nu își putea permite să îl scutească de nimic. Aducând-o aici în felul acesta și lăsându-te pe tine și pe voi toți să credeți ceea ce voia Deboque să credeți, i-am asigurat lui Hannah singura protecție pe care eram capabili să i-o oferim. Dacă va fi descoperită, nici măcar SIS nu o va putea proteja. Acum că știi tot ceea ce știi, riscurile ei sunt mai mari ca niciodată.

Fără un cuvânt, Bennett traversă încăperea pentru a se așeza în fața tatălui său. Deși în sufletul lui furtuna creștea rapid în intensitate, chipul îi era calm.

– Sunt îndrăgostit de ea.

– Da. Armand se lăsă pe spate. Mi-era teamă că ești.

– Nu am să stau deoparte și să îl privesc pe Deboque rănind o altă persoană pe care o iubesc.

– Bennett, se întâmplă adesea, mult prea adesea, să nu putem permite sentimentelor noastre să ne influențeze acțiunile.

– Valabil pentru tine. Vocea lui Bennett rămăsese calmă, dar devenise puțin mai rece. Poate și pentru Alex, dar nu și pentru mine. Prefer să îl omor personal.

Armand simți un fior de teamă și o tresărire de mândrie și le stăpâni pe amândouă.

– Dacă intervii în orice fel asupra operației în momentul de față, s-ar putea să devii răspunzător de moartea lui Hannah, nu a lui Deboque.

Împins la capătul răbdării, Bennett se aplecă în față.

– Înțelegi că sunt îndrăgostit de ea? Dacă ai fi în locul meu, ai fi în stare să nu faci nimic?

Armand studie chipul fiului său și își aduse aminte de singura femeie pe care o iubise vreodată.

– Îți pot spune doar că aș face orice ar fi necesar pentru a o proteja. Chiar dacă asta ar însemna să nu fac nimic. Se ridică și se duse la masa de scris. Citește astea. Luă un mic teanc de dosare marcate cu ștampilă de cea mai înaltă confidențialitate. Conțin informații despre trecutul lui Hannah, câteva dintre propriile ei rapoarte privind anumite misiuni și, cel mai recent, progresul înregistrat în privința lui Deboque. Am să te las singur

ca să le poți citi aici. Documentele astea nu au voie să părăsească încăperea.

Bennett se ridică să ia documentele.

– Ea unde e acum?

Sperase că acea întrebare nu avea să fie pusă.

– A primit un mesaj la primele ore ale dimineții. S-a dus la Deboque.

Trebuia să gestioneze situația cu extrem de multă prudență. Hannah stătea așezată cu mâinile prinse în poală în elegantul salon al vilei închiriate a lui Deboque. Deși întâlnirea era pe uscat de data aceasta, știa că dacă fusese deconspirată, era la fel de singură aici cum fusese și pe iaht.

Dacă Deboque bănuia câtuși de puțin ce rol jucase în evenimentele din seara precedentă, gâtul avea să-i fie retezat înainte să apuce să nege ceva. Era un risc pe care și-l asuma fiecare agent, își aminti singură. Pentru a se testa, luă micul vas de porțelan de pe masa din fața ei și turnă cafea. Mâna îi era fermă. Era absolut obligatoriu ca mintea ei să rămână ageră și concentrată pe misiune.

Toate celelalte gânduri din mintea ei se îndreptau spre Bennett.

– Lady Hannah. Deboque intră în salon și închise ușile duble în urma lui. Ce încântare să te revăd!

Hannah adăugă cu grijă o picătură de lapte pentru cafea.

– Mesajul pe care l-am primit azi-dimineață nu prea îmi dădea de ales.

– Ah, am fost brutal. Se apropie de ea, luându-i mâna și trecându-și fin buzele peste ea. Îmi cer scuze. Evenimentele de ieri seară mi-au provocat o oarecare supărare.

– Și mie. Își retrase mâna. Instinctul îi spuse că a se preface iritată ar fi fost cea mai înțeleaptă abordare. Stau și mă întreb dacă am ales corect.

Deboque alese scaunul de lângă al ei, apoi, fără a se grăbi, își alese o țigară dintr-o tabacheră de cristal. Azi purta smaralde.

– Adică?

– Cu doar câteva luni în urmă m-am văzut nevoită să rezolv dezastrul cauzat de un altul dintre angajații dumneavoastră. Sorbi din cafea. Era fierbinte și turcească. Noaptea trecută, un altul a fost cât pe ce să distrugă toată munca minuțioasă pe care am depus-o în privința familiei Bisset.

– Îmi dai voie să îți amintesc, *mademoiselle*, că ți s-a recomandat să nu te bagi?

– Dați-mi voie să vă amintesc, *monsieur*, că nu am ajuns în poziția actuală neglijând să veghez asupra propriilor interese. Dacă nu l-aș fi urmărit pe Bennett, se prea poate ca dumneavoastră și cu mine să ne fi aflat acum într-un spațiu mai puțin agreabil.

Deboque suflă fumul.

– Explică-te.

– Bennett era cam plictisit de piesă și s-a gândit să aștepte în cabina actriței americane până la lăsarea cortinei. Pentru că știam că se plănuiește ceva, am decis că e mai bine să stau pe aproape. Când s-au stins luminile, am fost nevoită să decid dacă să mă întorc sau să rămân în preajma lui Bennett. Dacă m-aș fi întors, *monsieur*, se prea poate ca prințul să fi fost într-adevăr mort în momentul de față.

– Și pentru asta îți dorești recunoștința mea?

– Poate că el ar fi fost mort, repetă Hannah, dar un membru al organizației dumneavoastră s-ar fi aflat acum în arestul poliției. Vă torn niște cafea?

– *Merci.*

Aștepta răbdător până când Hannah umplu o a doua ceașcă. Când Deboque aprobă cu un semn din cap, Hannah adăugă lapte.

Apoi se lăsă din nou pe spate și își împleti degetele fără inele.

– MacGee şi gărzile veneau deja încolo. Eu l-am observat pe omul dumneavoastră. Se schimonosi într-o expresie de dezgust. Rătăcea buimac cu o lanternă. Am reuşit să îi distrag atenţia lui Bennett făcând pe femeia isterică, dar idiotul nu a profitat de ocazie ca să se facă dispărut. Luminile s-au reaprins. Bennett l-a văzut şi i-a văzut arma. Ar trebui să vă simţiţi flatat că, de când aţi fost eliberat, prinţul a început să poarte peste tot un pistol de calibru mic. L-a folosit şi, din motive personale, sunt recunoscătoare că l-a folosit bine. Morţii nu pot dezvălui nume. Forţând nota, se ridică în picioare. Vă întreb acum, avea omul dumneavoastră ordine să ucidă un membru al familiei Bisset? Aveţi sau nu încredere în mine să execut contractul?

Spune-o! încercă să-i poruncească în sinea ei. Spune-o cu voce tare, spune-o clar, ca să putem termina odată.

Fumul se ridică în spirală spre tavan când Deboque scutură ţigara într-o scrumieră.

– Te rog, draga mea, fii calmă. Se prea poate ca bărbatul la care te referi să fi primit ordine de a acţiona din iniţiativă proprie, dar nu a fost însărcinat cu ceva anume. Am încredere în tine, desigur.

– Am căzut de acord. Voi lichida familia Bisset în schimbul a cinci milioane de dolari.

Deboque zâmbi asemenea unui unchi generos.

– Am căzut de acord că dacă ar fi să se întâmple aşa ceva, ar exista o oarecare retribuţie.

– M-am săturat de ascuns după degete. Ca pentru a o demonstra, Hannah îşi luă poşeta. Dacă refuzaţi să discutaţi deschis, dacă refuzaţi să respectaţi înţelegerea noastră, nu am nici un motiv să merg mai departe cu asta.

– Stai jos. Ordinul răsună tăios şi clar când Hannah porni spre uşă. Ea se opri, se răsuci pe călcâie, dar nu se întoarse. Îţi uiţi locul. Nimeni dintre cei care lucrează pentru mine nu pleacă până nu decid eu.

Hannah ştia că dincolo de uşă aşteptau cel mai probabil bărbaţi pregătiţi să o reţină sau să o lichideze după

bunul plac al lui Deboque. Își asumă riscul că avea să îi respecte îndrăzneala.

– Atunci poate că e mai bine să îmi găsesc altundeva de lucru. Nu sunt obișnuită să joc doar cu jumătate de pachet de cărți.

– Ține minte că pachetul se află la mine. Îți mai spun o dată, stai jos.

De data aceasta Hannah se supuse. Lăsă iritarea să iasă la suprafață, însă doar atât cât să-i dea impresia lui Deboque că se controla.

– Prea bine.

– Spune-mi care a fost reacția familiei Bisset în dimineața aceasta.

– Una plină de demnitate, firește. Se prefăcu amuzată. Bennett e încântat de el însuși. Armand e îngrijorat. Eve își va petrece toată ziua în pat. Gabriella îi ține companie. MacGee discută între patru ochi cu Malori – cunoașteți numele?

– Da.

– Eu presupun că încearcă să-și dea seama ce scop a avut tevatura de noaptea trecută. Omul dumneavoastră a făcut o treabă excelentă sabotând circuitul principal de alimentare, deși cred că explozibilul a fost cam exagerat. Ridică din umeri, ca și cum ar fi fost un exces de zel. În orice caz, restul serii s-au folosit de sursele auxiliare, iar azi-dimineață le-a sosit la Centru o echipă pentru reparații. Impresia cu care au rămas e că aruncarea în aer a circuitului a avut rolul de a-i permite asasinului să se strecoare în Loja Regală.

– O presupunere firească, spuse Deboque, întorcându-se la cafeaua lui. Și exact ceea ce sperase să obțină. Deși o astfel de manevră ar fi fost ineficientă și inelegantă. Și tu, draga mea? Cum rezişti după ce ai fost martoră la o crimă?

– Am ales să mă arăt șocată și slăbită de ceea ce s-a petrecut. Dar curajoasă, firește. Noi britanicii așa suntem, știți.

- E o calitate pe care am admirat-o întotdeauna. Îi zâmbi din nou. Trebuie să te felicit în privința desăvârșirii talentului tău. Arăți ca și cum nu ai fi închis un ochi toată noaptea.

Era o greșeală să își amintească, să se gândească chiar și o clipă la Bennett.

- Am băut destulă cafea cât să mă țină trează până în zori, spuse ea pe un ton relaxat, în timp ce stomacul i se strânse în noduri. În momentul de față se crede că am ieșit la o plimbare să îmi limpezesc gândurile. Pentru a-i distrage atenția, adăugă ultimul detaliu din ceea ce discutaseră ea și Reeve. Știați că întreaga familie regală se va strânge la palat cu ocazia Balului de Crăciun?

- Așa e tradiția.

- Având în vedere că starea lui Eve e puțin delicată, prințesa Gabriella își va aduce familia pentru o ședere de câteva zile pe durata pregătirilor. Familia MacGee va împărți aceeași aripă cu Alexander și Eve pentru a putea fi aproape de copii.

- Interesant.

- Și convenabil. Voi avea nevoie de toate cele necesare pentru trei explozivi plastici.

Deboque se mulțumi să dea din cap.

- Prințul mezin nu locuiește în aceeași aripă.

- Prințul mezin va fi rănit mortal încercând să își salveze restul familiei. Lăsați asta în seama mea. Aveți doar grijă să pregătiți cele cinci milioane.

Se ridică din nou, apoi înclină capul ca și cum ar fi așteptat permisiunea lui să plece. Deboque se ridică și el și o surprinse luându-i ambele mâini.

- Mă gândisem ca la un moment dat, după sărbători, să îmi iau o vacanță lungă. Simt nevoia să ies în larg, să stau la soare. Vacanțele pot fi foarte plictisitoare fără companie.

Hannah își simți stomacul întorcându-se pe dos. Se rugă ca revulsia să nu îi apară și pe chip, nici măcar pentru o clipă.

– Mi-a plăcut dintotdeauna soarele. Nu se împotrivi când Deboque veni mai aproape, dar zâmbi. Aveţi reputaţia că vă descotorosiţi de femei la fel de uşor cum le colecţionaţi.

– Când mă plictisesc. Îşi închise o palmă în jurul gâtului ei. Degetele îi erau delicate, fine şi în continuare o duceau cu gândul la păianjeni. Ceva îmi spune că tu nu o vei face. Nu mă atrage frumuseţea fizică, ci inteligenţa şi ambiţiile. Împreună cred că ne-am putea simţi foarte bine.

Dacă buzele lui aveau să le atingă pe ale ei, avea să vomite. Ştiind acest lucru, Hannah îşi dădu capul pe spate doar doi centimetri.

– Poate – după ce rezolvăm afacerile.

Degetele închise pe gâtul ei se încleştară mai strâns, apoi îi dădură drumul. Urmele lăsate de acestea aveau să rămână vizibile timp de minute bune.

– Eşti o femeie prudentă, Hannah.

– Suficient de prudentă să vreau cele cinci milioane înainte de a ajunge în patul dumneavoastră. Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă întorc înainte să stârnesc bănuieli.

– Firește.

Porni spre uşă.

– Voi avea nevoie de materiale până cel târziu la sfârşitul săptămânii.

– Aşteaptă-te la un cadou de Crăciun de la mătuşa ta din Brighton.

Dând din cap, Hannah ieşi cu pas uşor pe uşă.

Deboque se aşeză la loc şi decise că se ataşase destul de tare de ea. Păcat că trebuia să moară.

capitolul 10

După-amiaza era deja la jumătate când se duse Bennett să o caute. Citise până la ultimul cuvânt conținutul dosarelor pe care i le dăduse Armand. Deși unele îl fascinaseră, altele îl înspăimântaseră, iar altele îl înfuriaseră, tot nu era sigur că știa cine era Hannah.

Acum făcea și el parte din minciună, își spuse Bennett în gând, urcând spre apartamentul lui Eve. Nimic din ceea ce citise, nimic din ceea ce i se spusese nu îi putea fi împărtășit fratelui său. Nu le putea oferi alinare nici surorii lui, nici lui Eve împărtășindu-le faptul că toate manevrele lui Deboque erau ținute sub observație. Nu avea încotro, așa cum începea să înțeleagă că nici Hannah nu avusese, ci trebuia să facă jocul până la capăt. Prin urmare se duse să o caute, știind că ar fi trebuit demult să discute calm.

Le găsi pe Eve și Gabriella așezate împreună la o masă cu teancuri întregi de liste și un ceainic plin.

– Bennett. Gabriella îi întinse o mână. Exact la țanc. Avem nevoie de perspectiva unui bărbat în privința Balului de Crăciun.

– Aveți grijă să fie vin suficient. Se aplecă să o sărute pe obraji. Deși Gabriella îi zâmbise, Bennett recunoscuse semnele îngrijorării, la fel cum le văzu acum și la Eve. Hannah nu e cu voi?

– Nu. Eve puse creionul jos și ridică fața spre Bennett să i-o sărute. I-am spus că azi vreau să se odihnească. Noaptea trecută... Își încleștă degetele pe ale lui. Noaptea trecută trebuie că a fost înfiorătoare pentru ea. Și pentru tine.

El ridică din umeri, amintindu-și cât se poate de limpede cum o lăsase – ghemuită și cufundată în tăcere pe pat.

– Nu a fost o seară plicticoasă, în orice caz.

– Nu glumi, Ben. Ai fi putut sfârşi ucis. Nu mă pot gândi decât la faptul că e a doua oară când se întâmplă în teatru. A doua oară când una dintre piesele mele...

Păstrând mâna lui Eve într-a lui, Bennetr se lăsă pe vine.

– Nu am fost rănit şi nu vreau să dai frâu liber imaginaţiei tale bogate. Mi-ar displăcea profund dacă nepotul meu s-ar naşte cu riduri de îngrijorare. Unde e Marissa?

– Trage un pui de somn.

Bennett o şterse apăsat cu degetul mare pe sub ochi.

– La fel ar trebui să faci şi tu.

Iritarea luă locul îngrijorării, după cum şi sperase.

– Acum parcă ai fi Alex.

– Doamne fereşte. El unde e, dacă tot veni vorba?

– La şedinţe. Îşi trecu agitată degetele peste hârtii. Cu asta e ocupat cea mai mare parte din zi. Totul a fost mutat în birourile lui de aici pentru că... pentru că aşa preferă brigada de securitate.

– Atunci ar trebui să te relaxezi. Îi acoperi mâna cu a lui. Ar trebui să fi constat până acum că noi, cei din familia Bisset, suntem indestructibili. Măcar ai putea să te bucuri că e ocupat o vreme, altfel ar sta aici pe capul tău.

Ea reuşi să zâmbească.

– Ai dreptate.

Ridicându-se, Bennett îi rânji Gabriellei.

– Presupun că ne putem baza pe tine să o ţii în frâu – deşi nici tu nu arăţi grozav.

– Noblețea e nelipsită oriunde te afli şi tu.

– Nu la asta sunt buni fraţii? Ar fi vrut să le strângă pe amândouă în braţe şi să le spună că nimeni şi nimic nu avea să le mai rănească vreodată. În schimb o trase pe sora lui de păr. Acum vă las să vă întoarceţi la munca voastră care, sunt convins, e fascinantă.

Abia ajunsese în capul scărilor când se trezi cu Gabriella lângă el.

– Ben.

Se întoarse şi, deşi era pregătit să îi ofere un zâmbet, expresia ei îl făcu să se răzgândească.

Gabriella aruncă o privire peste umăr pentru a se asigura că erau suficient de departe de biroul lui Eve, apoi îşi puse o mână peste a lui pe balustradă.

– Reeve îmi spune prea puţine legat de anumite subiecte. O urmă de mânie apăru în ochii ei, apoi fu alungată. Asta e ceva ce trebuie să tolerez. Dar cu atât mai mult cu cât am pierdut odată tot ce aveam, am instincte foarte agere când e vorba de familia mea.

– Ştiu că eşti îngrijorată, începu el. Toţi suntem.

– E mai mult de atât, deşi totul ţine de Deboque şi de obsesia lui de a ne distruge. Încă mai visez noaptea, chiar şi după atâţia ani.

Îşi amintea cabana şi întunericul şi teama.

– Brie. Îşi puse o mână pe obrazul ei. Nu o să ţi se mai întâmple niciodată aşa ceva.

Ea îşi închise fin degetele în jurul încheieturii lui.

– Şi ţin minte când te-am văzut împuşcat şi sângerând pe podeaua terasei. Ţin minte cum am stat în spital în timp ce Eve se zbătea între viaţă şi moarte. Deboque. Chipul îi era foarte palid, însă din el răzbătea o forţă care se regăsea şi în mâna aşezată peste a lui. Totul a fost opera lui Deboque. Şi încă nu a terminat.

– Va termina. Ceva periculos se strecură în vocea lui şi în ochii lui. Asta îţi promit.

– Te rog să fii prudent, Bennett.

El zâmbi, risipind acea expresie.

– Cum aş putea să nu fiu când sunt sufocat de o duzină de gărzi?

– Foarte prudent, repetă ea. E prima oară când aud că ai luat un pistol cu tine la teatru.

Ştia că era o minciună. Nu avea nevoie să o audă spunând-o, era de-ajuns să o privească în ochi. Ştia, dar nu înţelegea. Şi, pentru că era Gabriella, nu avea să se dea bătută până nu reuşea.

– Lasă asta deocamdată.

– Aşa mi-a spus şi Reeve, replică ea cu un gest de iritare. E vorba de familia mea. Cum aş putea să o fac?

– Ştiu doar că se va termina în curând. Până atunci, trebuie să facem front comun. Se iau măsuri în privinţa asta, Brie. Agaţă-te de asta.

– Până acum aşa am făcut. Ştia că ar fi fost nedrept să insiste, aşa că îi dădu drumul. Te rog să îmi promiţi că nu ai să faci nimic nechibzuit.

– De unde m-am ales cu reputaţia asta?

– Ben, te rog.

– În regulă, îţi promit. O sărută din nou. Te ador, chiar dacă l-ai adus pe Dorian pe lume ca să mă năpăstuiască pe mine. O bătu scurt pe mână înainte de a începe să coboare scările. *A bientôt.*

Ea îl privi plecând, însă nu reuşi să se scuture de îngrijorare.

– *A bientôt.*

Hannah nu se afla în apartamentul ei. Bennett se lovi din nou de frustrare când intră şi găsi camerele goale. Plecase din nou? se întrebă. Oare chiar în clipa aceea îşi punea viaţa în pericol pentru a-i proteja familia?

Detesta acest gând. Ideea că Hannah îşi risca viaţa, că îl apăra fizic cu propriul corp, aşa cum o făcuse cu o seară în urmă, era imposibil de acceptat. Indiferent că era vorba de familie, prieteni sau ţară, rolul lui era de a proteja. Cum ar fi putut să facă mai puţin pentru femeia pe care o iubea?

Rătăcind prin camerele ei, se duse la măsuţa ei de toaletă. Găsi pe ea o cutiuţă emailată cu un păun pe capac. Îşi trecu un deget peste ea, întrebându-se de unde o avea. Fusese un dar? De la cine? O cumpărase din vreo prăvălioară din Londra? Simţea nevoia să ştie chiar şi aceste detalii irelevante despre ea. Nu putea să înţeleagă că pentru a rezolva conflictul din sentimentele lui avea nevoie să o cunoască pe femeia căreia i le oferise?

Ridică privirea şi văzu reflectat în oglindă patul în care se luptaseră şi se iubiseră cu o noapte în urmă.

Dacă stătea perfect nemişcat, aproape că putea simţi în aer ecourile pasiunii şi ale explorării. Avea să îl urască pentru ceea ce făcuse? Chiar dacă amorul fusese la fel de intens şi năucitor pentru ea ca şi pentru el, avea să îl ierte pentru că o forţase să-şi lase barierele deoparte?

Fusese aspru. Bennett coborî privirea spre mâinile lui, întorcându-le cu palmele în sus şi răsfirându-şi degetele. Şi nu îi păsase. Toată viaţa se străduise din răsputeri să nu îi facă niciodată rău unei femei. Acum, când o găsise pe singura femeie care conta, o făcuse intenţionat.

Ducându-se la fereastră îşi aruncă privirea afară şi încercă să îşi lămurească sentimentele. Era încă furios pe ea. Indiferent ce i-ar fi spus raţiunea, inima lui era încă rănită de înşelăciune. Mai mult, nu reuşea să se scuture de impresia că se îndrăgostise de două femei şi nu putea avea încredere în nici una din ele.

Apoi o văzu în grădina de sub fereastră.

Avea nevoie de puţin timp, îşi spuse Hannah. Doar o oră să îşi limpezească gândurile şi să îşi calmeze neliniştea. Ştia că gestionase situaţia cu Deboque în cel mai abil mod posibil în dimineaţa aceea. Dacă nu se întâmpla nimic rău, aveau să reuşească să-l prindă în cursă într-o săptămână. Apoi avea să îşi treacă încă un succes în palmares. Dosarul ei avea să cuprindă încă un raport favorabil. O misiune de doi ani dusă cu succes la îndeplinire ar fi putut să se traducă într-o avansare în grad. Era foarte aproape, şi o ştia şi ea, de a deveni căpitan. Cum se făcea că gândul acesta nu o mai entuziasma ca altădată?

Timp, îşi spuse Hannah din nou. Avea nevoie doar de puţin timp.

Avea să îşi ofere o vacanţă binemeritată şi deosebit de necesară. Poate că avea să meargă în sfârşit în America – New York, San Francisco. Nu i-ar fi fost posibil să se piardă într-un astfel de loc pentru o vreme?

Sau poate avea să se întoarcă în Anglia. Ar fi putut să petreacă puţin timp în Cornwall, plimbându-se printre

mlaştini sau călărind pe ţărmul mării. În Anglia nu ar fi putut să se piardă, dar poate că ar fi reuşit să se regăsească.

Oriunde avea să meargă, avea să lase în urma ei Cordina. Şi pe Bennett.

Tufele de glicină formau o arcadă care adăpostea o bancă părând să invite la reflecţii lungi şi leneşe. Hannah se aşeză şi, închizând ochii, încercă să îşi liniştească mintea tulburată.

Cine era? Pentru prima dată în câţiva ani se vedea nevoită să îşi pună această întrebare şi să admită că nu ştia răspunsul. O parte din ea era femeia liniştită care se bucura de o după-amiază lungă în compania unei cărţi, căreia îi plăcea să discute despre literatură şi artă. O altă parte din ea era femeia care ţinea mereu o armă la îndemână şi asculta sunetul paşilor din urma ei.

Faptul că se simţea bine în ambele ipostaze fusese întotdeauna un avantaj până acum; nu fusese niciodată, aşa cum era acum, o dilemă dureroasă de rezolvat. Şi-ar fi dorit să poată discuta cu tatăl ei, măcar pentru o oră. El înţelegea ce însemna să duci două vieţi diferite şi să găseşti şi satisfacţii şi provocări în ambele.

Dar nu îşi putea asuma nici măcar acel risc. În această privinţă, la fel ca în misiunea care o adusese aici, era pe cont propriu.

O detesta. Bennett era cel care îi provocase durerea şi îi trezise îndoielile. Bennett era cel care o forţase să pună sub semnul întrebării ceea ce considerase dintotdeauna a fi un dat al vieţii. Noaptea trecută îi posedase mintea şi inima şi trupul doar pentru că îşi dorise să o umilească. Şi o făcuse. Nimeni, absolut nimeni nu îi mai arătase vreodată cât de mult putea să existe, cât de mult era capabilă să ofere. Nimeni nu îi lăsase în suflet atâta pustiu şi singurătate.

Nu avea să ştie cât de adânc o rănise. Nu putea să ştie, îşi spuse Hannah, dând frâu liber lacrimilor pe care şi le înăbuşise toată noaptea. Pentru că nu avea să ştie

niciodată cât de puternice erau sentimentele ei față de el - iar acum fără de speranță.

Își alesese calea, își aminti Hannah singură, și avea să o urmeze până la capăt. Peste doar câteva zile acea cale nu avea să se mai intersecteze cu a lui.

Bennett avea să fie în siguranță. Familia lui avea să fie în siguranță. Iar ea avea să dispară.

Bennett o găsi așezată pe bancă, cu mâinile împreunate cuminți în poală, cu ochii închiși și fața scăldată în lacrimi. Atât de multe sentimente îl năpădiră încât nu reuși să le separe. Regret, confuzie, iubire, remușcări.

Probabil voia să fie lăsată în pace. Credea că o înțelegea suficient de bine pentru a ști acest lucru. Și încă mai simțea suficientă amărăciune cât să își dorească să o lase în pace. Dar nu ar fi fost în stare să o lase acolo tot așa cum nu ar fi putut să abandoneze un câine rănit pe marginea drumului.

Când se apropie, Hannah sări de pe bancă. Văzu o expresie de șoc, apoi de umilință trecându-i fulgerător pe chip. Timp de o clipă avu impresia că avea să se răsucească pe călcâie și să fugă. Dar ea rămase fermă.

- Credeam că sunt singură.

Păstră un ton rece, străduindu-se să își stăpânească furia și rușinea.

El scoase o batistă și i-o oferi. În momentul acela era singura alinare pe care i-o putea oferi, sau pe care o putea accepta ea.

- Îmi pare rău că te-am deranjat. Folosi un ton la fel de înțepat ca al ei. Cred că trebuie să vorbim.

- Nu am făcut-o deja?

Își șterse fața, apoi strânse bucata de pânză în pumni.

- Vrei să iei loc?

- Nu, mulțumesc.

Bennett își băgă mâinile în buzunare. Nu dormise, își spuse el, văzând umbrele de sub ochii ei. Nici el. Deci poate că în această privință erau chit.

– Am discutat cu tatăl meu azi-dimineaţă. Deja te-ai întâlnit cu Deboque.

Ea dădu să îl întrerupă, dar renunţă. Grădina era la fel de bine securizată ca palatul – deocamdată.

– Nu e cazul să vă dau raportul pe această temă, Excelenţă.

Mânia îl făcu să îşi îngusteze ochii şi să îşi încleştеze mâinile în pumni, dar păstră un ton calm.

– Nu, dar acum sunt pe deplin la curent cu situaţia. Ţi-am citit dosarele.

Ea expiră zgomotos. Nu îi mai rămăsese nimic din ceea ce era sau ceea ce făcuse doar al ei?

– Prea bine atunci, întrebările tale şi-au găsit răspunsuri, iar curiozitatea ţi-a fost satisfăcută. Ştii tot ce este de ştiut despre mine – sper că te-ai distrat.

– Nu le-am citit ca să mă distrez, îi aruncă el. Fir-ar să fie, Hannah, am dreptul să ştiu.

– Nu ai nici un drept în ceea ce mă priveşte. Nu îţi sunt nici servitoare, nici supus.

– Eşti femeia cu care m-am culcat noaptea trecută.

– Asta e mai bine s-o uităm. Nu. Trupul îi împietri când el făcu un pas în faţă. Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi vreodată.

– Prea bine. Împietri şi el. Dar ştim amândoi că anumite lucruri nu pot fi uitate.

– Greşelile da, replică ea. Sunt aici în calitate de agent SIS, pentru a te proteja pe tine şi familia ta, pentru a împiedica planurile lui Deboque de a distruge Cordina şi a evita repercusiunile pe care le-ar avea aşa ceva în Europa. Indiferent ce trebuie să fac pentru a mă asigura că se întâmplă asta, o voi face, dar nu am să-ţi permit să mă umileşti din nou. Lacrimile reîncepură să îi şiroiască pe obraji, orbind-o. Oh, fir-ai tu să fii, nu poţi să mă laşi în pace? Nu ţi-a ajuns noaptea trecută ca răzbunare?

La aceste cuvinte Bennett îşi pierdu şi puţinul control fragil pe care îl mai avea asupra propriei mânii. O prinse de braţ, încleştându-şi degetele pe muşchiul ei tare.

– Asta e tot ce a însemnat pentru tine? Răzbunare? Poţi să stai în faţa mea şi să îmi spui că nu ai simţit nimic, că nu simţi nimic acum? Cât de convingător ştii să minţi?

– Nu contează ce am simţit eu. Ţi-ai dorit să mă pedepseşti şi ai făcut-o.

– Mi-am dorit să te iubesc şi am făcut-o.

– Încetează! O durea să audă aşa ceva, mai mult decât putea îndura. Îl împinse deoparte, dar se trezi prinsă mai strâns. Mişcarea stârni o ploaie de flori de glicină. Crezi că nu mi-am dat seama cât de mult mă urai? Mă priveai şi mă făceai să mă simt detestabilă. Timp de zece ani am fost mândră de ceea ce fac, iar tu mi-ai răpit până şi acest lucru.

– Şi tu? Nu ridică vocea, însă furia răzbătu la fel de intensă din ea. Poţi să-mi spui că nu ştiai că sunt îndrăgostit de tine? Ea dădu să clatine din cap în semn de negare, însă el îşi încleştă şi mai strâns degetele pe braţul ei. Ştiai că eram îndrăgostit de o femeie care nici măcar nu exista. O femeie discretă, timidă şi sinceră căreia îmi doream să îi ofer doar tandreţe şi răbdare. Pentru prima dată în viaţa mea a existat o femeie căreia puteam să îi dau inima mea şi în care puteam să am încredere, şi s-a dovedit că nu era decât un miraj.

– Nu te cred. Dar voia să îl creadă, iar inima ei începu să gonească. Erai agitat, chiar plictisit. Eu te-am distrat.

– Te-am iubit. Ridică mâna şi îi ţinu faţa perfect nemişcată şi foarte aproape de a lui. Hannah îi văzu ochii aşa cum i-i văzuse şi cu o noapte în urmă, întunecaţi de pasiune. Va trebui să trăieşti cu gândul ăsta.

– Bennett...

– Iar când am venit în camera ta noaptea trecută, am găsit o altă femeie, una care mă minţise şi se folosise de mine. Ridică mâna şi mai mult, trecând-o prin părul ei şi smulgându-i agrafele. Una care arăta ca o vrăjitoare, murmură el, în timp ce părul ei i se revărsă în valuri grele peste mâini. Şi o doream la fel de aprins, dar fără

acele sentimente dulci şi tandre. Dumnezeule îndurător, încă o doresc.

Când gura lui coborî peste a ei, Hannah nu protestă. Văzuse adevărul şi în ochii lui. O iubise. Sau o iubise pe cea care se prefăcuse a fi. Dacă dorinţa era tot ceea ce-i putea oferi acum, avea să accepte. În numele datoriei sacrificase iubirea, dar nici măcar în numele datoriei nu voia să sacrifice firimiturile care îi rămăseseră.

Îşi încolăci braţele în jurul lui. Poate că dacă reuşea să îi ofere pasiune, într-o bună zi avea să o ierte pentru restul.

Cât de uşor îi era să se piardă în ea. Pasiunea era tăioasă şi dureroasă, dar nu părea să conteze. Gura ei era caldă, trupul ei zvelt şi plin de forţă. Dacă nu era loc de iubire în ceea ce simţea faţă de el, cel puţin era loc de dorinţă. Altădată se mulţumise şi cu atât.

- Spune-mi că mă doreşti, îi ceru el, mişcându-şi cu disperare gura peste faţa ei.

- Da, te doresc. Nu ştiuse că era posibil să te simţi triumfător şi învins în acelaşi timp.

- Vino cu mine acum.

- Bennett, nu am dreptul la asta. Îşi îngropă faţa pe gâtul lui, dorindu-şi să mai soarbă câteva picături din el în ea. Sunt aici doar pentru că...

Punându-şi mâinile pe umerii ei, Bennett o desprinse din îmbrăţişare înainte să apuce să termine de negat.

- Azi, doar pentru o zi, hai să lăsăm deoparte datoria ta şi a mea.

- Şi mâine?

- Ziua de mâine va veni indiferent dacă o vrem sau nu. Acordă-mi câteva ore, Hannah.

I-ar fi oferit viaţa ei şi, cumva, ştia că i-ar fi fost mai uşor decât ceea ce îi cerea acum. Chiar şi aşa, îşi puse mâna într-a lui.

Se duseră să călărească împreună. Venind în galop mărunt pe lângă el, Hannah văzu că Bennett ştia bine traseul către destinaţia lor. Intrară în pădurea în care se întrecuseră, iar el o luă înainte. De fiecare dată când

mintea îi fu năpădită de îndoieli chinuitoare, Hannah şi le înăbuşi. Avea să profite de cele câteva ore care i se ofereau.

Auzi pârâul înainte de a-l vedea. Scotea un susur simplu, muzical, care se potrivea în umbra frunzelor şi sub copacii impunători. Când ajunse la apă, Bennett întoarse calul spre sud. Preţ de jumătate de kilometru călăriră pe mal în tăcere.

Pârâul se curba şi şerpuia, apoi se lăţea în locul în care un trio de sălcii îşi împleteau ramurile peste apă. Bennett se opri acolo şi sări din şa.

– Ce loc minunat! Hannah trase de hăţuri, dar constată că nu îndrăznea să descalece. De fiecare dată când cred că am văzut cel mai frumos loc din Cordina, descopăr un altul. Vii frecvent aici?

– Nu suficient de frecvent.

Îşi legase calul, iar acum veni lângă ea. Fără un cuvânt, îi întinse o mână.

De data aceasta îi dădea de ales, ceea ce refuzase să facă noaptea trecută. Poate că acum îi dădea de ales pentru că ştia că decizia fusese deja luată. Hannah îşi închise degetele peste ale lui, îi ţinu mâna pentru o clipă, apoi descălecă. Tăcerea se prelungi cât timp îşi legă calul lângă al lui.

– Am venit aici când a murit mama mea. Nu ştia de ce i se părea important să îi spună. Nu pentru a o plânge, la drept vorbind, ci pentru că iubise dintotdeauna locuri ca acesta. Vezi floricelele alea albe de pe mal? Mâna lui o prinse din nou pe a ei când se apropiară de pârâu. Ea le spunea aripi de înger. În mod cert au un nume latinesc complicat, dar aripi de înger mi s-a părut un nume potrivit.

Aplecându-se, culese o floare. Nu era mai mare decât degetul lui, cu petale subţiri închise în jurul unui centru albastru minuscul.

– În fiecare vară, înainte de a fi nevoit să mă întorc la Oxford, veneam aici. Nu ştiu de ce, făcea să-mi fie mai uşor să plec. Îi puse floarea în păr. Când eram copil

credeam că aici trăiesc zâne. Obișnuiam să le caut printre firele de trifoi și sub ciuperci.

Ea îi zâmbi și își puse o mână pe obrazul lui.

– Ai găsit vreodată vreuna?

– Nu. Închizându-și o mână pe încheietura ei, întoarse capul pentru a-și apăsa buzele în palma ei. Dar cred că sunt încă aici. Asta e ceea ce face locul acesta să fie magic. De asta vreau să fac dragoste cu tine aici.

Buzele lor erau încă despărțite de câțiva centimetri când se culcară în iarbă. Rămaseră la câțiva milimetri distanță când începură să se dezbrace unul pe celălalt. Îngenuncheați, cu privirile înlănțuite, descheiară nasturi. Soarele revărsă o lumină pestriță peste pielea lor când împinseră materialele deoparte. Buzele li se întâlniră ușor, apoi se agățară unul de celălalt.

Bennett nu reuși să își înăbușe torentul de forță, valul de dorință. În câteva secunde se rostogoliră în iarbă. O mângâie peste tot, căutând, găsind, exploatând, până îi simți gemetele înfiorându-i gura. Nevoia de a o poseda rapid și aprins nu se lăsa ținută în frâu, cu atât mai mult cu cât degetele ei începuseră deja să tragă de șlițul blugilor lui.

Așteptară doar până se descotorosiră de toate barierele, apoi trupurile li se întâlniră într-o călătorie explozivă, furioasă, care îi satisfăcu pe deplin pe amândoi.

Goală pușcă, cu iarba gâdilând-o pe spate, Hannah ridică privirea spre soarele care se strecura printre frunzele de deasupra capului lor. Noaptea trecută fuseseră scăldați în lumina lunii, iar atunci trecuse printr-o furtună de emoții mergând de la furie la rușine, extaz, apoi rușine din nou. Azi, în lumina soarelui, nu mai simțea rușine.

Ceea ce exista între ei putea fi, pentru scurtă vreme, ceea ce lega bărbatul și femeia. Mâine el avea să redevină prinț, iar ea agent.

– La ce te gândești?

Hannah reuși să zâmbească și să întoarcă puțin capul spre el.

- La cât e de frumos aici.

Își dorise să o aducă aici și înainte. Își imaginase acel moment. Cum avea să îi arate încet și cu răbdare plăcerile iubirii. Scuturându-se de acele gânduri, o trase mai aproape. Acum era o altă zi și o altă femeie.

- Ți-e suficient de cald?

- Hm. Dar...

Se întrerupse, știind că ar fi părut o neghiobie.

- Dar ce?

- Ei bine, e prima dată... Cum ar fi trebuit să se exprime? E prima dată când stau goală în iarbă la soare.

El râse, fără a-și da măcar seama că tonul și sentimentul din spatele lui veniseră de la femeia pe care o cunoscuse inițial.

- Viața ar trebui să includă întotdeauna experiențe noi.

- Sunt sigură că tu te-ai trezit gol pușcă într-o grămadă de locuri neobișnuite.

Tonul ei sec îl încântă. Rostogolindu-se, depuse un sărut pe buzele ei, apoi se dădu în spate doar pentru a o privi. Părul îi era răsfirat în iarba verde închis. Minuscula floare albă se încâlcise în el ca și cum acolo ar fi crescut. Umbrele vineții de sub ochi îi dădeau un aer în același timp desfrânat și delicat, ca și cum ar fi fost o fecioară care tocmai își petrecuse o noapte descoperind tainele feminității.

Așa și-o imaginase cândva, așa și-o dorise cândva, așa o iubise cândva.

- Ești atât de frumoasă.

Hannah zâmbi, suficient de relaxată pentru a fi amuzată.

- Ei, asta nu am fost niciodată.

El desenă cu vârful unui deget conturul pometului ei.

- Ce percepție greșită, Hannah. Sau cât de stupid să crezi așa ceva. Faptul că intenționat încerci să pari mai puțin atrăgătoare nu schimbă adevărul. Ai un ten impecabil. Trecu cu buzele peste pielea ei ca pentru a o gusta. Și oasele astea elegante care fac un bărbat

să se întrebe dacă eşti o fiinţă în carne şi oase sau o creatură de sticlă. Ochii inteligenţi şi calmi care m-au scos din minţi întrebându-mă cum s-ar întuneca şi tulbura dacă aş ştii să te ating aşa cum trebuie. Şi gura asta. Îşi trecu mângâietor un deget peste buzele ei. Atât de moale, atât de generoasă. Îşi coborî capul, dar se mulţumi să îi deseneze conturul buzelor cu limba. Mai ţii minte prima dată când te-am sărutat?

Răsuflarea ei deja tremura, iar ochii stăteau să i se închidă.

– Da. Ţin minte.

– M-am întrebat cum era posibil ca o femeie atât de discretă să reuşească să îmi înmoaie genunchii doar lăsându-mă s-o gust.

– Sărută-mă acum, îi ceru Hannah şi îl trase spre ea.

Sărutul nu fu ceea ce se aşteptase. Găsi în el tandreţe în loc de pasiune, răbdare în loc de urgenţă. Murmură confuză sub buzele lui. Bennett se mulţumi să o dezmierde cu degetele pe faţă, aşteptând să se relaxeze. Mai mult, aşteptând să accepte. Chiar şi când duse sărutul mai departe, rămase blând. Focul ardea în continuare, dar mocnit, nu violent.

Făcea dragoste cu Hannah cea pe care o înţelesese, îşi dădu ea seama şi îi veni să plângă. Pe una o dorea, pentru cealaltă nutrea o imensă afecţiune. Cum ar fi putut să se lupte cu o altă femeie când acea femeie era ea însăşi?

Cu un oftat tremurător, îşi lăsă mintea să se golească de gânduri. Azi avea să îi ofere orice avea nevoie.

Bennett simţi schimbarea – abandonul lent, aproape fluid. Murmurând aprobator, îşi apăsă buzele pe gâtul ei. Voia să îi arate că era loc şi de altceva decât scăpărări şi viteză. Dacă nu aveau la dispoziţie decât câteva ore, avea să le folosească pentru a-i oferi întreaga dulceaţă pe care era dispusă să o accepte din partea lui.

Îi dezmierdă cu fineţe trupul catifelat. Ceea ce cu o noapte înainte îi ceruse poruncitor, acum îi ceru

rugător, alintând-o, oferindu-i. Avu răbdare să o ducă treptat pe culmi tot mai înalte de excitare, în timp ce soarele se revărsa pe chipul ei şi pârâul susura lângă ei. Îi murmură în timp ce o sărută pe gât. Rosti promisiuni, cuvinte duioase, vorbe dulci. Ea îi răspunse în cuvinte atât de fragile încât aproape se risipiră în aer.

Nu mai fusese niciodată iubită astfel - ca şi cum ar fi fost preţioasă, ca şi cum ar fi fost specială. În ciuda pâclei care îi invadase mintea, încă auzea şoaptele dulci ale apei curgând peste piatră. Simţea mirosul ierbii şi al florilor sălbatice răsfirate prin ea. Pe sub pleoapele pe jumătate coborâte, vedea lumina soarelui revărsându-se aurie şi generoasă pe pielea iubitului ei. Îşi trecu o mână peste ea, descoperind că era catifelată şi fermă şi caldă.

Iubitul ei. Hannah îi trase din nou gura peste a ei şi îi oferi tot ceea ce se afla în inima ei. Dacă locul acela era magic, atunci la fel era şi momentul acela. Visele nu mai făcuseră parte din viaţa ei de atâta timp încât nu mai ţinea minte când se întâmplase ultima dată, dar acum se deschise spre ele.

Era atât de darnică, atât de moale. Îşi dorise cu prea multă disperare să simtă această emoţie din partea ei. Era ceva cu mult mai presus de fierbinţeală, cu mult mai presus de dorinţă. Îl atingea ca şi cum l-ar fi aşteptat toată viaţa. Îl sărută ca şi cum ar fi fost primul şi unicul ei amant. Cu cât îi oferea mai mult, cu atât găsea în el mai mult de oferit în schimb. Învăluiţi în umbre ce dansau şi se jucau peste ei, se dezmierdară unul pe celălalt, oferind şi descoperind.

Şi chiar şi când se strecură în ea, o făcu încet şi relaxat. Pasiunea care crescuse între ei era în continuare înfrânată de emoţii chiar mai puternice. Se mişcară împreună într-o armonie care părea aproape dureroasă în desăvârşirea ei, în timp ce ea îi prinse faţa în căuşul palmelor şi gura lui o întâlni pe a ei.

Alunecară împreună peste buza prăpastiei şi aterizară blând.

– Aţi dorit să mă vedeţi, *monsieur* Deboque?

– Da, Ricardo. Deboque luă ceainicul şi turnă. Admira obiceiul britanic de a servi ceai spre sfârşitul după-amiezii. Era atât de civilizat. Am o mică listă de cumpărături pentru tine. Arătă cu o mână spre masa de scris de lângă fereastră. Aş dori să supraveghezi personal cumpărăturile.

– Fireşte. Întotdeauna încântat să i se arate încredere, Ricardo luă lista scrisă pe hârtie groasă de culoare crem. Sprânceana i se ridică doar milimetric. E de dorit să obţin toate acestea din interiorul companiei?

– Te rog. Deboque îşi puse lapte în ceai. Prefer să păstrez asta în ograda proprie, cum ar veni. Ocupă-te ca materialele să îi fie livrate lui Lady Hannah... joi, aş zice. Nu are nici un rost să îi dăm bunurile prea devreme.

– Îşi asumă un risc mare, introducând pe furiş în palat un pachet atât de... volatil.

– Am încredere deplină în prietena noastră englezoaică, Ricardo. Îşi aminti cum stătuse în faţa lui în dimineaţa aceea. Îngrijită, cuminte şi civilizată. Planurile lui deveneau cu atât mai agreabile când erau duse la îndeplinire de mâini delicate. Are un oarecare stil, nu crezi?

– Rafinamentul, chiar atunci când e învăluit în atâta modestie, rămâne totuşi rafinament, *monsieur*.

– Exact. Deboque zâmbi şi sorbi din ceai. Nu mă îndoiesc că îşi va atinge ţelul cu rafinament. Sorbi din nou din ceai şi oftă. Îi admir sincer pe englezi, Ricardo. Sunt atât de tradiţionalişti, atât de rezistenţi. Nu la fel de pasionali ca francezii, dar atât de minunat de pragmatici. În orice caz, ai grijă ca bunurile să fie livrate de la adresa de pe lista aia. Nu vreau să treacă prin mâinile mele.

– Fireşte.

– Îmi pregătesc un itinerar, Ricardo. Vom fi în larg la sfârşitul săptămânii viitoare. O voi mai vedea pe Lady Hannah o dată. Te ocupi tu de detalii?

– Cum doriţi.

– Mulţumesc, Ricardo. O, apropo, ai avut grijă să trimiţi o coroană la înmormântarea lui Bouffe?

– Cu trandafiri, aşa cum aţi cerut, *monsieur*.

– Excelent. Deboque alese unul dintre micuţele fursecuri cu zahăr de pe farfuria Wedgwood. Eşti un ajutor de nădejde.

– Mă străduiesc, domnule.

– Îţi urez o seară plăcută atunci, Ricardo. Anunţă-mă neapărat dacă apare ceva nou legat de accidentul de la teatru. Sunt foarte nemulţumit de actualul raport.

– Aşa voi face. O seară plăcută, *monsieur*.

Deboque se lăsă pe spate în scaun, ronţăind mărunt din fursec. Ricardo continua să îl încânte nespus. Un bărbat inteligent cu tendinţe de sociopat se potrivea de minune în echipa lui. Deboque era sigur că Ricardo ar fi fost foarte recunoscător dacă i-ar fi încredinţat lui sarcina de a se descotorosi de Hannah odată ce aceasta avea să-şi fi îndeplinit misiunea. Era tentant, însă Deboque renunţă la idee.

De Hannah avea să se ocupe personal. În fond, măcar atât putea să îi ofere odată ce avea să îi transforme în realitate cel mai scump vis al lui – să se asigure că murea într-un mod cât mai puţin dureros posibil.

capitolul 11

Aparent calmă, Hannah sorbea ceai în bibliotecă. Îl asculta pe Reeve raportându-i lui Malori cele mai recente informații, contribuind ocazional și ea când i se cerea, apoi cufundându-se din nou în tăcere.

Bennett începuse să îi prezinte biblioteca la un moment dat. Apoi pașii îi purtaseră în salonul de muzică. Iar el o sărutase. Acela fusese momentul în care viața ei începuse cu adevărat să se schimbe? se întrebă ea. Atunci se întâmplase, sau în ziua aceea pe plajă când Bennett îi dăduse o scoică? Sau poate fusese acea primă noapte în grădină.

– Ești de acord, Hannah?

Se forță să se întoarcă brusc în prezent, blestemându-se în sinea ei că își lăsase gândurile să zboare aiurea într-un moment atât de important. Nu aveau la dispoziție decât treizeci de minute pentru ședința de informare, iar jumătate din timp deja trecuse. Chiar și între pereții palatului era periculos să se întâlnească astfel.

– Îmi cer scuze. Ai putea te rog să repeți?

Armand fusese cu ochii pe ea, întrebându-se dacă umerii aceia erau suficient de puternici pentru a lăsa pe ei o povară de o asemenea greutate.

– Ultimele câteva zile au fost dificile.

Din vocea lui nu răsuna nici urmă de critică, doar îngrijorare. Hannah ar fi preferat critica.

– Ultimii doi ani au fost dificili, Excelență.

Apoi ridică din umeri într-un gest care exprima mai mult acceptare decât indiferență.

– Dacă începi să te simți epuizată de eforturile astea, interveni Malori pe tonul lui tăios, pragmatic, este mai bine să știm de pe acum.

– Eu nu mă epuizez. Privirea ei o susţinu pe a lui fără şovăială. Cred că asta e evident din istoricul meu.

Înainte ca Malori să apuce să mai spună ceva, Reeve îl întrerupse. Hannah era într-adevăr epuizată, iar el o ştia, dar era nevoit să spere că avea să mai reziste alte câteva zile.

– Am putea să ne întoarcem la subiect? Putem presupune că Deboque a comandat deja materialele pe care le-ai cerut. Poţi face o estimare informată de unde şi le-ar procura?

– Din Atena, spuse ea imediat. Sunt ferm convinsă că ar apela la resursele din cadrul propriei organizaţii. Se simte complet sigur pe el, de-a dreptul invulnerabil. Nu şi-ar asuma riscul de a comanda materialele din surse externe. Pe baza celorlalte rapoarte ale mele ştim că are un depozit în Atena. Are şi altele, desigur, dar cred că ar apela la cel de acolo pentru că este aproape de Cordina.

– Vom lua legătura cu persoana noastră de contact de acolo să vedem dacă se ştie ceva despre o livrare de explozivi. Malori îşi notă informaţia. Cu puţin noroc vom reuşi să îi lichidăm filiera din Atena odată ce reuşim să îl înhăţăm aici.

– SIS nu va acţiona în Atena, Paris, Londra sau Bonn până nu reuşim să construim aici un caz inatacabil împotriva lui Deboque. Hannah îşi puse jos ceaiul. Ăsta e un buton pe care îl apăs eu, *monsieur*.

– *Bien*.

În mod evident Malori nu era încântat de situaţie, însă dădu din cap.

– Va deveni cazul suficient de solid în momentul în care Hannah va primi explozivii? Armand îi aruncă o privire întâi lui Hannah, apoi lui Reeve. Hannah a acceptat contractul, a solicitat materialele necesare. Odată ce îi sunt livrate, se poate termina totul aici?

Hannah dădu să spună ceva, apoi renunţă. Avea să îl lase pe Reeve să explice. El făcea parte din familie.

– Am avea suficiente dovezi pentru a-l aresta, eventual şi pentru a-l pune sub acuzare. Dar chiar dacă am reuşi să dovedim că materialele au fost livrate din Atena sau de la vreo alta dintre companiile lui Deboque, nu ar fi suficient pentru a-l condamna pentru conspiraţie. E suficient de prudent cât să nu îşi amestece numele în genul acesta de tranzacţii.

Tranzacţii, îşi spuse Armand, bătând darabana cu degetele pe braţul scaunului.

– Şi cum rămâne cu ordinul lui ca Hannah să îmi asasineze familia?

– A fost o teorie ipotetică despre ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar produce un asemenea eveniment, îl corectă Reeve. Excelenţă, sunt conştient, cât se poate de conştient, că e frustrant să nu putem închide cazul doar cu probele pe care le-am strâns până acum. Am reuşit să îl închidem timp de mai bine de zece ani, iar asta tot nu l-a oprit. Dacă vrem să îl zdrobim pe Deboque o dată pentru totdeauna, să îi tăiem toate pârghiile şi să îi smulgem din mâini controlul pe care îl are asupra Europei, avem nevoie de probe solide şi incontestabile privind crimele şi conspiraţiile de care s-a făcut vinovat. Hannah ne va oferi aceste probe peste câteva zile.

Armand îşi scoase o ţigară şi îşi mută privirea asupra lui Hannah.

– Cum?

– Încasându-mi retribuţia. Se simţea din nou în largul ei. O ajuta prezenţa lui Malori şi să-i simtă privirea tăioasă şi doar vag dezaprobatoare. Când Deboque va fi convins că mi-am făcut treaba, mă va plăti conform înţelegerii. Imediat ce banii ajung în mâinile mele, vom avea suficient pentru a-l înhăţa.

– Deboque nu e prost. Eşti de acord?

– Nu, Excelenţă, nu e prost.

– Dar tu îl vei convinge că mi-ai asasinat familia.

– Da. Binevoiţi să studiaţi această diagramă, domnule? Se ridică şi aşteptă ca Armand să o însoţească la o masă. Cu ajutorul lui Reeve, întinse o rolă mare de hârtie.

Planurile de detaliu pe care i le-am dus pe furiş lui Deboque arată că această aripă este ocupată de prinţul Alex şi familia lui. I-am comunicat lui Deboque că prinţesa Gabriella şi familia ei vor locui tot aici în cele câteva zile de dinaintea Balului de Crăciun.

– Înţeleg. De fapt aripa în care se află familia fiului meu e aici.

Îşi plimbă degetul pe hârtie până în colţul opus al desenului.

– Cu o seară înainte de bal voi planta câteva pachete explozive aici şi aici. Îi arătă cu vârful degetului zonele respective. Pachetele vor fi mult mai mici decât se aşteaptă Deboque, dar cum la acestea se vor adăuga efectele speciale pregătite de Reeve, rezultatul va fi cât se poate de spectaculos. Vor exista daune, domnule, dar vor părea mult mai grave, în special din exterior, decât vor fi în realitate. Va trebui să refaceţi tencuiala şi zugrăveala în unele locuri.

El arcui o sprânceană, dar Hannah nu reuşi să-şi dea seama dacă era amuzat.

– Sunt unele locuri în palatul acesta cărora nu le-ar strica o redecorare.

– Va fi absolut necesar, desigur, să evacuaţi această aripă. Discret.

– Desigur.

– Cu zece minute înainte de explozie, eu voi pleca să mă întâlnesc cu Deboque sau cu agentul lui. Plata se va realiza odată ce el va crede că misiunea a fost îndeplinită.

– Te-ai gândit că probabil va dori o confirmare a deceselor înainte să te plătească?

– Da. Hannah se ridică de deasupra diagramei. Într-o oarecare măsură ne vom folosi de presă. În plus, am să insist că plata trebuie să se facă în aceeaşi noapte, precum şi să mi se asigure cele necesare pentru a ieşi din ţară. Deboque m-a invitat să îl însoţesc într-o vacanţă pe mare. Am să accept. Strânse din buze când Malori bombăni ceva. Banii vor ajunge din mâinile lui într-ale

mele pentru că va fi convins că îi voi fi uşor accesibilă în cazul în care ceva nu a mers bine.

– Şi îi vei fi?

– Voi fi cu el.

– SIS va fi pregătit să intervină atât asupra vilei lui Deboque, cât şi asupra iahtului, interveni Reeve. În clipa în care primim semnalul lui Hannah, intrăm în acţiune.

– Nu există nici o altă cale?

Din tonul lui răzbătu din nou o notă de îngrijorare. De data aceasta Hannah se trezi punându-şi o mână pe braţul prinţului. Pe braţul tatălui lui Bennett.

– Poate că am reuşi să dovedim implicarea lui în alte infracţiuni. Cu informaţiile pe care am reuşit să le dau la iveală în ultimii doi ani, am avea ceva, dar ar putea să dureze câteva luni, chiar ani întregi, şi nu am avea nici o garanţie. Aceasta e singura soluţie, Excelenţă, pentru a-l opri o dată pentru totdeauna.

Dând din cap, prinţul îşi îndreptă privirea spre Reeve.

– Eşti de acord?

– Da.

– Malori?

– E mai dramatic şi în mod cert mai riscant decât ar fi de dorit, dar da, Excelenţă.

– Atunci voi presupune că vă veţi ocupa voi doi de toate detaliile care mai trebuie puse la punct. Voi aştepta rapoarte din patru în patru ore.

Înţelegând că discuţia se terminase, Malori făcu o plecăciune. Chiar în timp ce Reeve strânse la loc diagrama, Hannah se pregăti să facă o reverenţă.

– Hannah, aş dori încă o clipă cu tine, te rog.

– Da, Excelenţă. Rămase în picioare lângă masă, ţeapănă şi încordată, în timp ce ceilalţi doi bărbaţi îi lăsară singuri. Probabil ştia ce sentimente nutrea faţă de Bennett, îşi spuse Hannah. Chiar dacă se afla de puţin timp în Cordina, descoperise că Armand era ager şi perspicace. Nu se mulţumea să cârmuiască de pe tron, ci şi din spatele unui birou şi din săli de şedinţe. Dacă ţara

lui se bucura de pace și prosperitate, era în mare măsură pentru că știa cum să guverneze, cum să facă alegeri înțelepte și cum să rămână obiectiv.

Da, fără îndoială știa, își spuse ea din nou. Și nu era de acord cu acele sentimente. Era europeană. Era aristocrată. Dar era, din proprie voință și prin profesie, spion.

– Te simți stingherită, începu Armand. Ia loc, te rog.

Fără un cuvânt, Hannah se așeză și așteptă.

Arăta ca o porumbiță, își spuse el. O porumbiță mică și gri care se aștepta și accepta faptul că urma să fie sfârtecată de o vulpe. Studiind-o, îi veni greu să creadă că ea avea să fie cea care să pună capăt supliciului prin care trecea familia lui de mai bine de zece ani.

– Reeve are încredere în tine.

– Vă dau cuvântul meu că e justificată, Excelență.

Aproape se relaxă. Nu era vorba de Bennett, ci de Deboque.

– De ce ai acceptat să îți asumi misiunea asta?

Hannah arcui o sprânceană, pentru că i se părea o întrebare atât de simplă, cu un răspuns atât de simplu.

– Mi s-a cerut să o fac.

– Și aveai dreptul să refuzi?

– Da, domnule. În astfel de probleme un agent are întotdeauna de ales.

Un prinț nu avea. Înțelegea diferența, dar tot nu o invidia.

– Ai acceptat misiunea pentru că ți-au cerut-o superiorii tăi.

– Da și pentru că ceea ce face Deboque aici a afectat și ar putea afecta în continuare și țara mea și restul Europei. Un terorist, indiferent ce rol își alege, rămâne tot terorist. Anglia îl vrea pe Deboque cu mâinile legate strâns.

– Primul lucru la care te gândești e țara ta.

– Așa a fost dintotdeauna.

Armand dădu din nou din cap, știind că acest sentiment era capabil să producă și fericire și suferință.

– Ţi-ai ales această profesie pentru că îţi doreai aventură?

Acum Hannah se relaxă complet şi râse. În clipa în care o făcu, Armand înţelese ce anume îl cucerise pe fiul lui.

– Îmi cer iertare, domnule, sunt conştientă că termenul de „spion" evocă tot felul de imagini palpitante. docuri cufundate în ceaţă, alei pariziene, revolvere nichelate şi maşini rapide. În realitate e adesea o muncă plicticoasă. În ultimii doi ani am lucrat mai mult pe telefoane şi computere decât o secretară obişnuită.

– Dar nu negi că există şi o doză de pericol.

– Nu. Oftă uşor. Nu. Dar pentru fiecare oră de pericol e nevoie de un an întreg de muncă preliminară şi pregătiri. În ceea ce-l priveşte pe Deboque – Reeve, Malori, SIS au executat acest plan pas cu pas.

– Chiar şi aşa, în momentul decisiv vei fi singură.

– Asta e munca mea. Sunt bună în ceea ce fac.

– În privinţa asta nu am nici o îndoială. În condiţii normale mi-aş face mai puţine griji.

– Excelenţă, vă asigur că se face tot ceea ce se poate face.

Armand era conştient de adevărul acestui fapt şi ştia că, în acel moment, avea mâinile legate.

– Şi dacă cineva greşeşte undeva, cum îmi voi alina fiul?

Hannah îşi încleştă degetele laolaltă.

– Ştiu, vă promit că, orice s-ar întâmpla, Deboque va fi pedepsit. Dacă...

– Nu mă refer la Deboque acum, ci la tine şi la Bennett. Ridică o mână înainte ca ea să apuce să mai spună ceva. Mi se oferă rar ocazia să spun ceva doar ca părinte. Te rog să îmi oferi acest privilegiu acum, în încăperea aceasta.

Hannah trase adânc aer în piept şi încercă să se exprime cât mai limpede.

– Înţeleg că Bennett este furios şi dezamăgit că nu i-au fost împărtăşite motivele prezenţei mele aici. Cred

că se simte într-o oarecare măsură responsabil pentru mine dat fiind faptul că sunt aici pentru a-i proteja familia.

– E îndrăgostit de tine.

– Nu. Panica se instală din nou, însoţită de ruşine şi de dorinţa disperată de a fi adevărat. Adică avea impresia că e îndrăgostit, înainte, când credea că şi eu sunt. La un moment dat a început să nutrească o oarecare afecţiune, dar când a aflat cine – şi ce sunt, asta s-a schimbat.

Armand îşi puse mâinile pe braţele scaunului. Inelul regal îi scânteie în lumina lămpii.

– Draga mea, tu ştii mai limpede decât el ce sentimente nutreşti faţă de el?

Hannah ridică privirea. Ochii negri care o fixau erau mai blânzi decât fuseseră. Ochi duri, da, erau capabili să fie duri. Dar vedea acum de ce familia lui şi ţara lui îl iubeau şi aveau încredere în el.

– Vă pot face o confidenţă, domnule?

– Poţi, desigur.

– Îl iubesc mai mult decât am iubit vreodată orice altceva sau pe oricine altcineva. Dacă aş putea schimba lucrurile, dacă m-aş putea întoarce în trecut şi să fiu ceea ce credea el că sunt, şi nimic altceva, vă jur că aş face-o. De data aceasta nu vărsă nici o lacrimă. Le plânsese o dată şi îşi jurase să nu o mai facă. În schimb coborî privirea spre mâinile ei. Fireşte, nu pot.

– Nu, nu putem schimba ceea ce suntem. Când iubim, şi când iubim profund, putem accepta multe. Inima lui Bennett e foarte generoasă.

– Ştiu. Vă promit, nu am să-l mai rănesc din nou.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet. Era atât de tânără, atât de vitează.

– Nu mi-e teamă de asta. După ce se termină treaba asta, te rog să mai rămâi în Cordina câteva zile.

– Excelenţă, cred că ar fi mai bine să mă întorc în Anglia imediat.

- Noi dorim să rămâi, repetă el, iar de data aceasta nu îi mai vorbea ca părinte. Se ridică apoi şi îi întinse mâna. Poate vei dori să te odihneşti înainte de cină.

Văzând că nu i se dădea de ales, Hannah se ridică şi făcu o reverenţă.

- Mulţumesc, Excelenţă.

Cina fu lungă şi formală. Hannah îi fu prezentată ministrului de stat şi soţiei acestuia, precum şi unui om de afaceri german care era interesat de domeniul expediţiilor şi unei franţuzoaice bătrâne care avea o foarte vagă legătură cu familia Bisset şi care se afla în vizită în Cordina cu ocazia sărbătorilor. Franţuzoaica vorbea bombănit şi încet, forţând-o pe Hannah să se chinuie să desluşească suficient cât să îi poată răspunde politicos. Omul de afaceri german vorbea în fraze scurte şi zgomotoase şi era în mod evident încântat că fusese invitat la Palatul Regal. Hannah se bucură că era aşezată în celălalt capăt al mesei şi putea astfel evita să converseze direct cu el.

Bennett nu era deloc prezent. O şedinţă a consiliului de administraţie a muzeului care fusese programată târziu se prelungise cu o cină pentru Societatea Ecvestră. Hannah se străduia să nu uite că paza lui Bennett fusese sporită, Claude adăugându-şi alte două gărzi care aveau să îl irite pe Bennett şi să îl protejeze pe tot parcursul serii.

Când franţuzoaica îi şuieră din nou ceva la ureche, Hannah nu se putu abţine să nu-şi spună că Bennett fusese totuşi norocos.

La celălalt capăt al mesei Eve sorbea apă minerală şi asculta aparent fascinată, în timp ce germanul o desfăta cu poveşti legate de afacerile lui. Doar când se întoarse să îşi ia linguriţa de desert îşi permise să susţină privirea lui Hannah suficient pentru a lăsa să-i sclipească în ochi o notă de umor. Răspunzând la o întrebare pe un ton jos, politicos, îşi dădu rapid ochii peste cap, o singură dată, într-un gest care spunea totul. Apoi îi zâmbi din nou germanului, făcându-l să se simtă fascinant.

Hannah fu nevoită să ridice paharul pentru a-şi ascunde rânjetul. Membrii familiei regale erau totuşi oameni. Nu erau la fel, nu erau obişnuiţi, dar erau totuşi oameni. Copilul din pântecul lui Eve avea să ajungă într-o bună zi pe tron, poate, dar în acelaşi timp avea să râdă şi să plângă şi să simtă şi să viseze.

Ea însăşi iubise un prinţ. Hannah îşi luă linguriţa şi începu să se joace cu elegantul desert din ciocolată şi cremă aflat în faţa ei.

Îşi oferise inima unui bărbat care era al doilea în ordinea succesiunii la tron într-unul dintre puţinele regate rămase în Europa. Peste câteva zile avea, cel mai probabil, să îşi dea şi viaţa pentru el.

Căci acesta era adevărul, la urma urmei, îşi spuse ea, în timp ce femeia de lângă ea continuă să sporovăiască obositor. Poate că la început fusese motivată de simţul datoriei, faţă de ţara ei şi faţă de organizaţia pe care o alesese, dar acum, la sfârşit, ceea ce făcea avea să fie pentru Bennett.

Nu avea să fie niciodată posibil să îi spună, la fel cum nu putuse să îi spună acelaşi lucru nici tatălui lui Bennett în seara aceea. Apoi, recunoscu Hannah în sinea ei, avea să fie nevoită să aleagă între avansarea în gradul de căpitan şi retragerea din activitate. Activităţile în teren nu aveau să mai fie practic o posibilitate de acum înainte. Nu credea că ar mai fi fost vreodată capabilă să intre convingător în pielea discretei şi modestei Lady Hannah. Nu acum când iubise şi fusese iubită de un prinţ.

Era aproape miezul nopţii când reuşi să se retragă politicos. Hannah intră în camera ei încercând să decidă dacă voia o baie fierbinte sau să se piardă rapid în somn. Eve insistase că voia să se întoarcă la Centru a doua zi, prin urmare avea să fie nevoită să o însoţească. Putea să se aştepte să primească mesajul în ziua următoare sau avea Deboque să lase totul pe ultimul moment?

Apucase să ajungă în mijlocul dormitorului când începu să simtă semnale de alarmă pulsându-i la baza gâtului. Nu era nimeni în încăpere. Îi fu de-ajuns

o privire rapidă pentru a vedea că nimic nu era nelalocul lui. Dar...

Hannah făcu un pas prudent în spate şi deschise sertarul măsuţei de lângă pat. Îşi scoase arma. Lumina era joasă şi se afla în spatele ei când începu să se deplaseze spre camera alăturată. Uşa era uşor întredeschisă, dar era posibil să fi fost lăsată astfel de către una dintre menajere. Cu sunetul paşilor complet amuţit de covor, se duse la ea. Apăsă cu o singură mână panoul, deschizând-o încet şi în deplină linişte.

Nu se afla nimic în camera de dincolo de uşă – nimic în afară de camera de zi ordonată şi parfumată de gardeniile ce se lăfăiau umede şi frumoase într-un bol.

Deci totuşi fusese o menajeră, îşi spuse Hannah, relaxându-se treptat. Una dintre ele adusese flori proaspete în camera de zi şi...

În clipa aceea auzi un sunet, material frecându-se de material, şi se încordă din nou. Ţinând bine pistolul în mână, se prelinse pe lângă perete şi intră în cameră.

Canapeaua mică era aşezată cu spatele spre uşă, aşa că nu îl văzu decât după ce intră cu totul. Bennett era trântit pe canapea, cu cravata dezlegată şi atârnându-i, desculţ şi cu faţa îngropată într-o pernă de catifea albastră.

Hannah înjură, dar încet, şi coborî pistolul. Arăta extenuat şi cât se poate de în largul lui, îşi spuse ea, arcuind o sprânceană. Primul ei instinct fu să aranjeze o pătură în jurul lui, însă mai păstra în ea suficient din politicoasa Lady Hannah cât să ştie că nu s-ar fi cuvenit nicidecum ca Bennett de Cordina să fie găsit aţipit în camera ei de zi. Dădu să se aplece asupra lui, apoi îşi aminti că încă ţinea pistolul în mână.

Aproape curioasă, îl întoarse în palmă. Arăta ca o jucărie, dar îşi dovedise deja capacităţile letale. Era parte din munca ei, îşi spuse ea. Parte din viaţa ei. Dar ştia că era o parte pe care Bennett ar fi găsit-o imposibil de acceptat. Trecând înapoi în dormitor, puse pistolul la loc. Trebuia să îl trezească şi să îl trimită de acolo, dar

nu era necesar să păstreze la îndemână ceva care să îi amintească fizic de diferenţele dintre ei.

Se întoarse la el şi, îngenunchind lângă canapea, îşi puse o mână pe umărul lui.

– Bennett. Îl zgâlţâi blând şi primi un bombănit drept răspuns. Buzele ei se curbară într-un zâmbet. Fu nevoită să îşi înăbuşe impulsul de a-i mângâia părul ce îi cădea peste frunte. Acum că dormea, energia, amuzamentul şi temperamentul lui aprig erau lăsate deoparte. Arăta ca şi cum ar fi fost perfect fericit să stea ghemuit acolo, pe jumătate pe canapea şi pe jumătate în afara ei, zile la rând. Hannah se aplecă şi mai mult spre el şi, ridicând vocea, îl îmbrânci scurt şi energic. Bennett, trezeşte-te.

El deschise pe jumătate ochii, dar Hannah observă că privirea i se limpezi rapid. Ridicând o mână, o prinse de lobul urechii.

– Nu ai pic de respect faţă de un mort?

– Au! Îi înşfăcă încheietura pentru a se apăra, dar el deja se apropiase câţiva centimetri. Dacă respect e ceea ce îţi doreşti, chem câţiva servitori să te care de aici cu toată pompa. Până atunci, dă-mi drumul, altfel am să-ţi arăt cât e de uşor să faci pe cineva să leşine aplicând presiune pe anumiţi nervi.

– Hannah, trebuie să înveţi să nu mai fii atât de capricioasă şi romantică.

– Am asta în sânge. Se lăsă pe călcâie pentru a-şi masa urechea. Bennett, de ce dormi pe canapeaua mea în loc să dormi în propriul tău pat?

– Nu ştiu cine a proiectat chestia asta. Încă treizeci de centimetri ar fi fost de-ajuns ca un bărbat să poată sta confortabil. Se ridică puţin, astfel că picioarele ajunseră să îi atârne peste braţul canapelei. Voiam să vorbesc cu tine. Îşi trecu mâinile peste faţă. Când am ajuns înapoi am văzut că încă aveam oaspeţi. Am ales să fiu laş şi m-am strecurat înăuntru pe scările de serviciu.

– Înţeleg. Şi când te gândeşti că *Madame* Beaulieu mi-a vorbit cu atâta drag despre tine.

– *Madame* Beaulieu nu vorbeşte, şuieră.

– Știu. Am fost așezată lângă ea la masă.

– Mai bine tu decât mine.

– Cât de galant din partea ta.

– Vrei să mă vezi galant?

Dintr-un singur gest, o ridică de pe podea și o întinse peste el. Își închise palma peste ceafa ei și o apăsă în jos, în timp ce gura lui o posedă pe a ei, fulgerător și complet.

– Ce legătură are asta cu galanteria? reuși ea să întrebe după o clipă.

El zâmbi și coborî cu un deget pe nasul ei.

– Toate celelalte femei pe care le-am cunoscut au fost impresionate de asta.

Hannah se trase încă puțin în spate. Zâmbind, coborî cu un deget pe gâtul lui, apoi urcă din nou.

– Mai ții minte că ți-am pomenit de niște nervi?

Bennett o prinse întâi de o încheietură, apoi și de cealaltă.

– În regulă, atunci mâine am să caut o baltă peste care să îmi arunc pelerina.

– O promisiune care nu te angajează la mare lucru, având în vedere că nu a mai plouat de câteva zile.

Dădu să își schimbe poziția, dar el o trase din nou mai aproape.

– Rămâi. Nu te-am văzut toată ziua. Buzele lui îi dezmierdară cald și ispititor obrazul. Știi, Hannah, un bărbat trebuie să te țină în brațe și să-și lipească buzele de pielea ta ca să-ți poată simți parfumul. Faci asta intenționat?

Nu purta parfum. Era din cauză că nu voia să lase urme pe unde trecea.

– Ai spus că e vorba de tine. El își mută buzele pe urechea ei. Că tu vrei să vorbești cu mine.

– Am mințit. Dinții i se închiseră blând pe lobul urechii ei. Voiam să fac dragoste cu tine. De fapt, mi-a fost a dracului de greu să îmi abat gândurile de la asta pe toată durata îndelungatei și frustrantei ședințe a consiliului de administrație și tot timpul cât a durat cina

gălăgioasă. Trase în jos fermoarul de la spatele rochiei ei. A trebuit să ţin un discurs. Descoperi mătase, subţire şi fragilă, sub pânza rochiei. Mi-a fost greu să nu vorbesc prostii când eu mă tot imaginam aici, cu tine.

– Nu vreau să te deranjez de la sarcinile tale oficiale.

Cu ochii închişi, îşi apăsă buzele pe gâtul lui şi îşi permise să savureze dezmierdarea blândă a mâinilor lui.

– Şi totuşi o faci, draga mea. Am stat şi am ascultat gâfâielile şi pufăielile a zece bărbaţi plicticoşi care sunt mai interesaţi de picturi decât de oameni şi mi te-am imaginat stând aşezată acolo, cu mâinile împăturate cuminte şi un aer solemn. Şi nu purtai nimic altceva în afară de propriul păr.

Hannah apucase să îi scoată cravata, dar acum se opri la cel de-al treilea nasture al cămăşii lui.

– În sala de şedinţe?

– În sala de şedinţe. Avea să înceteze vreodată să mai fie fascinat de acel ton sec şi serios şi de acei ochi întunecaţi? Acum înţelegi de ce mi-a fost atât de greu să mă concentrez. Nu îi spuse că se luptase şi cu tresăriri neaşteptate de spaimă când şi-o imaginase cu Deboque, complet la mâna lui, singură şi neajutorată. Era o imagine pe care nu reuşise să o îngroape nici în nenumăratele cești de cafea, nici în numeroasele pahare de vin pe care le băuse. Aşa că am venit aici să te aştept.

– Şi ai adormit.

– Sperasem că vei vedea ironia şi vei inversa basmul. Trezindu-l pe prinţul adormit cu un sărut. În schimb m-am ales cu un brânci.

Prinzându-i faţa în mâini, Hannah îi trase capul spre ea.

– Atunci dă-mi voie să mă revanşez acum.

Îşi atinse buzele de ale lui, le dezmierdă fin, se retrase, îl tachină, apoi îl atinse din nou. Îi simţi degetele încleştându-se pe spatele ei în timp ce se jucă astfel cu gura lui. Limba ei desenă contururi, iar dinţii îl muşcară uşor, înteţind fierbinţeala până în punctul în care avea să explodeze. Nu se împotrivi când el îi trase capul

mai aproape, când gura lui se închise lacomă peste a ei. Dacă tânjise după ea pe tot parcursul zilei, dorința lui nu fusese cu nimic mai prejos de a ei. Aveau să își petreacă orele nopții împreună.

Îi descheiase și deschisese larg cămașa. Rochia ei îi alunecase de pe corp, dezvăluind scânteierea dantelei de culoarea mierii de dedesubt. Bennett își lăsă degetele să se joace peste ea, în timp ce absorbi contrastele și plăcerile din care era alcătuită Hannah a lui. Îi scoase agrafele din păr, lăsându-l să se reverse peste umerii ei și ai lui. Parfumul părului ei era la fel de discret și eluziv ca mirosul pielii ei. Oricare ar fi fost vraja care o însufleța, era o parte integrală din ea, nu ceva extras din sticluțe și borcănele.

Proaspătă, reală, a lui. Delirând de plăcerea de a fi cu ea, îi trase rochia în jos pe corp și o lăsă să cadă pe covor.

Apoi degetele lui alunecară peste stiletul prins pe coapsa ei.

Hannah încremeni, amintindu-și de armă în clipa în care o descoperi el. Pasiunea se răci atât de rapid încât se înfioră. Când se dădu în spate, el nu o opri.

– Bennett, îmi pare rău.

Uitase că nu își putea permite nici scuze, nici regrete. El își păstră privirea ațintită asupra ei, goală și rece, în timp ce se ridică în capul oaselor. Pentru că nu avea ce să spună, nu avea cum să îndepărteze acea barieră, Hannah se cufundă în tăcere.

Părul îi era o încâlceală de valuri în tonuri de miere care îi cădeau peste umeri și peste mătasea în care se regăsea aceeași culoare. Ochii ei, de un verde intens și închis, erau solemni acum, așteptând ca Bennett să spună ceva. Sau să plece.

Înăbușindu-și primii fiori de mânie, el își plimbă privirea peste ea, peste pielea ei palidă ca laptele, peste curbele ei fine și peste mătasea delicată. Era tot ceea ce se convinsese singură că nu era – frumoasă, năucitoare, dezirabilă. Pe una din coapsele lungi și subțiri, prins în curele înguste și puternice de piele, se afla un cuțit

asociat cu alei întunecate şi baruri înecate de fum. Fără un cuvânt, Bennett întinse mâna după armă. Din reflex, Hannah îl prinse de încheietură.

- Bennett...

- Taci.

Vocea îi era la fel de seacă şi rece ca ochii. Hannah îşi lăsă degetele să cadă deoparte. Cu mişcări lente, el scoase cuţitul din teacă. Era cald de la contactul cu pielea ei şi suficient de mic cât să îi încapă în palmă. Până apăsă butonul, iar lama subţire ieşi silenţioasă şi letală din mâner. Surprinse lumina lămpii şi scânteie argintie.

Îl purta într-un loc intim, îşi spuse el. Ar fi vrut s-o întrebe dacă îl folosise, dar o parte din el ştia că era mai bine să păstreze acea întrebare pentru sine deocamdată. Era mic şi uşor, dar îi simţea apăsarea în palmă ca şi cum ar fi fost de plumb.

- De ce ai nevoie de ăsta în palat?

Ea îşi împinse o bretea înapoi pe umăr, apoi îşi frecţionă pielea, simţind că devenea tot mai rece.

- Urmează să fiu contactată de Deboque. Nu am de unde să ştiu sigur când sau de unde va veni mesajul lui. Pentru că s-ar putea să trebuiască să răspund imediat, e mai bine să fiu pregătită.

- Ce fel de mesaj?

- Cred că ar trebui să-l întrebi...

- Te întreb pe tine. Vocea lui avea un ton biciuitor pe care îl folosea rar, dar eficient. Ce fel de mesaj, Hannah?

Hannah îşi strânse genunchii la piept, îşi încolăci braţele în jurul lor şi îi spuse totul. Nu i se mai putea împotrivi acum, îşi aminti singură. Deja ştia prea mult.

- Deci sacrificăm o parte din aripa de est. Cacialma.

Răsuci lama în lumină. Ştia, fără urmă de îndoială, că ar fi fost în stare să o înfigă în inima lui Deboque.

- Cu cât creăm o impresie mai realistă, cu atât ne va fi mai uşor să îl convingem pe Deboque. Nu se va despărţi de cei cinci milioane de dolari până nu va fi sigur că regatul Cordinei a rămas fără moştenitor.

– Ar fi în stare să omoare copiii, murmură Bennett. Chiar şi pe copilul încă nenăscut al lui Alexander. Şi toate astea pentru ce? Răzbunare, putere, bani?

– Pentru toate trei. S-ar răzbuna pe tatăl tău, propria putere ar creşte alimentată de haos, iar din asta ar câştiga şi bani. Dar lăcomia lui e cea care îi va aduce pieirea de data asta, Bennett. Îţi promit.

Pasiunea din vocea ei îl făcu să o privească din nou. Ochii îi erau mari şi uscaţi, însă emoţia aproape că ţâşnea din ei. Dorinţa de a-i proteja familia, îşi spuse el, încleştându-şi mâna pe mânerul stiletului. De a se proteja pe ea însăşi. La fel de brusc cum se îndrăgostise, înţelese întregul adevăr. Indiferent ce avea să facă şi indiferent ce avea să folosească, tot ceea ce conta era să rămână în siguranţă.

Apăsă butonul şi băgă lama înapoi în mâner. Şi era ceva de care avea să se ocupe personal. Punând pumnalul deoparte, se întinse să descheie cureluşa de pe coapsa ei. Pielea i se răcise, descoperi el, deşi în cameră era cald. Gândul trezi în el ceva ce recunoscu din nou drept o nevoie de a proteja. Ea nu se clinti, nu spuse nimic, şi nu tresări decât vag când Bennett se ridică. Aştepta ca el să o respingă, să o alunge, să o părăsească.

El îi simţi atât surprinderea, cât şi îndoiala când o strânse în braţe.

– Ar trebui să ai mai multă încredere în mine, Hannah, spuse el încet.

Când se relaxă în braţele lui, când îşi lăsă capul pe umărul lui, el o duse în pat.

capitolul 12

Pachetul îi fu livrat în cel mai banal mod posibil. Îi fu adus de Dartmouth Shippers, una dintre companiile mai puţin profitabile, dar cât se poate de utile, ale lui Deboque. Era marcat cu adresa de retur a mătuşii lui Hannah din Anglia şi purta ştampila cu FRAGIL.

Singura dificultate se dovedi a fi prezenţa lui Eve în momentul livrării.

– O, ce distractiv! Eve începu să se învârtă în jurul pachetului. Este un cadou de Crăciun, nu-i aşa? De ce nu-l deschizi?

– Nu e Crăciunul, spuse Hannah blând şi puse pachetul pe raftul din dulapul ei.

Avea să i-l predea lui Reeve cu prima ocazie.

– Hannah, cum poţi să fii atât de nepăsătoare în privinţa asta? Cu nervii fierbându-i aproape la suprafaţă, Eve începu să scotocească prin cameră. Tu nu obişnuiai să cauţi pe sub paturi şi prin dulapuri după pachete în perioada asta a anului?

– Nu. Hannah zâmbi şi se concentră din nou să aranjeze florile pe care i le adusese Eve. Nu am vrut niciodată să stric farmecul dimineţii de Crăciun.

– Nu îl strici, doar îl faci mai palpitant. Eve aruncă din nou o privire spre dulap. Nu am putea să aruncăm doar o privire?

– În nici un caz, deşi îţi pot spune că cel mai probabil pachetul conţine cinci duzini de fursecuri de casă – tari ca piatra. Mătuşa Honoria nu mă surprinde niciodată.

– Nu simt atmosfera Crăciunului. Iritată, Eve se duse la fereastră. Îşi puse protector o mână peste abdomenul rotunjit, iar cu cealaltă îşi făcu agitată de lucru cu perdeaua. Sala de bal e făcută lună şi lustruită, bradul a fost deja decorat. Dacă trec pe lângă bucătărie

mă năpădesc arome minunate, dar pur şi simplu nu simt că e Crăciunul.

– Ţi-e dor de casă, Eve?

– Dor de casă? Nedumerită pentru o clipă, se răsuci pe călcâie, apoi zâmbi. O, nu. Alex şi Marissa sunt aici. Sper sincer ca sora mea să reuşească să se desprindă de galeria ei de artă pentru o săptămână sau două, dar nu prea mi-e dor de State. Doar că toată lumea încearcă să mă cocoloşească şi să mă protejeze ascunzându-mi diverse lucruri. Oftând, se duse la măsuţa de toaletă a lui Hannah pentru a se juca distrată cu micuţa cutie emailată pe care o admirase Bennett. Ştiu cât e de încordat şi de îngrijorat Alex, indiferent cât de tare s-ar strădui să dea impresia că e totul în regulă. Chiar şi cu Bennett când discut mi se pare că doar jumătate din mintea lui e prezentă. Asta trebuie să înceteze, Hannah. Nu mai pot să rabd să îi văd pe oamenii pe care îi iubesc sfâşiaţi astfel.

Şi ea ar fi vrut să cocoloşească şi să protejeze oamenii dragii ascunzându-le anumite lucruri, dar era singura alinare pe care îşi putea permite Hannah să o ofere.

– E vorba de acest Deboque, nu-i aşa?

Eve puse cutiuţa la loc.

– Cum poate un singur bărbat să poarte în suflet atâta ură? Cum poate un singur bărbat să provoace atâta durere? Ştiu, chiar dacă după atâţia ani tot nu reuşesc să înţeleg cu adevărat, ştiu că nu va fi mulţumit până nu ne va distruge.

– Cei mai mulţi dintre noi nu suntem capabili să înţelegem răul pur, începu Hannah, deşi ea era capabilă şi chiar îl înţelegea. Dar cred că nu facem decât să înrăutăţim situaţia când permitem ca vieţile să ne fie afectate în asemenea măsură.

– Ai dreptate, desigur. Eve îi întinse mâinile. Ştii cât îţi sunt de recunoscătoare că eşti aici? Fără tine mi-e teamă că aş fi capricioasă şi posomorâtă tot timpul. Brie va veni azi, ceva mai târziu, cu toţi copiii. Încă mai trebuie să ne ocupăm de florării şi de muzicieni. Strânse

mâinile lui Hannah şi trase adânc aer în piept. Detest să mă simt neputincioasă. Ceea ce mi-ar plăcea să fac ar fi să merg şi să îl scuip pe Deboque în ochi, dar dacă tot ce pot face e să uşurez situaţia de acasă, atunci am să mă mulţumesc cu atât.

Hannah îşi promise că, la prima ocazie, avea să îl scuipe pe Deboque în ochi pentru Eve.

– Ce-ar fi să mergem în sala de bal şi să-mi arăţi ce s-a făcut acolo? Mi-ar plăcea să ajut.

Voia să ajute – şi voia să o ştie pe Eve cât mai departe de pachetul aşezat pe raftul din dulap.

– În regulă, dar vreau să trecem prin camera mea mai întâi. Am un cadou pentru tine.

– Cadourile sunt pentru Crăciun, îi aminti Hannah în timp ce ieşiră pe uşă.

– Asta nu poate aştepta. Trebuia să îşi abată gândurile de la grijile care îi apăsau pe toţi. Doctorul Franco o avertizase deja că tensiunea ar fi putut afecta copilul. Prinţesele gravide trebuie să îşi vadă toate dorinţele satisfăcute.

– Cât de inteligent din partea ta să te foloseşti de asta în avantajul tău când îţi convine. Urcară câteva trepte şi traversară în aripa alăturată. Spuneai că Gabriella va ajunge curând. Toată familia vine azi?

– În forţă, după-amiaza asta.

Hannah se relaxă puţin. Avea să îi fie uşor să îi transfere pachetul lui Reeve şi să îşi ducă mai departe la îndeplinire planul.

– A apucat Bennett să îşi închidă comoara în seif?

– Comoara? O, te referi la yoyó. Izbucnind pentru prima dată în ziua aceea într-un râs voios, Eve intră în dormitorul ei. Îl adoră pe copilul acela, să ştii. Nu am mai cunoscut niciodată pe nimeni care să se descurce atât de bine în preajma copiilor cum se descurcă Bennett. Investeşte enorm de mult timp în Fundaţia de Ajutor pentru Copii Handicapaţi, deşi asta îi răpeşte din zilele libere în care ar putea să se ocupe de cai. Fără a se întrerupe din ceea ce spunea, traversă în camera

de toaletă alăturată. Cred că e și ăsta un motiv pentru care am fost atât de capricioasă – știu că Bennett ar trebui să fie în culmea fericirii acum, iar el arată de parcă rareori ar reuși să închidă un ochi.

– În culmea fericirii?

– I-a luat șase luni și o grămadă de frustrare ca să obțină aprobare pentru aripa copiilor din cadrul muzeului. A reușit într-un sfârșit să își impună voința la ședința consiliului de administrație de acum câteva seri, dar nu fără eforturi considerabile și muncă de persuasiune. Nu ți-a pomenit nimic?

– Nu, spuse ea lent. Nu mi-a pomenit.

– E proiectul lui de suflet de câțiva ani. A petrecut luni întregi căutând arhitectul potrivit, unul capabil să împletească aspectele practice cu esența a ceea ce își dorea Bennett să creeze. Apoi, pentru că membrii consiliului de administrație rămâneau neclintiți, a plătit din buzunarul propriu devizele și planurile. Sunt minunate. Eve se întoarse în dormitor aducând o cutie lungă. Ar trebui să-l rogi să ți le arate cândva. Își dorea un spațiu deschis, cu multe ferestre, ca să nu le dea copiilor o senzație de limitare. Membrii consiliului de administrație au bombănit și protestat când a venit cu ideea de a expune sculpturi pe care copiii să le poată atinge și ilustrații din cărțile de povești în loc de tablouri de Rubens și Renoir și Rodin ținute sub sticlă.

– Nu știam că e atât de profund... implicat.

– Bennett se implică profund în tot ceea ce face. Ideea lui era de a-i atrage pe copii în lumea artelor prin mijloace vizuale pe care le înțeleg și care le fac plăcere. Există apoi și o secțiune rezervată picturilor și modelelor create de copiii în sine.

Eve puse cutia pe pat și zâmbi.

– Mă surprinde că nu ți-a spus despre asta. De regulă nimeni nu scapă. Și-a petrecut doi ani planificând asta și șase luni luptându-se să își pună proiectul pe roate.

– Pare minunat. Își simți inima contorsionându-se și lărgindu-se pentru a se umple cu și mai multă iubire.

De multe ori dă impresia că e un bărbat interesat doar de cai și de următoarea petrecere.

– Îi place să își mențină această imagine, dar Bennett e mai mult de atât. Am crezut că voi doi ați devenit destul de apropiați.

– Bennett e foarte generos.

– Hannah, nu mă dezamăgi. Ușor obosită, Eve se așează pe marginea patului. Te urmărește cu privirea când ieși dintr-o încăpere și te așteaptă să intri.

– Da?

– Da. Acum rânji. Da. Cu toată neliniștea și tensiunea din ultimele câteva săptămâni, am avut cel puțin plăcerea de a-l vedea pe Bennett îndrăgostindu-se. Ții și tu la el, nu-i așa?

– Da. Aproape se sfârșise totul. Unele minciuni nu mai erau necesare. Nu am mai cunoscut pe nimeni ca el.

– Nu mai e nimeni ca el.

– Eve, nu aș vrea să crezi sau să speri la ceva ce nu o să se întâmple.

– Am dreptul să cred și să sper ce doresc eu. Își puse o mână pe cutia de lângă ea și bătu ușor pe capac. Dar până una alta deschide-ți cadoul.

– Asta e o poruncă regală sau o rugăminte?

– Orice ar fi nevoie pentru a te face să o deschizi. Te rog, ard de nerăbdare să văd dacă îți place.

– Ei bine, e împotriva principiilor mele să deschid un cadou înainte de Crăciun, dar...

Cedând, Hannah dădu jos capacul. Împinse deoparte straturile de hârtie de ambalaj și rămase cu gura căscată.

Rochia scânteia ca o piatră prețioasă și dansa în ape de foc. Era de un verde bogat și spectaculos ca al smaraldelor și acoperită cu mii și mii de mărgele minuscule care reflectau lumina după-amiezii.

– Scoate-o din cutie, insistă Eve, apoi, nemaiavând răbdare să aștepte după Hannah, o făcu personal.

Mătasea se legănă în aer, foşni discret, apoi se aşeză. Croiul era drept, cu un guler înalt care îmbrăca gâtul într-o fâşie scânteietoare, brodată cu mărgele. Braţele aveau să-i fie dezgolite până la umeri, la fel şi spatele, înainte ca materialul să se drapeze din nou căzând într-o linie lungă până la podea. Era o rochie concepută să strălucească sub candelabre şi să radieze discret la lumina lunii.

– Spune-mi că-ţi place. Mi-am scos croitoreasa din minţi o lună întreagă.

– E superbă. Hannah întinse şovăitoare o mână. Rochia se înfioră şi se trezi la viaţă la simpla ei atingere. Eve, e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Nu ştiu ce să spun.

– Spune-mi că o vei purta la Balul de Crăciun. Încântată de ea însăşi, Eve o întoarse pe Hannah spre oglindă şi ţinu rochia în faţa ei. Uită-te ce efect are asupra ochilor tăi! Am ştiut eu. Râzând, împinse rochia în mâinile lui Hannah ca ea să poată face un pas în spate şi să o admire. Da, am fost sigură de asta. Cu tenul ăsta al tău. O, da, spuse ea, lovindu-se cu un deget peste buze. Când o să te vadă Bennett o să înceapă să se bâlbâie ca un idiot. De-abia aştept să fiu martoră la momentul acela.

– Nu cred că ar trebui...

– Firește că ar trebui şi o vei face, pentru că în nici un caz nu voi accepta un refuz. Făcu un pas în faţă şi, îngustându-şi ochii, smulse din strânsoare o şuviţă din părul lui Hannah. O să te dau şi pe mâna coafezei mele.

– Asta cam aduce a ameninţare. Oricât de mult ar fi tânjit să o facă, nu îşi putea permite să-şi dea frâu liber. Lady Hannah cea ştearsă şi cuminte nu ar fi îndrăznit niciodată să poarte o asemenea rochie. Eve, e minunată, şi tu eşti minunată, dar nu cred că sunt făcută pentru o rochie ca aceasta.

– Eu nu mă înşel niciodată. Eve alese să ignore refuzul ei cu o fluturare nepăsătoare din încheietură. Chiar dacă prinţesă era doar de doi ani, avusese dintotdeauna o fire hotărâtă. Mi-am petrecut prea mult timp

în teatru ca să nu ştiu ce se potriveşte şi ce nu. Ai încredere în mine, iar dacă asta e prea mult, fă-mi favoarea asta ca prietenă.

Deveniseră într-adevăr prietene, indiferent care fuseseră motivele iniţiale - sau scopul final. Ce rău ar fi putut să facă dacă accepta? Era cât se poate de posibil ca nici măcar să nu se afle în Cordina în seara balului.

- Am să mă simt ca Cenuşăreasa, murmură ea, dorindu-şi să fi fost adevărat.

- Bun. Şi ar trebui să ţii minte că ceasul nu bate întotdeauna la miezul nopţii.

Şi totuşi bătea. Hannah îşi aminti cuvintele lui Eve când traversă palatul în tăcere însoţită de Reeve. Jocul aproape se sfârşise, iar timpul ei era şi el pe sfârşite.

Pachetul conţinuse explozivii pe care îi ceruse şi un mesaj codat. I se cerea să acţioneze în noaptea aceea şi să se întâlnească apoi cu agentul lui Deboque pe chei la ora unu. Atunci avea să îşi primească retribuţia.

- Trebuie neapărat să funcţioneze, murmură Hannah, montând atent prima încărcătură explozivă.

Echipamentul pe care îl folosea acum era aprobat de SIS. Deja se luaseră măsuri pentru a identifica originea pachetului pe care îl primise. Deboque avea să-şi piardă în scurt timp filiera din Atena şi mult mai mult de atât.

- Din afara zidurilor o să pară că incendiul e scăpat de sub control, spuse Reeve, lucrând la fel de rapid şi competent ca ea. Încărcăturile explozive sunt pregătite să producă mai multă gălăgie decât forţă de distrugere. O să aruncăm în aer câteva ferestre şi o să facem un spectacol de zile mari, în timp ce Malori şi oamenii lui vor rămâne aici să ţină focul în frâu dacă se va dovedi necesar.

- Prinţul e cu ei acum?

- Da, Armand îşi informează restul familiei despre ceea ce urmează să se întâmple. Malori nu e de acord, dar eu cred că ai dreptate. În momentul de faţă nu mai

are ce să se întâmple rău dacă sunt puşi la curent, şi pot fi scutiţi de o doză considerabilă de nelinişte.

Se gândi la Gabriella. Poate că după noaptea aceasta avea să scape şi de coşmaruri.

– Nu puteam îndura să o ştiu pe Eve trezită de explozie şi închipuindu-şi că e opera lui Deboque. Şi Bennett? E la adăpost în aripa familiei?

– Bennett e la adăpost, spuse Reeve şi nu mai adăugă nimic. Îţi las zece minute. Timp suficient cât să dispari din palat. Docul e securizat, deci dacă se petrece ceva acolo, te vom acoperi. Eu mă voi afla pe barca pe care o folosim pentru a supraveghea iahtul lui Deboque. Vom acţiona în momentul în care ne dai tu semnalul. Hannah, ştiu că microfonul e riscant. Dacă vei fi percheziţionată...

– Dacă voi fi percheziţionată, mă voi descurca.

Microfonul era o capodoperă tehnologică a SIS care semăna cu un medalion cu lucrătură complexă, purtat de Hannah la gât cu doar câţiva centimetri sub locul unde îi bătea pulsul.

– Dacă se prinde cum stau lucrurile, va acţiona rapid.

– Iar eu voi acţiona şi mai rapid. Îşi puse o mână peste a lui când el dădu să mai spună ceva. Reeve, şi pentru mine miza e importantă. Nu vreau să mor.

Pentru o clipă el o privi şi văzu în ea o femeie.

– Am reputaţia de a şti să-mi păstrez partenerii în viaţă.

Hannah se simţi recunoscătoare că reuşise să o facă să zâmbească.

– Mă bazez pe asta. Dar dacă se întâmplă ceva rău, ai să-i transmiţi lui Bennett un mesaj din partea mea?

– Fireşte.

– Spune-i... Ezită, nefiind obişnuită să îşi încredinţeze sentimentele nimănui. Ceasul bătu de miezul nopţii, iar ea se rugă ca magia să nu se spulbere. Spune-i că l-am iubit, că ambele părţi din mine l-au iubit. Şi că nu regret nimic.

Ieşi pe uşa principală şi porni încet cu maşina spre porţi. Peste câteva minute gărzile care nu fuseseră informate de şarada care se juca aveau să reacţioneze exact aşa cum se aştepta toată lumea. Oricine care ar fi supravegheat palatul ar fi văzut şocul şi reacţiile acestora. Deocamdată ieşi pe poartă având parte doar de o verificare foarte sumară.

Rămase cu ochii pe ceas cât timp conduse, ascultând ticăitul minutelor ce se scurgeau şi gândindu-se la Bennett. Avea să fie în siguranţă acum. Indiferent ce se întâmpla în noaptea aceea, el şi familia lui aveau să fie în siguranţă. Dacă Deboque o plătea, avea să fie arestat sub acuzaţia de conspiraţie. Dacă o ucidea, avea să fie arestat pentru uciderea unui agent SIS. Scopul scuza mijloacele.

Hannah opri maşina, aşteptă şi auzi explozia. Malori îi promisese că avea să fie zgomotoasă şi se ţinuse de cuvânt. Deschise portiera şi rămase în picioare lângă maşină timp de o clipă. Palatul se profila pe cerul nopţii ca o pată alburie şi neclară, însă aripa de est era luminată ca în toiul zilei. Focul era impresionant de acolo şi ştiind că nici unul dintre oamenii lui Deboque nu ar fi avut cum să ajungă mult mai aproape, Hannah se simţi satisfăcută. În douăzeci de minute unul dintre oamenii lui Malori avea să lase să scape informaţia că întreaga familie regală, în afară de Armand, îşi pierduse viaţa în explozie.

Pe când ajunse pe chei nu găsi ţipenie de om. Vestea că se întâmplase ceva se răspândise deja până aici. Hannah îşi parcă maşina în întuneric, apoi ieşi şi se duse să aştepte la lumină. Devenind astfel o ţintă excelentă.

Barca ancorată la mică distanţă de coastă arăta ca un iaht de agrement mic şi scump. De mai multe ori pe parcursul zilei o femeie brunetă urcase pe punte pentru a face plajă sau a citi. Din când în când i se alăturase şi un bărbat cu pieptul gol, tânăr şi bronzat. Degustaseră vin, se ţinuseră în braţe, dormiseră. Cei care îi urmăriseră de pe *Invincible* făcuseră pariuri dacă

cei doi amanți aveau sau nu să facă sex sub cerul liber. Fuseseră dezamăgiți.

Sub punte SIS avea de toate, de la monitoare tv la lansatoare de grenade. Opt bărbați și trei femei așteptau înghesuiți în cabina care fusese golită de conținutul ei obișnuit.

Bennett nu mai pusese piciorul afară din cabină de la o oră după ivirea zorilor. În ultimele trei ore se alimentase exclusiv cu nerăbdare și cafea. Stătuse cu ochii ațintiți în monitor până când privirea i se încețoșase. Nici măcar o dată nu apăruse Deboque în obiectivul camerei cu rază mare de acțiune. Voia să îl vadă. Pe tot ce avea mai sfânt, își dorea să îl privească în ochi în clipa în care avea să i se strângă lațul în jurul gâtului. Dar chiar mai mult de atât, cu mult mai mult, își dorea să audă prin stație că totul se terminase, iar Hannah era în siguranță.

– Urcă MacGee. Bărbatul care avea căștile pe urechi rosti aceste cuvinte, apoi continuă să fumeze. Câteva clipe mai târziu Reeve se strecură în cabina deja aglomerată. Era îmbrăcat în negru din cap până în picioare. Chiar și fața și mâinile îi erau mânjite cu negru. Își dădu jos bereta de marinar și o aruncă deoparte.

– Prima etapă s-a încheiat. Îl salută din cap pe Bennett. De dincolo de porți aripa estică pare devastată. SIS știe să facă spectacol.

– Familia? întrebă Bennett, îndreptându-și din nou ochii spre monitor.

– E în siguranță.

Se întinse după cafeaua amară și pe jumătate rece de lângă el.

– Hannah?

– Ar trebui să știm ceva în câteva minute. Echipa de intervenție de pe chei e alcătuită din unii dintre cei mai buni oameni ai noștri.

Bennett îi aruncă o privire pe care o susținu o clipă prelungă. Își dorise să se afle și el pe chei, cât mai aproape posibil. Se lovise însă de refuzul de fier al tatălui său,

al lui Reeve şi al lui Malori, iar în cele din urmă fusese nevoit să se dea bătut. Dacă l-ar fi observat cineva, întreaga operaţie ar fi fost pusă în pericol.

Acum Hannah era singură, îşi spuse el, şi era singura care risca totul.

– Deboque nu a fost văzut toată ziua.

– E acolo. Reeve îşi aprinse o ţigară şi se pregăti să aştepte. Nu va dori să se îndepărteze prea mult în noaptea asta.

– Contact. Un agent din partea dinspre port a cabinei ridică o mână la căşti. Avem contact.

Briza care bătea de pe mare era răcoroasă, iar noaptea era senină. Hannah îl recunoscu pe bărbatul care se apropie de ea ca fiind cel care venise după ea în micul bar înecat de fum. Era singur şi cu mâna goală.

– *Mademoiselle.*

– Partea mea din înţelegere a fost îndeplinită, *monsieur*. Mi-aţi adus plata?

– E o noapte plăcută pentru o plimbare în larg.

Avea să o ducă pe iaht. Simţi un fior în acelaşi timp de nelinişte şi de încântare.

– Înţelegeţi că nu îmi mai permit să mă întorc în Cordina?

– Asta e clar. Arătă spre o mică şalupă. Vi se vor asigura toate cele necesare.

La fel ca data trecută, avea de ales. Ar fi putut să scoată arma şi să îl aresteze. Dacă norocul era de partea lor, bărbatul l-ar fi denunţat pe Deboque pentru a-şi salva propria piele. Dar nu îşi putea asuma riscul de a lăsa siguranţa lui Bennett pe seama norocului. Fără un cuvânt, urcă în şalupă şi se aşeză.

Viaţa ei era doar în propriile mâini acum, îşi spuse Hannah şi le împătură în faţa ei. Indiferent ce deznodământ avea să capete situaţia, Deboque avea să fie compromis definitiv.

Persoana ei de contact nu mai spuse nimic, însă îşi plimbă privirea dintr-o parte în cealaltă pe suprafaţa

întunecată a apei. Toată lumea aştepta şi urmărea ce se petrecea. Pentru că noaptea era senină, iahtul lui Deboque se profila alb şi cât se poate de bine conturat în larg. Văzu pe punte trei bărbaţi, Ricardo şi alţi doi. Ricardo fu cel care o ajută să urce pe iaht.

– Lady Hannah, ce plăcere să vă revăd!

Era ceva în ochii lui, ceva ce aducea a rânjet şi mulţumire de sine. Hannah ştiu atunci, cu la fel de multă certitudine ca şi cum i-ar fi pus un cuţit la gât, că nu îi era sortit să mai plece de pe *Invincible*. Vocea îi rămase calmă şi rece când vorbi şi, spera ea, se auzi limpede peste întinderea de apă.

– Mulţumesc, Ricardo. Sper că nu va dura prea mult. Mă văd nevoită să admit că nu mă simt în largul meu în apele Cordinei.

– Ridicăm ancora într-o oră.

– Încotro?

– Spre un loc cu o climă mai plăcută. La radio s-a anunţat moartea tragică a mai multor membri ai familiei regale. Prinţul Armand jeleşte în singurătate.

– Fireşte. Cordina a rămas fără inimă şi fără un moştenitor. Monsieur Deboque a fost informat?

– Vă aşteaptă în cabina lui.

Ricardo întinse o mână după poşeta lui Hannah.

– Angajaţii sunt percheziţionaţi de fiecare dată, Ricardo?

– Ne putem lipsi de asta. Lady Hannah, vă rog să îmi permiteţi să vă păstrez eu armele. Extrase pistolul din poşeta ei şi îl bagă în buzunar. Şi cuţitul?

Ridicând din umeri, Hannah îşi ridică fusta până în dreptul coapsei. Urmări privirea lui Ricardo coborând şi rămânând aţintită pe piciorul ei când luă pumnalul. Apăsă butonul care ţinea închisă lama. Şi auzi din ambele părţi ţăcănit de pistoale.

– O armă admirabilă, spuse ea blând, ridicând lama în lumină. Discretă, elegantă, practică. Zâmbi şi împinse lama înapoi în mâner. Şi una pe care nu aş folosi-o nicidecum asupra unui bărbat care urmează să îmi dea

cinci milioane de dolari americani. Lăsă pumnalul să cadă în palma lui Ricardo, știind că nu mai avea acum altă apărare decât propria inteligență. Mergem? Îmi place parfumul banilor când sunt calzi.

El îi prinse brațul în mâna lui de chirurg și, cu o pompă considerabilă, o conduse sub punte la cabina lui Deboque.

– Lady Hannah. Cabina era iluminată de o duzină de lumânări. Iar de data aceasta din difuzoare se revărsa duios o sonată de Beethoven. Deboque purta un sacou roșu burgund și rubine. Culori sângerii. O sticlă de șampanie de un litru jumătate se odihnea într-o frapieră de argint. Cât ești de promptă. Poți să ne lași, Ricardo.

Hannah auzi ușa închizându-se în urma ei. Știu fără a i se spune că Ricardo se plantase de cealaltă parte a ei.

– O ambianță plăcută, spuse ea. Majoritatea tranzacțiilor financiare nu se încheie la lumina lumânărilor.

– Nu mai e cazul de formalități între noi acum, Hannah. Zâmbind, se duse la sticla de șampanie. Veștile care vin din Cordina sunt puțin isterice și tragice. Dopul țâșni brusc afară. Vinul se ridică înspumat pe buza sticlei. Am considerat că se impune un mic gest prin care să sărbătorim.

– Rareori refuz șampanie, *monsieur*, dar gustul ei este mult mai savuros când am banii în mână.

– Răbdare, draga mea. Umplu două pahare înguste și îi oferi unul. Chipul îi era palid ca marmura în lumina scăzută, ochii aproape negrii și plini de plăcere. Să bem în cinstea unei misiuni îndeplinite cu succes și a unui viitor plin de bogății.

Hannah își ciocni paharul de al lui, apoi sorbi din el.

– O colecție excelentă.

– Am ajuns să înțeleg că preferi lucrurile excelente și pe cele scumpe.

– Exact. *Monsieur*, sper că nu vă veți simți ofensat dacă vă spun că, deși sunt recunoscătoare pentru vin și pentru lumina ambientală, le-aș aprecia chiar mai mult odată tranzacțiile noastre încheiate.

– Ce gândire mercenară. Coborî cu degetele pe obrazul ei. Lumina lumânărilor o avantaja, îşi spuse el. În timp ar fi înflorit sub mâinile lui. Era mare păcat că nu-şi putea permite riscul de a o păstra lângă el timp de câteva luni. Nu avea decât o oră pentru ea. Dar într-o oră se puteau întâmpla multe. Ai să mă ierţi, dar sunt cu inima foarte uşoară. Simt că vreau să sărbătoresc succesul tău, succesul nostru.

Mâna lui alunecă pe gâtul ei, la câţiva centimetri de microfon. Hannah îl prinse de încheietură şi îi zâmbi.

– Dumneavoastră aţi dat tonul, *monsieur*, începând prin a-mi lua armele. Preferaţi femeile fără apărare?

– Prefer femeile docile. Ridică mâna şi şi-o strecură în părul ei, înfigându-şi degetele în acea bogăţie. Hannah se pregăti sufleteşte pentru sărut. Putea să îi opună rezistenţă, dar nu să-şi trădeze dezgustul. Eşti puternică, murmură el, şi îşi coborî din nou gura peste a ei. Şi asta îmi place. Când vei ajunge în patul meu, îmi vei oferi plăcerea unei lupte.

– Am să vă ofer chiar mai mult de atât. Doar după ce văd banii.

El îşi încleştă degetele, provocându-i durere atât de fulgerător încât Hannah icni. Apoi şi le relaxă şi râse.

– Prea bine, *mon amie cupide*. Îţi vei vedea banii, apoi îmi vei da ceva în schimb.

Când Deboque se întoarse cu spatele pentru a da la iveală un seif ascuns, Hannah îşi frecă energic buzele cu dosul palmei.

– V-am dat deja ceea ce am promis în schimbul plăţii.

– Vieţile membrilor familiei regale. Răsuci butonul în timp ce inima lui Hannah începu să bubuie. Cinci milioane de dolari pentru a-i asasina pe Bisset. Cinci milioane de dolari pentru a-mi servi un meniu complet de răzbunare, cu tot cu desertul dulce al puterii. Crezi că este prea mult? Ochii îi scânteiau când se întoarse spre ea cu o valiză mare. Draga mea copilă, ai fi putut să-mi ceri de zece ori mai mult. Timp de mai bine de zece ani am uneltit şi de două ori nu a lipsit mult să şi reuşesc

să ucid un membru al familiei regale. Iar acum, în schimbul modestei sume de cinci milioane de dolari, i-ai lichidat tu pe toţi pentru mine.

– Asta a fost, anunţă Reeve când auzi vocea lui Deboque prin staţie. Intraţi în acţiune. Încet.

Mâna lui Bennett se închise peste cea a cumnatului lui.

– Urc cu voi.

– Nici nu se pune problema.

– Urc cu voi, repetă Bennett pe un ton aspru, de gheaţă. Clipă de clipă, ascultase cu sufletul la gură interacţiunea dintre Hannah şi Deboque. Auzise când Deboque îşi pusese mâinile pe ea. Când Deboque se pregătise să o plătească pentru uciderea a tot ceea ce iubea – a tuturor celor pe care îi iubea. Dă-mi o armă, Reeve, altfel mă duc neînarmat.

– Ordinele mele sunt să te ţin aici.

– Şi dacă ar fi vorba de Brie? Privirea lui Bennett era fierbinte şi nesăbuită. Dacă ar fi vorba de Brie, ai rămâne în urmă să îi laşi pe alţii să o protejeze?

Reeve coborî privirea spre mâna închisă peste a lui. Era puternică şi capabilă. Şi tânără. Apoi îşi aţinti privirea în ochii care erau mai întunecaţi decât cei ai soţiei sale, dar în care ardeau aceleaşi patimi. Ridicându-se, luă din arsenal un pistol de calibru 12 mm.

Aveau să intre în acţiune acum, îşi spuse Hannah, şi se strădui să îşi păstreze vocea impasibilă.

– Îmi spuneţi asta acum ca să pot să regret? Râse şi se apropie de masa de scris. Cinci milioane îmi vor ajunge. Intenţionez să investesc banii şi să duc o viaţă liniştită în Rio timp de câţiva ani.

Deboque îşi păstră privirea aţintită asupra ei în timp ce descuie valiza. Banii erau acolo, dar erau rezervaţi pentru propriile lui scopuri.

– Nu doreşti să lucrezi în continuare pentru mine?

– Din păcate aşa ceva ar fi riscant pentru amândoi după evenimentele din această noapte.

– Da.

La fel se gândise şi el. Dar deschise capacul valizei ca să-i ofere cel puţin plăcerea de a vedea banii înainte să o ucidă.

– Minunat. Rămânând în pielea personajului, Hannah făcu un pas în faţă şi ridică un teanc gros de bancnote de o sută de dolari proaspăt ieşite de la tipar. Ştiţi ce parfum senzual au banii neatinşi?

Răsfiră bancnotele din teanc.

– Aşa e.

Deboque deschise sertarul de sus al mesei de scris. Înăuntru se afla un revolver elegant cu mânerul îmbrăcat în perle. Considera că era corect să o ucidă cu stil. Îşi închise degetele pe armă când de deasupra capetelor lor răsunară primele focuri de armă.

Hannah se întoarse fulgerător spre uşă, sperând că Deboque avea să interpreteze încântarea ei drept spaimă.

– Ce fel de joc e ăsta? vru ea să ştie.

Trânti capacul valizei şi, luând valiza, porni spre uşă. Mâna i se închise pe clanţă.

– Rămâi unde eşti, o avertiză Deboque.

Pistolul se afla în mâna lui acum şi era aţintit spre inima ei. Fruntea i se acoperi de o peliculă subţire de sudoare când auzi sunet de paşi alergând deasupra capetelor lor. Ţinea degetul pe trăgaci, dar nu îl apăsă. Indiferent care era problema care apăruse pe punte, nu voia să o atragă şi asupra lui.

– Dă-mi valiza, Hannah.

– Vă călcaţi cuvântul? Ochii i se îngustară când calculă în gând cât îşi mai putea permite să tragă de timp. Da, aţi fi putut cu uşurinţă să mă plătiţi de zece ori mai mult dacă de la bun început eraţi hotărât să nu-mi daţi nimic.

– Dă-mi valiza.

Porni spre ea, cu pas lent. Teama începuse să crească în el, nu de moarte, nu de înfrângere, ci de închisoare. Nu ar fi supraviețuit dacă ar fi ajuns din nou în spatele gratiilor.

Hannah aşteptă până ajunse la jumătate de metru de ea, apoi, cu mâinile pe mânerul valizei, o ridică şi îl izbi cu ea peste braţul în care ţinea pistolul.

Oamenii lui Deboque, fie din loialitate, fie de teamă, opuseră o rezistenţă disperată. Schimbul de focuri între cele două ambarcaţiuni se prelungi. Un torent de gloanţe dintr-o mitralieră se înfipse în lemnul de deasupra capului lui Bennett, revărsându-i pe spate o ploaie de aşchii. Văzu un bărbat căzând peste balustrada iahtului în apă.

Deja tirul dinspre iahtul lui Deboque începuse să se răărească, însă timpul se scurgea fulgerător. Iar Hannah era încă în mâinile lui Deboque. Vie, îşi spuse Bennett, apoi ţinti şi trase. Era vie. Ar fi ştiut dacă nu ar fi fost aşa, pentru că atunci s-ar fi oprit şi inima lui. Însă clocotea în el un sentiment de urgenţă, mai intens decât noaptea nebunească şi mirosul de sânge. Sub imperiul acelei urgenţe, îşi croi drum până la pupă şi se strecură în apă.

Liniştea nopţii era sfâşiată de focurile de armă şi ţipetele oamenilor. Văzu un bărbat sărind de pe iahtul lui Deboque şi începând să înoate frenetic spre ţărmul aflat la şaisprezece kilometri distanţă. Mâna lui atinse accidental un cadavru care plutea cu faţa în jos. Un agent SIS sau un inamic, nu avea de unde să ştie. În timp ce lupta continuă cu ferocitate, Bennett se furişă în tăcere în jurul iahtului.

Pentru că aproape se sfârşise, Reeve le făcu semn oamenilor lui să se apropie. Şi de-abia atunci observă că Bennett nu mai era lângă el.

– Prinţul. Gâtul i se uscă de panică. Unde e prinţul Bennett?

– Acolo.

Unul dintre oamenii lui îl observă pe Bennett chiar înainte să dispară dincolo de pupa iahtului lui Deboque.

– Pentru numele lui Dumnezeu, şopti Reeve. Mişcaţi-vă rapid. Pregătiţi-vă să urcaţi la bord.

Nu se afla nimeni pe tribord când se ridică Bennett pe punte. Ocazional mai explodau şi şuierau gloanţe, însă strigătele încetaseră. Îşi petrecuse o oră din acea zi lungă, nesfârşită, cât stătuse închis sub punte, studiind diagrama iahtului lui Deboque schiţată de Hannah. Se duse să o caute.

Reuşise să îi arunce pistolul în celălalt colţ al încăperii, dar Deboque se dovedi mai rapid şi mai puternic decât părea. Chiar în clipa în care Hannah se aruncă după armă, se trezi cu Deboque peste ea. Una din mâinile lui se închise în jurul gâtului ei, lăsând-o fără aer. Hannah îşi eliberă un braţ şi îşi înfipse un pumn în traheea lui. Apoi începură amândoi să gâfâie. Întinse o mână, iar degetele îi alunecară peste mânerul pistolului. Înjură de durere şi de furie când el o prinse de păr şi o trase înapoi. Preţ de treizeci de secunde mizerabile şi extenuante, se zbătură pe podeaua cabinei. Bluza ei se rupse la cusături. Dedesubt deja se formau vânătăi. Îi umplu gura de sânge, dar, spre frustrarea ei, nu reuşi să îl rănească suficient cât să-l scoată din joc.

Încolăciţi ca doi amanţi, se rostogoliră din nou spre pistol. Hannah se întinse din nou spre el şi aproape îl ajunse. Din colţul ochiului văzu pumnul coborând spre ea şi se feri din calea lui. Lovitura ateriză pieziş, dar fu suficient de puternică pentru a o ameţi. Apoi se trezi având sub ochi ţeava pistolului său.

Venise pregătită să moară. Chinuindu-se să respire, se întări sufleteşte. Dacă nu putea să facă nimic altceva, putea măcar să îşi îndeplinească promisiunea de a-l scuipa în ochi.

– Sunt agent SIS. Familia Bisset e bine, iar tu nu mai ai unde să fugi.

Văzu furia explodând în ochii lui. Îi zâmbi şi aşteptă glonţul.

Când Bennett se năpusti în încăpere, îl văzu pe Deboque ghemuit deasupra lui Hannah, cu un pistol aţintit spre capul ei. Totul se întâmplă în câteva fracţiuni de secundă, atât de fulgerător încât imediat după nu reuşi să-şi dea seama care din ei trăsese primul.

Deboque răsuci brusc capul spre el. Privirile li se întâlniră. Când pistolul se mută dinspre capul lui Hannah spre cel al lui Bennett, ea ţipă şi îl îmbrânci. Ambii bărbaţi apăsară pe trăgaci. Două gloanţe explodară de pe ţevile armelor.

Bennett simţi unul şuierând pe lângă el, atât de aproape încât îi înfioră şi îi încinse pielea. Văzu sângele lăţindu-se într-o pată tot mai mare pe pieptul lui Deboque cu o clipă înainte ca acesta să cadă grămadă peste Hannah.

Ea începu să tremure atunci. Întreaga ei pregătire profesională se risipi în acele clipe şi rămase tremurând sub bărbatul care murise. Se pregătise pentru propria moarte. Ar fi făcut-o din datorie. Însă văzuse glonţul implântându-se în lemn la mai puţin de doi centimetri de faţa lui Bennett.

Chiar şi când el veni la ea, împingând deoparte cadavrul lui Deboque şi strângând-o în braţe, tot nu se opri din tremurat.

– S-a terminat, Hannah. O strânse la piept, legănând-o, depunându-i săruturi în păr. S-a terminat acum.

În locul satisfacţiei sau chiar a gloriei pe care se aşteptase să le simtă, nu găsi decât uşurare. Hannah era în siguranţă. Şi avea să aibă grijă personal ca să rămână astfel.

– Ai fi putut sfârşi ucis. Fir-ar să fie, Bennett, ar fi trebuit să fii acasă.

– Da. Ridică privirea când Reeve dădu buzna în cabină. Vom merge amândoi acasă cât de curând.

Obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi. Ştergându-şi-le, Hannah se chinui să se ridice în picioare. Se întoarse spre Reeve, însă fu nevoită să inspire adânc de câteva ori.

- Sunt gata să dau raportul.

- Dă-l naibii de raport. Bennett o prinse în braţe şi o luă pe sus. O duc acasă.

epilog

Dormise neîntrerupt. De-abia după ce se scurseseră douăzeci şi patru de ore descoperi Hannah că doctorul Franco, medicul personal al familiei Bisset, îi administrase un sedativ.

Se trezise odihnită şi înciudată. Şi, deşi detesta să o recunoască, chinuită de dureri.

Doctorul insistase să se odihnească încă o zi întreagă, murmurând ceva despre cucuiele şi vânătăile ei, pe tonul lui blând, dar implacabil. Pentru că ordinele de a o ţine în pat veniseră de la Alteţa Sa regală, nici doctorul, nici pacienta nu avură încotro şi fură nevoiţi să se supună.

Hannah se plânse de tratament. Deşi vizitatorii veneau des, era agitată din cauza lipsei de activitate. Reeve îi aduse un mesaj de la sediul central al SIS, un mesaj care ar fi trebuit să o încânte. Întreaga operaţie a lui Deboque se făcuse fărâme. Iar ea fusese avansată în grad. Hannah rămase posomorâtă în pat, dorindu-şi o scăpare.

Iar în cele din urmă scăparea îi fu oferită de Eve, în seara Balului de Crăciun.

– Eşti trează. Minunat.

– Fireşte că sunt trează. Morocănoasă după cele două zile petrecute în pat, Hannah se foi. Faptul că încă o dureau coastele când le atingea nu făcu decât să o irite şi mai tare. Îmi ies din minţi.

– Sunt sigură că da. Zâmbind, Eve se aşeză pe marginea patului. Şi nu am de gând să te fac să te simţi stingherită turuind din nou despre cât îţi suntem de recunoscători cu toţii pentru tot ceea ce ai făcută. Ceea ce am de gând să fac e să-ţi comunic cele mai recente ordine ale doctorului Franco.

– O, scuteşte-mă.

– Anume să te ridici din pat, să te îmbraci şi să dansezi până în zori.

– Poftim? Hannah se ridică în capul oaselor, tresărind doar puţin de durere. Pot să mă ridic din pat? Vorbeşti serios?

– Absolut. Uite. Ridicându-se, luă halatul lui Hannah. Pune-ţi ăsta. Coafeza mea trebuie să sosească imediat şi vom începe prin a o lăsa pe ea să-şi facă magia.

– Magie. Oftând, Hannah ridică o mână spre păr. În momentul de faţă e nevoie mai degrabă de un miracol. Eve, oricât mi-aş dori să mă pun în mişcare, nu cred că balul e cea mai bună idee.

– E ideea perfectă. După ce o ajută pe Hannah să îşi îmbrace halatul, se aplecă să miroasă buchetul de gardenii de lângă pat. De la Bennett?

– Da. Hannah se înmuie suficient cât să atingă petalele cerate cu vârfurile degetelor. Le-a adus azi-dimineaţă. Nu prea l-am văzut pe aici. Scuturându-se de proasta dispoziţie, legă cordonul halatului. Ştiu cât de ocupaţi aţi fost cu toţii, cu toate conferinţele de presă şi anunţurile publice necesare pentru a lămuri întregul dezastru.

Eve arcui o sprânceană. Decise să nu îi spună lui Hannah că Bennett nu se clintise de la căpătâiul ei în prima noapte. Exista suficient romantism în ea cât să-şi dorească să îi lase să se descopere reciproc.

– Că tot veni vorba de dezastru, ar trebui să vezi ce e în aripa estică. În cea mai mare parte cioburi. O să dureze câteva săptămâni până când menajerele vor reuşi să cureţe totul. Inspirând prelung, Eve o prinse de umeri. Acum am să te fac să te simţi stingherită. Ştiu că a fost o misiune, dar, indiferent care au fost motivele care te-au adus la noi, tu ne-ai oferit pace. Nimic din ceea ce aş putea să spun sau să fac nu te va răsplăti îndeajuns pentru asta. Copilul meu. Zâmbi vag. Marissa şi copilul din pântecul meu sunt în siguranţă. Ştiu ce intenţionase Deboque să facă.

– S-a terminat acum, Eve.

– Da. Cu un aer solemn, Eve o sărută pe Hannah pe obraji. Îţi datorez viaţa mea şi vieţile tuturor celor pe care îi iubesc. Dacă va fi vreodată ceva ce să pot face pentru tine, şi îţi spun asta atât ca prietenă a ta, cât şi ca soţie a moştenitorului tronului Cordinei, e de-ajuns să îmi ceri.

– Uită de asta, şi lasă-mă şi pe mine să uit. Eve, nu am fost niciodată capabilă să îmi fac şi să îmi păstrez prietene. Aş vrea să cred că asta s-a schimbat.

Eve o studie pe femeia pe care abia acum începea să o cunoască.

– Am două surori, cea cu care m-am născut şi cea care mi-a fost oferită de Alexander. Îi întinse o mână. Mi-ar plăcea să am trei.

– Excelenţă. Una dintre cameristele tinere se opri în prag, neîndrăznind să intre. Vă rog să mă scuzaţi, dar a sosit *Madame* Frissoutte.

– Minunat. Eve îşi împleti un braţ cu braţul lui Hannah. Pregăteşte-te să te vezi transformată.

Era într-adevăr transformată, îşi spuse Hannah studiindu-se în oglindă. Părul ei, revărsându-i-se pe spate în cârlionţi nebuneşti ca de ţigancă, îi fusese dat la o parte de pe faţă şi prins cu doi piepteni scânteietori. Rochia strălucea şi dansa în ape, drapându-se peste corpul ei de la gât până la glezne. Îşi aplicase machiajul suficient de abil cât să îi ascundă vânătăile de pe braţe şi de pe faţă.

Nu mai avea nevoie decât de condurii de cristal, îşi spuse ea, râzând vag. Alte iluzii. Dar dacă aceasta trebuia să fie ultima ei noapte cu Bennett, avea de gând să profite. Nu voia să simtă regrete când ceasul avea să bată de miezul nopţii.

Din sala de bal deja răsuna muzica. Hannah se strecură în încăpere aşa cum îi stătea în obişnuinţă şi absorbi scânteierea din jurul ei. Oglinzile fuseseră lustruite şi reflectau sclipirea şi strălucirea rochiilor şi a bijuteriilor. Candelabrele radiau lumină ca nişte stele. Atmosfera era dominată de argintiul jucăuş şi albastrul de gheaţă

al ghirlandelor şi al globurilor lucioase. Pe un brad maiestuos de şase metri se aflau mii de îngeri de cristal care reflectau lumina.

Bennett îşi petrecuse timpul căutând-o din priviri. Aşteptând-o. Când o văzu, i se tăie pur şi simplu răsuflarea. Cuplul cu care fusese prins în conversaţie amuţi, apoi ridicară amândoi din sprânceană când Bennett se îndepărtă fără un cuvânt.

Îi prinse mâinile într-ale lui chiar în clipa în care Hannah se plecă să facă o reverenţă.

– Dumnezeule, Hannah. Pentru prima dată în viaţa lui, simţi că rămăsese fără cuvinte. Eşti superbă.

– E opera lui Eve. Bennett purta uniforma de gală albă, cu însemnele rangului său şi o sabie în lateral. Indiferent câte imagini cu el ar fi avut întipărite în memorie, şi ştia că avea să fie multe, nu avea să uite niciodată cum arăta în momentul acela. Totul e atât de frumos.

– Într-adevăr e acum.

Mâna lui se strecură pe după talia ei şi, întorcând-o în braţele lui, o luă la vals.

Era magie, îşi spuse Hannah. Muzica, luminile, oglinzile. Dansară împreună ore întregi, învârtindu-se neobosiţi prin sala de bal, lăsând mâncarea şi vinul pentru restul. Când Bennett o purtă în paşi de dans pe terasă, Hannah nu protestă. Mai aveau câteva minute până la miezul nopţii.

Desprinzându-se de el, se duse lângă balustradă pentru a privi Cordina. Luminile aprinse în culori festive anunţau că era sărbătoare. Briza aducea o căldură şi parfum de primăvară.

– Te saturi vreodată să o priveşti?

– Nu. Veni lângă ea. Cred că acum înseamnă chiar mai mult pentru mine.

Ea înţelese, dar preferă să nu evoce stafia lui Deboque.

– În Anglia ar fi frig şi ar cădea lapoviţă. Poate am avea zăpadă pe dimineaţă, sau poate un cer plumburiu

şi apăsător. Toate focurile ar fi aprinse şi romul încălzit. Bucătarii ar avea pe sobă budincile şi fripturile de curcan şi ar mirosi a Crăciun peste tot.

– Noi nu îţi putem oferi zăpadă. Îi luă mâna şi i-o sărută. Dar am putea să-ţi oferim focul şi romul încălzit.

– Nu contează. Trase adânc aer în piept. Când voi fi acasă, îmi voi aminti cum am stat aici în prag de Crăciun. Îmi voi aminti că mirosea a trandafiri şi iasomie.

– Vrei te rog să aştepţi aici pentru o clipă?

– În regulă.

– Stai aici, spuse el şi îi sărută mâna din nou. Nu lipsesc decât un minut.

Când Bennett dispăru, Hannah se întoarse să privească din nou luminile şi marea. Avea să ajungă acasă peste câteva zile şi poate că, în timp, Cordina avea să i se pară un vis. Cordina da, îşi spuse ea, dar Bennett niciodată. Ridică faţa spre o stea, dar nu îndrăzni să îşi pună nici o dorinţă.

– Am ceva pentru tine.

Cu un zâmbet vag, Hannah se întoarse, apoi surprinse mirosul.

– Oh, castane! Râzând, luă punga pe care i-o întinse Bennett. Şi sunt calde.

– Voiam să îţi ofer ceva de acasă.

Hannah ridică privirea. Erau atât de multe de spus şi nimic care să poată fi spus. Se mulţumi să se ridice pe vârfuri pentru a-l săruta.

– Mulţumesc.

El îşi trecu fin degetele peste obrazul ei.

– M-am gândit că poate le vei împărţi cu mine.

Hannah deschise punga şi, cu ochii închişi, trase în piept mirosul castanelor.

– Nu este minunat? Acum chiar simt atmosfera Crăciunului.

– Poate că dacă vei ajunge să te simţi în Cordina ca acasă vei accepta să rămâi.

Ea deschise ochii, apoi se grăbi să coboare privirea în pungă.

– Am ordine să mă întorc la sfârşitul săptămânii.

– Ordine. Dădu să întindă o mână spre ea, dar se abţinu. Poziţia ta în cadrul SIS e importantă pentru tine. Nu îşi putu stăpâni urma de amărăciune. Mi s-a spus că ai fost avansată în grad.

– Am devenit căpitan. Îşi muşcă buza de jos. Voi lucra din spatele unui birou o bună bucată de timp. Dând ordine.

Reuşi să zâmbească.

– Te-ai gândit vreodată să renunţi?

– Să renunţ?

Expresia ei seacă şi nedumerită fu ceea ce-l îngrijoră. Era oare posibil să nu se gândească la nimic altceva în afară de datoria ei faţă de organizaţia din care făcea parte?

– Dacă ai avea altceva cu care să înlocuieşti această activitate. Fiorul aventurii e ceea ce te atrage?

Îi prinse faţa în căuşul palmei, întorcând-o spre lumină, astfel că vânătaia pe care i-o provocase Deboque deveni vizibilă ca o umbră.

– Pur şi simplu asta fac eu. Trase adânc aer în piept. Bennett, nu am discutat niciodată despre ceea ce s-a petrecut pe iaht. Nu ţi-am mulţumit niciodată că mi-ai salvat viaţa. Presupun că asta e din cauză că sunt obişnuită să am grijă singură de mine.

– L-aş fi ucis chiar şi numai pentru asta, murmură el, desenând conturul vânătăii de pe obrazul ei. Ea dădu să facă un pas înapoi, însă o opri privirea lui. Nu fugi din faţa mea. Nu am spus nimic până acum pentru că Franco ţinea neapărat să ţi se asigure pace şi linişte. Dar, fir-ar să fie, am să spun acum ce am de spus.

Veni mai aproape, iar Hannah îi simţi disperarea şi furia cu greu controlată.

– Am fost nevoit să stau şi să aştept şi să te ascult înfruntându-l pe bărbatul acela. Am fost nevoit să rămân unde eram, neputincios, în timp ce tu erai singură cu el. Iar când am spart uşa cabinei şi l-am văzut ţinând un pistol îndreptat spre capul tău, preţ de o clipă oribilă

mi-a trecut fulgerător prin minte cum ar fi viaţa mea dacă nu ai face parte din ea. Aşa că nu fugi de mine acum, Hannah.

– Nu o voi face. Îşi calmă răsuflarea, apoi îşi puse o mână peste a lui pentru a-l linişti. S-a terminat, Bennett. Cel mai bine pentru toată lumea e să uităm de asta. Cordina e în siguranţă. Familia ta e în siguranţă. Şi la fel sunt şi eu.

– Nu voi mai accepta niciodată să îţi rişti din nou viaţa, indiferent pentru cine.

– Bennett...

– Nu o voi face. Îi prinse părul în mâini şi o sărută, dar de data aceasta cu o forţă şi o intensitate care făcură să i se taie respiraţia. Apoi se forţă să se desprindă de ea, amintindu-şi că avea un plan şi intenţiona să îl ducă la bun sfârşit. Ai de gând să guşti castanele alea sau doar stai şi le miroşi?

– Poftim? Ţinea punga încleştată în mâini ca într-o menghină. Înghiţi un nod şi o deschise din nou. Sunt sigură că sunt minunate, începu ea, ştiind că avea să spună ceva prostesc. A fost atât de drăguţ din partea ta să...

Se poticni când băgă mâna înăuntru şi dădu peste o cutiuţă. Nedumerită, o scoase la lumină.

– Există o tradiţie americană. O cutie de popcorn caramelizat cu un cadou ascuns în ea. Am simţit nevoia să îţi dau mai devreme cadoul de Crăciun.

– Am ţinut dintotdeauna cu stricteţe să aştept până în dimineaţa de Crăciun.

– Aş putea să fac din asta o poruncă, Hannah. O atinse din nou pe obraz. Aş prefera să nu.

– Ei bine, dacă tot suntem la Balul de Crăciun...

Deschise capacul şi, pentru prima dată în viaţă, se simţi pe punctul de a leşina.

– A fost al bunicii mele. Am pus să i se refacă montura, dar a însemnat mai mult pentru mine să îţi dau anume acest inel în loc să aleg un altul de la un bijutier.

Îi atinse părul, doar cu vârfurile degetelor. A fost englezoaică, ca tine.

Era un smarald, orbitor, năucitor, scos în evidenţă de simfonia de diamante din jurul lui. Simplul fapt de a-l privi o făcu să ameţească.

– Bennett, nu aş putea accepta aşa ceva. Trebuie să rămână în familia ta.

– Nu fi grea de cap. Îi luă punga din mâini şi o puse pe zid. Mirosul de castane se împletea cu parfumul văratic al trandafirilor. Ştii foarte bine că îţi cer să te căsătoreşti cu mine.

– Eşti... te laşi dus de val, începu ea, iar de data aceasta chiar se dădu înapoi din faţa lui. E din cauza a toate câte s-au întâmplat. Nu gândeşti limpede.

– Mintea mea nu a fost niciodată mai limpede. Îi luă cutiuţa, scoase inelul şi aruncă recipientul deoparte. O vom face în stilul meu atunci. Luând-o de mână, îi împinse inelul pe deget. Acum, pot să te târăsc înapoi înăuntru şi să anunţ că ne-am logodit – sau putem să discutăm mai întâi despre asta – rezonabil.

– Rezonabil. Cum se făcea că îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp? Bennett, numai rezonabil nu eşti.

– Te iubesc – în mod nerezonabil atunci. O trase în braţele lui şi îi acoperi gura cu a lui. Îi simţi inima bubuind, răsuflarea înfiorându-i-se, simţi pe buzele ei şi dorinţă şi teamă. Nu renunţ la tine, Hannah, nici acum, nici mâine, niciodată. Va trebui să renunţi la rangul de căpitan pentru a deveni prinţesă. Crede-mă, poate fi la fel de epuizant.

Era oare magie sau era un vis devenit realitate? Capul încă i se învârtea şi făcea eforturi să îşi vină în fire.

– Ştii că nu sunt femeia de care te-ai ataşat. Te rog, Bennett, ascultă-mă.

– Crezi că sunt prost?

O spuse pe un ton atât de blând încât Hannah se lăsă convinsă de calmul lui aparent.

– Firește că nu. Voiam doar să spun că...

– Taci. Îi prinse faţa în mâini, iar ea văzu în ochii lui că nu era nicidecum calm. Am crezut că femeia de care m-am îndrăgostit prima dată era doar o iluzie. Se îmblânzi când îşi trecu uşor buzele peste obrajii ei. M-am înşelat, pentru că e în faţa mea acum. Şi mai era o femeie care făcea să mi se usuce gura de fiecare dată când o priveam. Săruturile lui deveniră mai urgente acum, mai posesive. Şi ea e în faţa mea acum. Nu orice bărbat poate să iubească două femei şi să le aibă pe amândouă. Iar eu te voi avea, Hannah.

– Deja mă ai. Era aproape gata să creadă că putea fi real, şi autentic şi de lungă durată. Dar nici măcar tu nu poţi porunci o căsătorie.

Bennett arcui o sprânceană, arogant, încrezător.

– Nu fi prea sigură. Mi-ai spus o dată că mă doreşti. A fost o minciună?

– Nu. Pentru a nu cădea, se sprijini cu mâinile de pieptul lui. Traversa un prag în viaţa ei, unul care nu lăsa loc de minciuni. Bennett îi oferea şansa de a fi ea însăşi, de a iubi deschis şi sincer. Nu, nu a fost o minciună.

– Te întreb acum dacă mă iubeşti.

Hannah amuţi. De undeva din adâncurile palatului începu să bată ceasul. Era miezul nopţii. Numără în gând bătăile şi aşteptă ca iluzia să se spulbere. Apoi se lăsă tăcerea, iar ea era tot în braţele lui. Coborând privirea, văzu inelul scânteind pe degetul ei. O promisiune. O viaţă.

– Te iubesc şi nimic nu a fost vreodată mai adevărat.

– Împarte casa cu mine.

Îi luă mâna pe care îi pusese inelul şi îşi apăsă buzele în palma ei.

– Da.

– Şi familia.

Ea îşi împleti degetele cu ale lui.

– Da.

– Şi datoria.

– Din momentul acesta.

Îşi încolăci braţele în jurul lui. Îşi ridică faţa să o sărute. La picioarele lor, cât vedeai cu ochii, Cordina se întindea leneşă şi pregătită să doarmă.